

Sodrásban 2012

Sodrásban 2012

*Amatőr költők
antológiája
2012*

2012

Szerkesztő: Baranyai Attila

Borító: Dezső Ilona Anna

Tipográfia: Baranyai Attila

Nyelvi lektor: Sz. Gábor Ágnes
(<http://www.iropult.hu>)

ISSN 2060-565X

© Vizuális Pedagógiai Műhely Bt.

Minden jog fenntartva, beleértve az egész vagy a
részletek reprodukálásának jogát!

Megrendelési cím:

Baranyai Attila

8263. Badacsonytördemic, Római út 84.

E-mail: megrendeles@verslista.hu

Tartalomjegyzék

TARTALOMJEGYZÉK.....3

ÍRÁSAINK:

AMBRUS JÓZSEF9

BARANYAI ATTILA (ANISSE).....14

BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN).....15

BERZE TÜNDE16

BIHARY ZSOLTNÉ (EMEM).....20

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI).....21

BOGA BÁLINT DR.25

BOR ERIKA27

BUDAI ISTVÁN31

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET32

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS.....35

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA44

GÓSI VALI.....54

GYÖRKE SERES KLÁRA55

HAJDU MÁRIA56

AMATŐR KÖLTŐK ANTOLÓGIÁJA

HANGYA LAJOSNÉ.....	58
HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász) ...	59
JALCS IRÉN	64
KAMARÁS KLÁRA.....	73
KASKÖTŐ ISTVÁN.....	75
KESZY-HARMATH DÁNIEL	77
KONCZ-KOVÁCS ANNA	80
MENTOVICS ÉVA.....	84
MILBIK JÓZSEF	88
MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT	92
MÓRICZ ESZTER	93
PAPP FÜR JÁNOS	94
PÁL-KUTAS ORSOLYA	96
PETHŐ ISTVÁN.....	97
SÁNTA HAJNALKA.....	101
SZABÓ EDIT IRMA.....	102

SZABÓ KILA MARGIT	103
SZABÓ MÁRTON	105
SZAKÁLI ANNA	107
SZEPESI ZSUZSANNA	110
TÓTH-HEKKEL ARANY	111
UJHELYI TIBOR	113
VIEMANN LÁSZLÓ	121
ZENTAI ETA	124
 <u>GRAFIKÁINK:</u>	
GAYER VERA: SODRÁSBAN A VILÁGBAN.....	8
GAYER VERA: VILÁGHÁLÓ.....	34
VÉBER NOÉMI: ROMÁNC	63
GAYER VERA: SZÖVETSÉG.....	95
GAYER VERA: A VILÁG SODRÁSÁBAN	126
<u>BEMUTATKOZUNK.....</u>	<u>127</u>

Trásaink

GAYER VERA: SODRÁSBAN A VILÁGBAN

AMBRUS JÓZSEF

Az igazság fénye

Az igazság fényével érkezem
mint jó testvér a mindennel
a szolga láncot zokon veszem
ha sárba süppedek seregével
fiókod alján fekszenek álmaid
amit leporolni néha fölveszel
és egykoron a tudás rímbe vitt
hullámozó játékod érett igéivel
és várom a szavak támadását
mi a gondok medrében összefut
szárnyakat bontó szárnyalását
az igazzal köti össze a Tejút
gyűjtöm az igazság kellékeit
akkor is szeress ha nincs erőd
és számolgasd a sebzett éveid
az igazság tiszta oltára előtt..

Megmaradok a legszebb dalnak

Hidd el nekem, hogy eltaszít
csipkebokor bohém szerelmed,
titkon sírnék, ha nem szégyellném,
mint bokrok között a gyermek.
Nem vonzanak vad csábítások,
nem vonszolnak bizarr nyugalmak,
de mégis a szürke jövőbe látok -
és megmaradok a legszebb dalnak.
Te vagy a dal, repülj bús magadba,
szelíd hangom simítja víg mozdulat

szilánk marta szemmel öltözöm szavakba,
amit megörökít egy száguldó pillanat...
Fejem alatt didergő, álmatlan éjek,
hunyorogó parazsat hagyok magam után -
mint fiatal örömök, vézna legények,
úsznak velem szétfolyva mostohán.
Megmaradok a legszebb dalnak,
ujjaim fálnak sárga Hold-illatot,
bús félelmeim valamit sugallnak,
de feltámolyogni mégis kész vagyok.

Ódon ismeretlen

Rágalmazó nyelve a gőgnek
lázasan lobog a vér nekünk
békétlen tiszta nemes lélek
roggyant polgárai lehetünk
rejtelmes hangokat nyög az ódon
fájdalmas kínban szétterülve
bús életem emlékét mily módon
röpíthetem hangosan az ürbe?
Tolvajok zsebe oly temérdek
de megmarad ős becsületünk
hiába zörög sajtó érdek
zokogni fog erkölcstelen hitünk
jogod van nem érti más senki
ha mégis ráfizetsz nagyon
kezét nyújtja zöld hajú jenki
de segítség ára tucatnyi vagyon
reményt melegít a becsület
hamuban pezseg a föniks megint
szárny csapkodva oltja a tüzet
íratlan új szabályok szerint.

Tántorgó néember

Vágyakra feszített, pajzán gondolatok,
ölemben játszanak a csalfa kéjek,
szavakban olyan köznapi vagyok,
mint kifosztott ünnepi szenvedélyek.
Valami újszerű kezdet költözött belém,
vidám percek torkomig hatoltak,
csúf szobrok néztek, kacagtak felém,
és tépett a ruhám, mint akit kiraboltak.
Verses elmém új magányba révedt,
élek nótában, gyerek-szégyenekben,
de a szégyenem máris semmivé lett,
mint szelíd örvény a tavaszi vizekben.
Iszapos gőz hajt, ős, virágzó ének,
mivé nevelte önmagát az ember,
hogy megfeleljen csalfa szerelmének,
aki vak, lázas, tántorgó néember.

Ajtód előtt

Ajtód előtt hallgatni, várni,
magas hangon megbabonázni,
ablakodon szivárvány csokor,
szórja fényeit virradatkor.
Ritka májusok forgataga,
öltöztet ma vörös bíborba.
Aki a víg sorsot hittel várja,
erről szól reményes imája.
Bennem a hangos csend jelezte,
életében, mit jelentesz te.
Ajtód előtt komoly májusok,
benne díszlenek a csodálatok.
Félve, de érett a feladatra,
mire a fény ébred virradatra.

Ajtód előtt állok ráérősen,
fiatalon, nem túl idősen.
Bár a csábulat nyomaszt néha,
bennem él kísértet árnyéka.
Mit üzenhet nekünk a jelen,
jó is történhet veled s velem.
Zord időben vágyva-várákozva,
mosolyodban fürödve-napozva.
Vágyak fáján apró kérdőjelek
cincognak titkon, hogy megfejtsenek.
Szelíd hangom feléd közelít,
még kutatom annak titkait.
Túláradt bennem a képzelet,
ajtód előtt reményem elveszett.

Kék arcú gyermek

Tompa fények kék arcú gyermeke...
merész álmaim csörtetnek vadul
– kinek bolondság együgyű élete –
üvegből kortyolva pezsgőt vigaszul.
Némán tombolnak makrancos viharok
szent ellenségét osztom a bűnnek,
az igazság mégis megkorbácsoltatott
vad, lila stigmái arcomra hülnek,
és hideg mámorban izzik fel a magma,
magasban fényesség, sziklák zuhanása,
száraz kenyerét bírja még a gyomra,
és bohém életét vihar cicomázza.
Divatos ereimben szégyenfolt lakol,
mint érzelmek téboly szüzi fényen,
kék arcú vágyam a távolban csahol,
mint opálfarkas a páfrányösvényen..
Kék arcú gyermek örülni készen
bohém, cifra álmom karcolom beléd,

vagy kevésnek tűnő, pusztá létezésem
minden mozdulata sodródik feléd,
és a hajnali messzeségben lépegetsz,
de még oly távolinak látod önmagad,
kék arcú, boldog gyermek lehetsz,
ha a vers büszke, fakó alázat marad.

Kétségek zenéje

Akinek egy csipetnyi vigasz sem maradt,
annyi kétség, bú, tévelygés után,
tapasztalásból nem jut, csak egy falat,
duzzadt tüdeje köhög, de mostohán,
magamra zárva az ajtóm hullok térdre,
nevem a vers, felhőként díszben lengeti,
és elkezdődik szent, rituális reszketése,
amikor az igazság térdre kényszerítheti,
mert valami zöld csuklyások jönnek érte,
de pusztíthatnak még misztikus napok,
és három nap múlva lesz a temetése,
ha szeszbe, dohányba sűrűn harapok.
Szent félelem, mélység, tört magasság,
pokoli lárma vagy mennyei az öröm,
hajnali csend, lázadó, konok vakság,
és repülés közben rajzolom a köröm,
nem marad más, csak a kétségek zenéje,
hült testeden szikrázó, vasalt ruha,
pokoli villámok fáradt azúr kékje
fölött kering a szétrepedt, barnult csuha,
kétség és vigasz – ős-rituális reszketés,
alvadt, tüzes véredet balzsamozza gonosz,
bár izzik, fortyog, mint a láva, de kevés
véred vad szelleme poklával ostoroz...

BARANYAI ATTILA (ANISSE)

Kipattant lét-buborékok – Verslistáról...

Sok ismerős arc,
egyenzőld póló, sapka
Megint egy tali?

Sokféle helyszín
irodalmi csevegés
Verslistás tali.

Verslistás műsor
versek és prózák hada
Figyelő arcok.

Kék és piros díj,
oklevél az asztalon...
Vajon kik kapják?

Izgatott tagok,
elhangzó név, hitetlen
tekintet: Nyertem?

Összegyűlt tömeg
torta, pezsgő, vidámság:
Verslistás ünnep.

Sok közös élmény,
tizenkét tartalmas év...
és eljött a vég?

BAZSÓ ÉVA ANDREA (KORIN)

Nincs idő

Nincs idő, és nincs távolság.
A dal lelkünkben szól,
mi összeköt.

Adjon az ég

békét a léleknek

és szeretetet.

A boldogság oly
törekény,
két szívnek kell
őrizni azt.

Isten könnyei

Ha esik az eső, sír az ég:
Isten hullajtja értünk könnyeit.
Hunyd le szemed, a szeretet
átölel – suttojják a fák
s minden levél –

A mindenséget érezd a pillanatban,
összesűrűsödve egy esőcseppben,
a patakban, zúgó folyóban, mely
végül a tengerbe ér –

Hunyd le szemed, a szeretet
átölel, hisz minden újjászületik,
és egyben véget ér –

BERZE TÜNDE

Álmok nélkül

Igyekszem nem lenni,
köddé válni a semmiben,
úgy tűnni el,
hogy nyomom ne legyen.

Még fázom néha,
nincs, mi felmelegítene,
hisz nincs már jóság,
reményem' széjjelhordta
a boldogtalan szótlanság.

Néha feleselek sorsommal,
de szélbe szórt szavaim'
a tajtékos ég mindig befalja,
növelve önkényét, hatalmát,
rám lövelli földbe döngölő villámait.

Milyen balga az ember!
Hitet ültet magának,
s neveli szorgos munkával,
aztán várja, hogy beérjen,
pedig ádáz kezek rég kitépték.

Úgy kellene egy új hit, új remény,
s némi emberséges bizalom,
nem ennyi mocskos szennyhalom!

Sok érdekeMBER él.
Érdekből remél, érdekből hisz,
érdekből érvel, érdekből szeret,
csupa érdekből bólogat, helyesel,
csak elfelejti: egyszer érdekből temetik el!

Utóhang:

Elültek az álmokat hordozó szelek,
lassan megfakultak a régi színorgiák,
fagyot köpül a hosszú, csillagtalan éj,
kételyek dörömbölnek a valóság falán,
túl távolról integetnek már az emlékek,
eluralkodott a félelem emberségem felett.

Nem szavalok...

Nem szavalok,
csak hintem betűim hadát,
s azok állnak szépen sorba,
megtörve a vakító fehéret.
Fogócskáznak ők szüntelen,
kergetve az értelem szikráit,
mint tavaszi réten az üzekedő nyulak,
s fel-le kapkodva fejüket,
keresik helyüket a papíron.
Végtelen kínnal szül,
siklik ujjaim közt a mélyfekete írón,
hajtja a kín, mely belülről fakad,
s remélve szabadságát – feltör,
odapiszkitva a még szűz lapra...
...így megrontva azt,
lesz termékeny,
sok-sok kis szörnyet teremtve.
Hunyt szemmel látom a rettenetet,
mit szültek tomboló idegek,
pedig csak írok csendesen,
hallgatok, s nem szavalok...

Modern rabszolgaság

Némán s hangtalan' járkál az ember,
feje körül rózsaszín légbuborék,
s bár néz, nem lát át annak ködén.

Monoton zakatoló élet-formán
nem nő szivárványos kincs-virág,
csak gyűlnek, gyűlnek a napi normák.

Dédelgetni délibábot itt nem lehet,
hisz eretnecség hinni más világot,
s a múlt dicsősége mára csupa rom.

A megtépázott, szerény öntudat,
hangtalan' túr, nem sír, nem zokog,
csak egy helyben, félve toporog.

Lassan kiapadt az ígéreték óceánja,
s reményünk kis hajója megfeneklett,
égre néző szemmel megváltásért reszket.

Még alszanak a változást hordozó szelek,
bár a messzi, távolban ringó látóhatár
sötétbe hajló színén üzenete vibrál.

Menj tovább

Alszanak már a fény-csodák,
felhúzta csillag-paplanját az ég,
nagyon hallgat bennem a csend,
hiába fülelek, nem hallom neszét!

Milyen sóhajok és kínok kellenek,
hogy az élet túllépjen a rideg falakon?
Meglélje, majd gondtalanul feltörje
a boldogság titkos szelencéjét?

Néha azt hiszem, nincs határ,
csak végtelen, szertelen szabadság,
de néhány gyáva léptem után
a földre visszaránt súlyos rabigám.

Vándorok jönnek, s talán féltenek,
talán szánnak, talán itt is maradnának,
de rozsdás láncoktól szétszabdalt,
torzó lelkem ordítja: *menj tovább!*

Nem vagy velem

Kitárta karját a magány,
s hiány falakat épít körém,
félek, végleg bezárnak,
elhaltak az ihletszikrák,
szótlanul pihen az ábránd...

Már nem kereslek,
sem valód',
sem emléked',
szegény vándorra vált hitem,
mely a falakon kívül rekedt.

Nem keresem fény-csillagod
a szunnyadó sötét ködében,
de még keserű utóízt ontanak
a veled habzsolt csodák,
pedig jéggé dermedt a régi vágy.

BIHARY ZSOLTNÉ (EMEM)

UNOKÁK

A legnagyobb

Ahol cica ugrik lapul
Nagy unokám örül vidul
Nyakában karate érmék
Arany ezüst mindenfélék

A középső

Barnás fehér a cicája
Oroszlán a keresztlánya
Gondol egyet balettozik
Iskolában mindent hódít

A nulla nyerős
Ő mindig erős
A nulla bátorságos
Ő mindig igazságos

A legkisebb

Bújj el én leszek a hunyó
Ívrét hajtsuk a rajzlapot
Barna halacszkákat festek
Oda tedd a helikoptert
Róka farkát játsszuk még el

BODA ZSÓFIA BORBÁLA (BUKSI)

Utazás

Megy a buszom, megy tovább,
Ablakon át nézem a szép fákat az út egyik oldalán,
Másik oldalon lakott terület, sok álló ház,
Így itt, hogy a járda szép, pislákolnak még a lámpák.

Itt van lassan a buszmegálló, következő,
A sofőr figyelve kirakja az irányjelzőt,
Végre a várakozóknak ott a jármű megjött,
De ezen a vonalon nem jött még az ellenőr.

Egyre többen leszünk a buszon,
Hiszen a városba haladunk,
Közelebb van egyre a központ,
Hol van egy szép, szökőkutas körforgalom.

A központban sok az átszállás,
Pár ember várja a tovább utazást,
Cserélődik az utas-sereg, számos turista más,
A vezetőnek mindegy, így is jó már.

Soha-soha nem áll meg a forgalom,
Mindig-mindig megy: éjjel, nappalon,
A figyelem semmikor sem elhanyagolható, fontos nagyon,
Hiszen a közlekedés, bizony, így biztonságos.

Chatelő ember

Chatelő ember,
A neten fecseg,
Már nem látja barna szeme,
Hová is kattog egere.

Megismerhetsz egy s mást:
Talán lányt,
Ki manapság
Netán férjre vár –
Fényképét feltette már?

Kattog a billentyű,
Ha lenyomja a betűt,
Lassan áramlik a villany,
Vezeték heves, mint a tűz.

Mi volnék, kérem,
Ha nem lenne számítógépem?
Lassan-lassan már függök,
S minden (szabad) percemben a gépem előtt csücsülök.

Egy emberi sors

Az első otthon tíz holdhónapig:
Az anyaméh,
Mely, ha véget ér, eljő a világra jövés:
A születés.

Később, a templomban, a pap által lesz
A keresztelés,
Hol megemlíti, kihangsúlyozza az atya
A teremtést.

Pár éven át kell a szülői
Védés, féltés,
Eközben eleven a gyermeki idő,
Nagy a hév.

Hat-hét éves gyermeknek már:
Iskolakezdés,
Új társak, osztályfőnök, barátkozás: eltelik,
Ismét egy tanév.

Az érettségi után, mondja mindenki: ez
A nagybetűs L É T.
Melynek minden negyedik, zord, hideg
Évszaka: a T É L.

Olykor sok az ünneplés,
Egyre több az emlékezés,
Ha van idő, esetleg elmélkedés,
Nincs már növekedés, az emberi szervezet szinte mindenre kész.

Ha az immunrendszer jó, van védekezés,
S vigyázunk magunkra, jó a táplálék, van egészség,
Néha láz van, olykor csak hőemelkedés,
Emlékeztetnek ezek minket: bizony, van betegség, szenvedés.

Mikor eltelt jó pár ikszes év,
Egyre több az ismertség, talán (kinek van) hírnév,
Már nem vágyik senki sem arra, hogy nagy legyen a sebesség,
Nyugodtabb, megfontoltabb az ember, ez lehet a bölcsesség.

Egyszer csak egy emberi sors véget ér,
A földi lét végének felidézése családi-baráti körben a temetés,
A lélek félútján jön a számadás Szent Péter testvér felé,
Aztán bekövetkezik a mennyei jólét, a megváltó melletti, örök
időkre szóló,
Szép fény.
[Ahonnan látni lehet jobban, s talán sugallni oda le valamit a
földi életnek.]

Magány

Egyedül – azt mondják – kemény,
Egyedül hidegebb, zordabb a tél,
Egyedül nem jó lenni, nehéz,
Egyedül néha viszont jó a lét,
Egyedül nem jó sokáig, örökké.

Furcsa érzést él át, ki érzi a magányt,
Ki nem látja sehol, senki két szemében társát,
Azonban mindez fizikai s nem lelki elhagyatottság,
Ha lelki is lenne, az borzadalmas, maga a szomorúság.

Valaki lehet nagycsaládban, egy házban egyedül,
Még akkor is, ha vele egy szobában gyakorol a hegedűn,
Ez nem jó érzés, rosszabb, mint a bűn,
Mindenki átérezheti, ha nem hall semmit a két fül.

Elgondolom, hogy a székben... valaki ott ül,
Ilyet – persze – csak a vad képzeletem szül,
Talán azért is, hogy ne legyen oly egyedül,
De nincs is ott senki, csupán egy nagy űr.

Sodrás

Megy az élet, megy tovább,
A nép, az ember megy, meg sem áll,
Mind átlép folyton-folyvást.

Ember, ez a mai világ:
Szinte senki sem ismer gyászt,
Értékeid még mindig fontosak, vigyázz!

Ki most két lábon jár,
Lehet, hogy már elveszettnek érzi magát –
Lassú lépteid lényege, értéke a biztonság.

Ne érdekeljen a válság!
A többi ember menete,
Mint gyors Duna medrében,
A S O D R Á S.

BOGA BÁLINT DR.

„Merre csavarogsz?”

Igen, csavargok.

A szépség lelke után kódorgok,

Amely, ha mellettem vagy,

Teljességgel eltölti érzéseim.

De ha tested távolban ül a trónon,

Egy belső ösztön hajt csámborogni,

S mivel sehol sincs máshol, mi betöltsön,

Tovább loholok mindenholnan.

Városszerte kóborolok,

Tereken kóválygok,

Paloták mellett oldalgok,

Szobrok mentén kaptatok,

Mélán ténfergek

Tovább, tovább.

Az emberek közt sündörgök.

Sehol, ki csak kicsit is

Csillapítaná éhemet.

Ünnepélyre besurranok.

Besettenkedem oda is,

Hová nem vagyok hivatalos.

Üresség láttán megyek máris.

Ödögök a folyó partján,

Majd kószálok utcák hosszán,

Autók során tévelygek,

Aluljárókban somfordálok,

Sikátorokban bandukolok,

Kapuk alján baktatok,

Háztól házig csatangolok,

Lépcsőházban botorkálok,
Udvarokban ögyelgek,
Parkokban kujtorgok,
Templomokban oltárhoz lopakodom,
Aulákban lődörgök,
Üzletekben bóklászok,
Áruházakban csellengek,
Könyvtártermekben lófrálok
S bolyongok múzeumok mélyén.
Végül hazatántorgok
Várni istennői tested
Szépségének betérését
Sóvárgó otthonomba.

Téli haikuk

Téli reggelek!
Elrejtitek, lesz-e még
Itt feltámadás!

Kövér hópehely:
Oldalog, s aztán leszáll,
Elolvad. Volt – nincs.

Jégtábla úszik,
Rajta varjú. Ez itt a
Szárzaföld – hiszi.

BOR ERIKA

Homogének kontra heterogének

Adott egy heterogén személy, történetünk főszereplője, akit élete formált heterogénre. Történt ugyanis, hogy sok-sok évvel ezelőtt, először kitanulta a cipőfelsőrész-készítő mesterséget. Majd jött a válság, ami miatt feladni kényszerült kilenc éven át gyakorolt hivatását, s így elsajátította a kazánkovács szakma összes fortélyát.

Mondták néki, túl homogén. Tud váltani más irányba, még akkor is, ha kilenc évig ezt a szakmát járta? – kérdezték.

– Ha csak ez a baj, tanulok én – gondolta.

Utána lehetőségek jöttek-mentek, újabb és újabb mesteri címmre tett szert. Pár embernek szúrta a szemét, hogy „*Teh, nézzed mán! Ennek semmije, és mindenhez ért... Nekem van három mesterlevelem, oszt mégse viszem...*”

Máshol éppen ennek ellenkezőjébe botlott. Aztán jöttek csak az igazán nagy gondok. Hogy legyen én egyszerű alkalmazott, cipőfelsőrész-készítő kisiparos, kazánkovács mesterséggel, amikor a főnöknek még csak egy mesteri levele sincsen.

Viharok tomboltak az országban. Erről fűjt, arról esett. S mindeközben az is megesett, hogy egyszer-kétszer fejére esteledett. Napközben tanult és dolgozott, éjjel pedig gondolkodott.

– No, de sebj! – gondolta hősünk felkopott állal. Kimegyek hát idegenbe szerencsét próbálni.

Erre is járt, no meg arra is, míg egy szép napon megtanult spanyolul. Ha olykor el-eltévedt, mindig a tanult nyelven kért, és kapott segítséget.

Egyszer homogén országban őkegyelme elé fáradt, ki azt mondá néki, hogy „*túl heterogén személy... túlságosan sok mindenhez ért, és az a típus, aki ha idegenben eltévedne egy euróval a zsebében, nem tudná, mit tegyen...*”

– Uram! Már nemegyszer eltévedtem külhonban, de mindig megkaptam az eligazítást spanyol nyelven – felelte csendesen. A másik féktelen dühre gerjedt, ki az, aki képes szavahihetőségét megkérdőjelezni? NEKI MINDIG IGAZA VAN! S Ő ITT A LEGOKOSABB!

– Elnézést, ha megbántottam volna – fejezte be heterogén főhősünk a beszélgetést.

– Ne tegye! Mindez csak a személyiségéből fakad – ütött szavával a másik még egy jó nagyot. (= A fene vigye el, hogy ez ilyen sok mindenhez ért, és még alázatos is!)

Szerepek: dolgozó ember, tanuló, házastárs, szülő, szerető, s most itt egy álláskereső. Már kívülről fújta, az élet megtanította véle, hogy a heterogén személy mindig több eséllyel indul az életben – akár egy euróval a zsebében még idegenben is – , mint azok, akik homogén lényként egysíkú gondolkodásmódjukkal a heterogének ellen érvelnek. Irigyek.

Ismertem egy lányt, aki homogénként annak idején talán éhen halt volna. A külső környezet kényszerítette arra, hogy változzon és váltsón. Ha egy szakmád van (homogén vagy), az a baj, ha több szakmád van (heterogén vagy), az is baj.

Ha van kalap a fejedben az a baj, ha nincs kalap a fejedben az is baj...

Állásinterjú

...egy kis zsenge a korábbi évek tapasztalatából némi iróniával fűszerezve...

Jó napot kívánok! Bor Virág vagyok Csajágaröcsögéről. Az Önök állásinterjújára jöttem. Olvastam a kritériumokat, és minden elvárásnak maximálisan megfelelek.

Húszéves pályakezdő vagyok, harmincéves szakmai tapasztalattal. Ha kell, szárnyakat növesztek, ha szükséges, a föld alatt

vakondként közlekedem; mint egy denevér, úgy látok a sötétben. Így ebben a válságos időben nekem villany, sőt még a bejáráshoz benzin sem kell.

– Rendben. Ke-cseg-te-tő ajánlatok. Ez engem motivál, hogy esetleg alkalmazzam önt – a későbbiek folyamán.

– Protekciója van-e? – tette fel a lényegre törő kérdést (bajszát pödörgetve) Kis úr, a munkáltató.

– Nincsen, uram! – felelte alázattal az esetleges női munkatárs.

– Az baj! A mai világban egy sem viszi sokra nélküle! Szerzzen be egyet! – adta ukázba a másiknak az aprócska terméktű ember, a felettes. Hát érettségije? – szegezte neki gorombán a következő kérdést.

– Alássan jelentem, hogy van.

– Komoly gond. Nekem ugyanis nincs. És hát... valljuk be, hogy is mondjam...

– Akkor nincs – felelte alázattal a kis hölgy. Az évek során volt ideje kitapasztalni, hogy nem lehet képzetesebb a főnöknél. Ilyenkor kénytelen volt letagadni a képesítéseit.

– Gyermeke?

– Kettő.

– No, az baj! A gyerekek sokat betegeskednek.

– Akkor nincs egy sem, uram!

– Az is baj! Az ország népessége fogyóban. Még valamit. Miért öltözködött így ki?

– A tiszteletet szerettem volna megadni magának. S egy korábbi interjú kapcsán megszólták az öltözetemet, hogy nem túl elegáns...

Látom, hogy itt sem fogok megfelelni az irreális követelményeknek, uram... – adott hangot Virág a lelke mélyéről kikívánkozó gondolatának.

– A fene egye meg! Értetlenkedik, mint az összes többi! Kisasszony, az ég szerelmére, értse már meg végre, a törvény... az TÖRVÉNY! Itt nincs becsület, meg demokrácia! – reagálta

dühösen a cég feje. Majd búcsúzóul ukázba adta neki a következőket:

1. Hátszél nélkül nincs állás!
2. Amennyiben heterogén az illető, az a baj, s ha homogén... hát az is baj!
3. Nem lehet képzetesebb egy ebnél, de ne legyen nála képzetlenebb!

Volt ideje kitanulni, és hát ki is dolgozott fejben számos projektet az állásinterjúkon bekövetkező végzetes hibák elkerülésére. No, de ez most egy különleges helyzet volt.

Köszönöm a bátorítást, s hogy ráébresztett arra, nem szerény személyemmel van a baj! A konklúziót levontam belőle, s e tapasztalat hasznát igyekszem kamatoztatni a későbbiekben.

„A fény harcosa” – részlet

Minden új nap egy új élet. S minden újszülött egy leendő fényharcos, aki kitartóan küzd az életben maradásért. Tudja, hogy egy életet kapott, amit nagy becsben kell tartania. S ha olykor hibázik is, azt időben felismeri, és igyekszik minél hamarabb korrigálni. Ebből okulva pedig nem követi el kétszer ugyanazokat. Tiszteli embertársait, és segít a rászorulókon. Nem foglalkoztatja, hogy másoknak mennyivel jobb, vagy könnyebb, s hogy ő maga miért van jelen a világban, csak él, küzd, boldogságot kap, és örömet szerez másoknak. Mosolyog, még akkor is, ha legbelül valami nagyon fáj. Soha nem tesz olyat másokkal, amiről tudja, hogy neki is fájna, ha vele tennék. Barátkozik, de ugyanakkor távolságot is tart. Édesanyját Istenként tiszteli, hiszen tőle kapta az életet. Igyekszik megfelelni a szüleinek, majd a tőlük tanultak alapján beilleszkedni a társadalomba. Képes a jót meglátni, s a rosszat elkerülni, legyőzni. Nem utolsósorban követi szívét, melynek helyes döntését jó tetteivel is igazolja.

BUDAI ISTVÁN

Foglyul ejtett

Foglyul ejtett a múlt,
s el nem eresztett,
kísérletem kudarcba fúlt,
homlokomra írt keresztet.
És tudom, hogy e kis jelzés
oly jel lenne tán,
mint a piros festék
a kivágandó fán.

Rendet teszek

Rendet teszek magam körül,
mindent a helyére rámolok.

Akkor nyugszom meg végül,
ha magammal is elszámolok.

Ötvennyolc

Jó lenne megnyugodni végre,
feledni a napi gondokat.
Legyinteni a téveszmékre,
ha jó egy bölcs gondolat.

Most tavasz van

Most tavasz van,
s ebben a tavaszban
télre félig halt lelkünk
végre kiegészül,
s mint rácsait vesztett,
büszke sas madár,
újra szárnyalni készül.

CZÉGÉNY NAGY ERZSÉBET

- találkozás -

Az utcán sietős emberek.
Maguk után húzzák sorsukat.
Szemük fogyó hold.
Meglátlak.
Háttal állsz nekem,
mégis ismerlek.
Megfordulsz.
Én mosolyba-rekedten nézlek,
te azt mondd, ugyanaz a szemünk.
Valamit mindig itt hagysz magadból,
s csak gyűlik bennem a Te.
Vércsatornáimban áramolsz,
belőlük holnapok nyílnak.
Megreked a csend gerincemen,
mert önzőn szorítottalak.
Magány ül csigolyáimon,
– hártyszerű –
lüktetésében darvadozik az este.
Holnap újra belédgömbölyödöm.

Éjszakai magány

Csepergő magány esti éjszakában,
Homályos lámpafény, szűkölő csend.
Valahol síró vijjogás lombok közt,
Talán egy bagolyfióka odafent.

Kezem hidegen simul a korlátra,
Szorosra húzom köntösöm,
Illatod sodorja felém a szellő,
Végigzongorázik bőrömön.

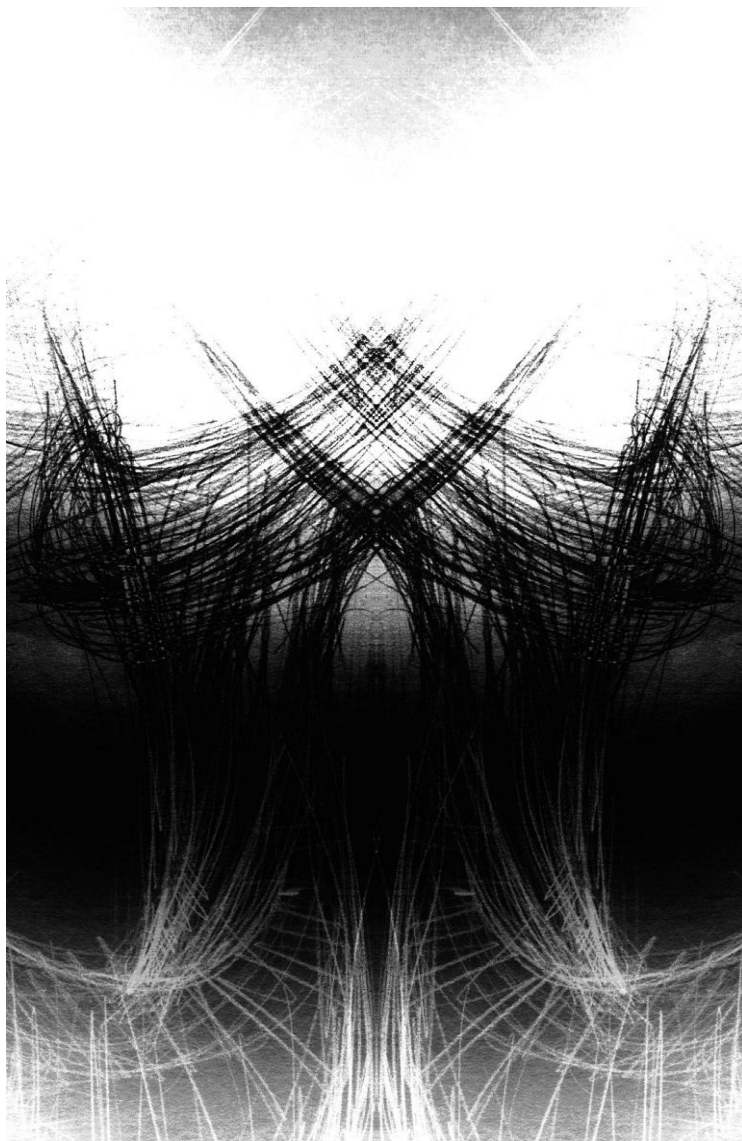
Minden akkordja egy érintés,
Lágy dallamú, bűvös Chopin,
Mely úgy bújik meg sejtjeimben,
Mint fogaim között a szó;
szeretem.

Mozdulatlanság

Szemed búzavirág.
Én itt. Te ott.
Közöttünk mozdíthatatlan
függönyök.
Redőkbe rendeződtek múltjaink.
Áporodott mában, homályba
szótt kérdések záporoznak;
– végtelen sínpár –
Holnapunkban vergődő
madártollak.
Az óra áll.

- kútbanéző -

amikor tollam papírhoz simul, még nem tudom,
mit rejtenek a vonalak, csak serceg a toll hegye
megállíthatatlanul, a rádióban csodákról beszélnek,
de más a valóság, nem tudni, miért születtünk
s halunk, ha burokból élünk, s csak a szépség
csöppen ki az írón hegyéből, hazudunk önmagunknak,
mert a pusztulás is ugyanitt döngeti mellét, s
rátelepszik napjainkra, önámítás a boldogság,
mert méhében ott gömbölyödik, hízik a halál,
s arra vár, hogy megszülessen.
én mégis szorítom tenyeremben azt a keveset, amim van.

GAYER VERA: VILÁGHÁLÓ

CSETNEKI JUHÁSZ BALÁZS

Kegyelmet nem kérek!

Nagy Imre 1958-ban mártírhálált halt miniszterelnök tiszteletére

Volt elvtárasaim, ne habozzatok,
Ácsoljátok a bitófát, és akasszatok!
Kegyelmet nem kérek!
Tudjátok, és én is tudom,
Nincs rajtam hatalmatok.
Meggyalázhattok, összekötözhetek,
Arccal a föld felé eltemethettek,
Mégis örökéletű leszek,
Mert az utolsó magyar szabadságvágyában,
Utolsó leheletében is ott leszek,
Mert szabadság nélkül nincs haza,
Szabadság nélkül nehéz az igaz élet, és
Szabadság nélkül nehéz az igaz szerelem!
Kegyelmet nem kérek!
1956-ban Szent István népe fölkel,
S a vörös góliát beleremegett,
És harmincöt év után
Úgy omlott össze, mint a kártyavár.
Mert hazugságra
Még kunyhót sem lehet építeni.
Jöttünk az értünk szóló
Déli harangszóval,
S hittük és vártuk, hogy
Segít Európa, hogy segít a Világ,
Hogy most talán
Trianon mocskát
Rólunk végleg lemossák.
De nem segített Európa,
És nem segített a Világ.
Magunkra hagyottan,
Vérben és terrorban,
Néma jajunkban

Hullottunk, csak hullottunk,
Vagy menekültünk a semmi
Útján sírva,
Hazánkért elvesztettünk hazánkat,
Ez volt a harcunk jussa,
És vádlón nézett ránk
Üveges szemekkel halottunk:
Testvér gyilkol testvért,
Ez a mi nagy átkunk,
De minden kihullott magyar vér
A mi közös gyászunk.
Kegyelmet nem kérek!
Volt elvtársaim, együtt ettünk,
Együtt tanultunk,
Együtt reménykedtünk,
Hogy szebb jövő létszen.
A börtönöm magányában
A lassan pergő másodpercek,
Mint ólomeső, betemetnek,
Az idő agyonnyom,
Félek.
Elvész minden, ami fontos,
Ami élő,
A család, a barátok,
Az erdő.
A kelő és nyugvó nap,
Az esőáztatta föld-illat,
A mező, a vasárnapi ebéd,
Minden, mi volt.
Kegyelmet nem kérek!
Mert a népet nem lehet felakasztani.
Kegyelmet nem kérek!
De, volt elvtársaim,
Kegyelmezzetek másoknak:
A gyerekeknek, a nőknek,
A betegeknek és az igaz beszédűeknek.

Én magamnak nem kérek kegyelmet!
Az én sorsom elvégeztetett.
Mert tudom:
Igaz utat választottam,
Igaz utat jártam,
Mást nem tehettem.
Mert 1956 forradalmi népe
Most én vagyok.
Akasszatok!
Kegyelmet nem kérek!

Tél

Az őszi köd belebújt a télbe,
Fehér palástja alatt didereg a cinke.
Fagykirálynő koronája csillog-villog,
Jeges ékszereit a hideg szelek lengetik,
Csilingelnek, mint távoli szánok csengői
A fehér végtelenben elveszőben.

A holt Tisza partján

Holdapálykor, mikor sírnak a csillagok,
Igricek őszi dallamait susogják
Holt tiszai nádasok.
Csobban a víz, s a csend
Puha szárnyakon tovaszáll,
Feldübörögnek a mélyből
Szilaj, szittya lópaták,
Felnyerítenek borzolt sörényű,
Sötét hegyek.
A Kárpátok mélyén, egy kis faluban
Felsír egy újszülött.
Fáradt, hűvös szelek terelnek
Elbotorkáló ködfelleget,
A csönd ismét palástja alá rejti az eget,
De bennünk tovább menetel őseink

Győzedelmes és legyőzhetetlen,
Vert hada,
S csendes nyári éjszakákon
Felgyújtják emléküket a szállodogáló
Szentjánosbogarak.
Jeltelen sírjukat az idő humusszá rágta,
S ők – legyőzöttek és győzők –
Várják a feltámadásuk', mert az
Isten ujja jelt tett rájuk.
Csak az árulók, besúgók lelke
Kering
A gyötrelmek, megbocsátások, átkok
És sikolyok krátereiben
Mindörökké, reménytelen'.
Holdapálykor, mikor sírnak a csillagok,
Igricek ősi dallamait susogják
Holt tiszai nádasok.
Csobban a víz, s a csend
Puha szárnyakon tovaszáll.

Nona levele

– töredékes levél, melyből sorok elvesztek –

Fekszem egyedül, elhagyatva,
Mefogyatkozva testben és lélekben,
Összetörten –
Fia vagyok a halálnak, mégis
Az élet szülője,
Bennem folyik össze évszázadok
Bűne.
Én mondom büszkén, magyar vagyok,
Néznek rám nevetve a gúnyos
Évszázadok.
Én mondom büszkén,
Szabadok vagyunk,

De lelkünk rab maradt,
Mert bűnünk ránk szakadt.
Bűnünk volt, hogy volt hitünk,
Bűnünk volt, hogy hittünk,
A lángoló világ alatt
Az igazság szivárványát kerestük.
Nem tudunk kitörni!
A rög is maraszt,
Magyarnak lenni büszke kín,
És önmarcangoló vigasz.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt
Nona írt
Nona levelet írt
Fogyunk!
Fogyunk!
Maradunk,
Ha mennénk is: hová? –
A magyar föld, a magyar rög
Maraszt.
Ki e földért nem izzadt,
Vérét nem ontotta,
Annak e föld lelkét nem adja,
Kinek e föld lelkét nem adja,
Annak e földön nem lesz
Marasztja!
Les ránk a halál a megsemmisítő
Jövő alatt, jönnek más népek,
S mi elfogyunk,
A rög köt, magyarok vagyunk,
Egyedül vagyunk,
A múlt is maraszt,
Hol van ezernyi, milliányi

Derék, magyar paraszt?
Kikből éledünk majd újjá?
Lesz-e új honfoglalás,
Ha a fogyó becsület vet, és a
Tisztességtelenség kaszál?!
Mit arat e jövő, ha ez
Új mag fakad?
A rög köt, fogy a magyar,
A hit is maraszt.
Lesz új honfoglalása, ha lesz
Elég derék, új, magyar paraszt.
A rög köt, a hit maraszt.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt
Nona írt
Nona levelet írt
Fingfelhő alatt vonult északnak
Egy toprongyos, fegyveres csapat,
Egy hete babot ettek, más élelmük nem maradt.
Rozi néni a kertkapuból nézte, még a farát is
Rázta, hogy az ablakból bámuló impotens
Urát alázza.
Dülöngő, részeg katonák,
Hányadék éjszakákon át
Szép magyar népdalok emlékét,
Dallamát gyalázzák,
Valaha böles magyar írás lehetett,
Most tántorgó betűk,
Mint elpattant húr zokog a
Magvaszakadt dallamokon
Gong
Gong
Gong

Az elv elveszett sorokért szól a
Gong
Sült gesztenye illatát
Havas, hideg szelek hozzák,
Fagyorgó, dermedt kezek
Melegét tapogatják
Reménytelen, fagyos hideg napok,
Vajon lesz-e majd tavaszunk?
Részvétlen süvöltő, barbár szelek
Csontvázunk zörgő árnyékain
Szánkóznak, lengenek.
Kis népek kiontott vére
Folyhat patakokban is,
Mit se számít,
Ha nagy népek lába döng.
Holt idők avarán kiaszott tüzek,
A sötét éjszakában, mint távoli
Remény, fény remeg,
Lidércek árnyékában hempereg,
Taszít és vonz,
Már az álmunk sem a régi,
Jöttünk kisemmizetten,
Ellopott jövővel,
S most szeretnénk száguldani,
Futni.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Nona írt,
Nona írt
Nona levelet írt.
Új csillagok gyúlnak,
Utat mutatva jövőbe és múltba.
Csillagok gyúlnak és csillagok

Múlnak.

Az Isten minden, az ember a semminél több.

E törékeny, múltó életben az ember

Próbál valaki lenni, túlélni,

Vagy csak úgy – lenni.

Ha a szeretet nem vagyona, kincse,

Úgy semmije sincsen.

Kik verseket írnak, csupán csak

Rezonálnak az isteni gondolatra,

Vagy arra sem, vagy ellenére,

Mit se számít!

Az ember ír és mesél, és tolja az
Isten szekerét a szeret végtelen egén.

Az Isten a végtelen tér és idő ura,

Stigmája mulandóságunknak

Húsunkba vésetett.

Gong

Gong

Gong

Az elveszett sorokért szól a

Gong

Nona írt

Nona írt

Nona levelet írt

Egyedül vagyunk,

Csak árnyékunk

És Bem apó népe köszönt

Ránk barátian.

A magyar sötét, nagy éjszakában

Aranyborjak bögnek, belebögnek,

Csak bögnek.

Lesz-e Mózesünk, ki álmod hoz

E nehéz éjben?

Egyedül vagyunk, kifosztva és

Meggyötörve, szegénységben

Megalázva,

De megtörve soha!
Vártunk és vágyunk egy új
Magyar hazára!
Lesz-e új honfoglalás?
Mint fönixmadár a porból,
Feltámadunk újból és újból,
De fönixmadár-vérünk csak hull,
Egyre hull.
Ősi falvaink még őrzik álmaink',
Városainkban még fel-fellobbannak
Vágyaink:
A föld szeretete,
A munka becsülete,
Az adott szó hitele.
Magyarnak lenni
Büszke kín
És önmarcangoló
Vigasz.
Lesz új honfoglalás,
Ha lesz elég új, derék,
Magyar paraszt.
Gong
Gong
Gong
Az elveszett sorokért szól a
Gong
Egyedül fekszem elhagyatva,
Testben megfogyatkozva,
Lélekben összetörten.
Nona írt
Nona írt
Tri anon
Tri anon
Gong
Gong
Gong.

GOLÁN ANGÉLA GABRIELLA

Valami új

Valami lüktetés kéne újra!
Valami, ami történik velem!
Ami kitaszít végre az útra,
s csodálattal tölt el hirtelen.

Melytől szavam csak dadogva szólhat,
s az élet gyönyörleplébe takar...
A fanyarja tovaszáll a múltnak,
s szívem madárként repdesni akar.

Valami olyasmi kéne pont,
mikor egy dermedt, félszeg kis virág
a faggyal dacolva szirmot bont,
mert élni akar, s a fényre hág!

Hallgatás

Hallgatásom nem mélabú,
de a zaj szétloncsolja agyam,
s hangmartalékká sínylődik a szó,
mely bennem épp most megfogon.

Hallgatásom rezignáció,
ellenben vértől lüktető fejem,
s dobhártyámon a tompa rezzenés,
megnyugvást nem adhat nekem.

Hallgatásom meditáció,
mely kinyitja szemem tárlatát,
de szívem csendben, titkon zárja be
a végtelenség távlatát.

Nem kell a hang, nem kell a szó!
Önmagam rejtekébe tértem.
Csak hallgatom a lüktetést...
Jobb így, mint mikor még beszéltem!

Januári hangulat

Áttetsző tündér
csipkeruhában
lenge táncot jár.
Filigrán s bájos
gyöngydiadémján
felcsillan a táj.

Téli palástján,
nap sugarában
megbotlik a fény.
Kristályvilágban
hódít a múltó,
pajkos ezüstitény.

Ráébredés

Ezerszer voltam lemerült úszó,
s haraptam sorsom. Nincstelen,
elhagyott, pokol felé kúszó,
kiben nem hitt senki sem.

Többször leültem nádszál tövére,
s a lég felettem elsuhant...
Kívántam magam anyám ölébe,
öleljen, mint holtat a hant.

S bár éltem lényét imhol feledtem,
cipőm orrához göröny tapad,
Hádész partján mégis ráébredtem,
rossz és jó kéz kézben halad!

Álomváró

Esteledik,
s lágy homály telepszik a tájra.
Nem tudom még,
milyen álom hív az éjszakába.

Hazafelé
bandukolva látom tán a rétet,
avagy inkább
ádáz kezek tépik szét e képet?

Otthonomba
megérkezve drága arcot látok,
vagy a gonosz
incselkedve hint szívembe átkot?

Lázás fejem
fájón lüktet, vánkosomra vágyom.
Nem félek már,
kérlek, ölelj, csak jöjj, édes álom!

Rémálom

Lopva tekintek a mélyülő éjbe,
hátam lassan az ágyra feszül.
Gondolatom száll a ritkuló térbe,
s kezem fogása is elnehezül.

Néha megcsörren lánca a múltnak,
és lelkem táját gyom lepi el.
Várom a végét a megtett útnak,
Ármányszörny a sötétbe terel.

Retteg az eszme, képeket hív ma,
törrel kezében lépked a rém.
Hagyom a sorsot betérni sírva,
de tudom, e végzet még nem enyém.

Arcomon könnyek barázdát húznak,
s vánkosom ráncán fény foltja kel.
Reggel kísért még az álma a rútnak,
de estére már homály lepi el.

Ébredés (Haiku)

Hajnali harmat.
Pillám fényre vágó lét,
s mosoly arcomon.

Mikor

Mikor megfogod kezem,
s kilépünk a térbe,
az égi tengeren
más szférákat elérve:
Tiéd vagyok!

Mikor szemed tükreben
hágok fel a csúcsra,
a sóhaj-hegyeken
fénykévébe fúlva:
Tiéd vagyok!

Mikor rám virrad a táj,
s feloszlik az Éden,
rút fájdalom-homály
árnya vakítja létem:
Magam vagyok!

Mélabú

Mint csapzott fák
egy feldúlt völgy ölén,
szíved viharban áll!
Nem lépsz felém!

Eső zilál,
s kiút itt nem lehet...
A talmi fájdalom
uralja éltedet!

Lángol a táj!
Kövessed önmagad,
s üzd el a baljós
Jégmadarat!

Körforgás (Variáció)

Mint tavaszra a nyár,
s a nyárra ősz és tél,
az élet körbe jár,
hisz körkörös a tér!

Mint derült napra éj,
s az éjre ébredés,
sietsz, hogy révbe érij,
mert életed kevés.

Mint gyenge fényre árny,
s az árnyra fénysugár...
Kísérhet a Magány
az élet színpadán!

Túl késő

Már túl késő!
Ha fáj is a szív,
mi elmúlt végleg, messze taszít!

Marad az emlék,
s az idő talán,
gyógyít az égő múlt távlatán!

Telnek az évek!
s bár homály fedi
a régi létet, csak latba veti

sorsom az éltem,
s tán nem veszek el!
Mardos az énem, hitem vezekel!

Hajsza

Magasról néz a bosszúálló!
Futni szeretnék, hív a határ!
Idegen lény, a rosszra hajló,
bukdácsolva az utamba áll!

Síp sikolt fel, jön már a végzet!
Elfogy erőm, a töltet talál!
Sátán kutyája darabra téphet,
míg hírhedt gazdája mögötte vár.

Sirató

Szememben ádáz harca a létnek,
számban a kávé keserű íze,
Homályba burkolva, félőn kérlek,
ne gyere többé vissza ide.

Fáj a magány, bár veled ez rosszabb...
Itt ülsz, de arcod komor s merev.
Látványod is csak haragot hozhat...
Hideg szorítja a lelkemet!

Szaladj el végre, ne nézz a múltba!
Szerelmünk léte régen halott!
Lépjél előre, hágj fel az útra,
elűződ tán még így a fagyot!

Felismerés

Feloszlik a reggel tompasága,
s felém intesz lustán a semmiből.
Élessé vált egy érzés homálya,
s nem véd meg már senki semmitől.

Testemen még illatod halványan,
de látom ott az út felvert porát.
Elmentél, hogy lábnymod se lássam,
s a magány már feni rám fogát.

Megroppannék, ha a fény megtörne,
s nem látnék az égen csillagot,
nem vinne út a tündérvölgybe...
Úgy hinném, már a jövő is halott!

De átvillan a fájdalom határán,
s pillámon a könny is felragyog,
a felismerés e szakítás árán:
Ettől is csak erősebb vagyok!

Illanó remény

Az éj borongós részeit bejártam,
s még nem pihentem, bár fáradt vagyok.
Fatörzseken göröngyöket láttam,
s leveleken, amint a fény ragyog.

Estelenként ágyam földre vetve,
harmatos fű lett a nyoszolyám.
Fejem fölül, az eget befestve,
nézett le az öreg hold reám.

Lábnymom' a távlat messze vitte,
s az út porát is elfújta a szél.
Lelkem a megváltás jöttét hitte,
mint vándor, ki hazatérni vél.

Vége ennek! Itt maradok veszve!
Nem kell már az illanó remény!
A Mindenség átkarolva tesz le,
ha éveimnek száma véget ér!

Dédanyám

Rokka mellett ült dédanyám,
s kezét az ölébe tette.
Nem volt mit tennie, s tán,
szendergése a múltba vezette.

Otthona a messzi puszta,
s gyermekkora hívta őt,
vagy a szíve húzta vissza
keresni a tiszta nőt,
ki fiatalon arra vágyott,
legyen lelke végtelen,
lelje fel a nagyvilágot,
s léte maradjon ezen
a parányi földön, ott,
hol szelíden jár a szél,
s a bú emberen nem fogott,
csak nevetés, csak öröm él.

Dédanyámnak szendergése
lassan csendre változott,
keze kihullt az öléből,
s angyalként eltávozott!

Nem éri meg

Nem éri meg e fájdalom,
hogy így kínozd magad!
Előre nézz, van még jövő,
s remény mindig marad!

Ha bús világ csak rosszat ád,
se horgaszd le fejed,
hisz van, ki benned vigaszt lát,
s a társad is lehet!

Csak annyi kell, hogy két kezét
a kezédbe vegyed,
akkor talán, sok kín után,
otthonra lel veled!

Valami más

Valami más ült szívemre...
Létem gondja oly csekély!
Lelkem húrját megpengetve
bennem él a szó: Remélj!

Remélj, szegény Magyarország,
hogy múltad fénye újra kél,
nem felejt a fiatalság,
s harcolni fog éltedért!

Siehst Du...

Siehst Du, die Sonne ist auferstanden?
Mich verlassen nächtliche Gedanken.
Die Träume geben mir keinen Halt,
Das Licht malt die Realität kalt.

Spürst Du das Verlangen nach dem Leben,
das Gefühl, um die Liebe was zu geben?
Sehnsucht, um die gemeinsame Stunde?
Begierde, um die Heilung der Wunde?

Denkst Du noch an die gestohlene Zeit?
Meinst sie bedeutet für uns Ewigkeit?
Hegst Du noch manch zärtliche Gedanken,
glaubst Du, wirst dabei nicht mehr wanken?

Hoffst', wir können das Geheimnis wahren,
uns festhaltend Gefühle bejahren?
Wünschst' noch uns're Leben zu verweben?
Die Worte Liebschaft, Freundschaft zu erwägen?

GÓSI VALI

Nélküled

Hallgatás lopózott közénk
zongorafutam rezzent a csenden át
a perc ólomlábakon állt velünk
fáztam

könnyű cipóm szétfoslott azóta
emlékszem
kioldott sálam ismét nyakamra tekertem
hogy érintésével reszkető testem
helyetted vele ölelkezhessen

szerelmünk emlékjégsapjait
melengtettem mikor fölsírt egy hegedű
a búcsúdal azóta zokog bennem
koldus-lélekkel hallgatom
és közben megfagyok nélküled

Együtt

az árnyékvilágból
ha néha visszatérünk
emberlétünk volt színpadára
fehér alakban megtisztulva lépünk
egymást öelve összesimulva
együtt hajolunk szobák falára
árnyakként áldást csókolunk
szeretteink hús homlokára
legyen a világnak súlytalan
álma

GYÖRKE SERES KLÁRA

A tanítás öröme

Ezerkilencszázötvenhatban bezárult
Mögöttem az egyetem kapuja.
Tanári kinevezésemet örömmel fogadtam.
Gyorsan teltek az évek, boldogan tanítottam.
Kezdetben gimnáziumban, magyar és idegen
Nyelveket: franciát, orosz és románt...
Később – gyogyepedagógusként – áttértem
A sérült gyermekek oktatására.
Csodás világ az övék! Szeretetigényes!
Számukra jó barát, szinte anya lettem.
Ha szerető kézzel arcuk simogattam,
A szeretetüket százszor visszakaptam.
A szeretetlâncon újabb gyöngyszem akadt:
Mosolygó arcocskák, óvodás korúak.
Játéknak tartották a logopédiát és
Lelkesen hallgatták a meséket, mondókát,
Javítgatva szépen a kevés – vagy sok –
Beszédhibát. (Pöszeség, dadogás és még annyi más!)

Számos örömben volt részem a hatvanöt év alatt.
A csillogó, hálás gyermekszemek szeretetet sugalltak.

Búcsúzom tőletek, kollegák, barátok, régi tanítványok!

Kedves arcotokat a szívembe zárom, köszönve a Sorsnak,
Hogy mindig volt – és most is van – sok igaz
BARÁTOM.

HAJDU MÁRIA

Derengés

Hajnali derengés
oson az ég alján,
sejtelmes, kesernyés
reggeli illat száll.

Messze suhan a gond
ismeretlen tájra,
olvad a telihold,
füttyül a világra.

Ezüst fénye cseppen
az alvó felhőkre,
fürges szellő reppen
harmatos mezőkre.

Egymásért

Sohase vettem a vágyaimat számba,
azt, hogy mi teljesült, sose volt leltárba?
Nem raktunk egymásra súlyokat, terheket,
cipeltük közösen, mit cipelnünk kellett.

Merengő

Kertilámpa-fénynél apró bogarak,
maguk után húzzák fényuszályukat.
Mint a könnyű lepke, száll a gondolat,
mint a nyitott könyvet, látom sorsomat.
Kísérhet a múlt, de elem nem állhat,
mögöttem, csakis mögöttem járhat.

Melankólia

Szólószemek vére cseppen,
búcsúzik a nyár.
Madár bújik őszi kertben,
mind azt mondja: kár!
Virág hervad, levél hullik,
elalszik a táj.
Napról-napra tovább nyúlik,
az éjszaka vár.
Eső csapkod, szél kavargó,
sápad már a Nap.
Hegygerincen tél csavarog,
közelít a fagy.

Szíveddel ölelj

(szonett Tiboromnak)

Az hittem, sose látlak már,
és az a tűnő pillanat
örökre kívül maradhat,
s elvész egy bűvös fénysugár.

Karodban hogy bújhatok el,
ha mégis elhurcol a sors,
és már csak múlt lesz majd a *most*?
Kérlek, a szíveddel ölelj!

Lelkeddel ringasd lelkemet,
arcomhoz érintsd arcodat,
kérlek, a szíveddel ölelj!

Oly közel érezhesselek,
szememben láthasd magadat,
s újra a szíveddel ölelj.

HANGYA LAJOSNÉ

Biztató

Hullanak a falevelek,
Ködbe burkolóznak a hegyek.
Egy másodperc, míg egy levél a földre ér,
A küzdelmes, színpompás élet véget ér.
És mi van a vég után?
A kérdés lehet, hogy profán...
Tudom, levélből lesz az út pora,
S belőlünk finom féreglakoma.
Biztos, hogy testünk a földbe hull,
De a lélek kerekedik felül.
Talán hagyunk magunk után nyomot,
És a vén földgolyó tovább forog.

Hiányzik

Hiányzik a zsvivaj, a lárma,
Hiányzik a becsöngetés,
A poros linóleum illata,
Hiányzik az „Osztály, vigyázz!”.
A beírás a naplóba,
Hiányzik a kréta tüsszögtetős pora,
Hiányzik a sok figyelő szempár,
Sok okos kérdés, buta válasz,
Sok buta kérdés, okos válasz.
Egyszerre hiányzik a zaj és a csönd,
És azt, hogy együtt voltunk, köszönöm.
Sokat tanultam Tőletek! Bátorságot,
Vagányságot, huncutságot, fiatalságot!
Remélem, én is a hasznatokra lehettem:
Oktattam, korholtam, pöröltem, neveltem,
De legtöbbeteket emberré tettem,
Akiknek majd hiányzik az iskola,
És tanárotok cinkos mosolya.

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Cirmos cica

Volt nekem egyszer egy szép cicám
Selymes tarka szőrű hatalmas kandúr
naphosszat ott lebzelt a bőrfotelben

Ott busás egérvadászatról álmodozott
a kis faházhoz gondozott kert tartozott
cirmos cica szabadon fel-alá kószált ott

Résen volt amikor cincogtak az egerek
rettegett minden arra tévedt mezei egér
kandúr Bandi ügyes vadász hírében állt

Lopva észrevétlen becserkészte a verebet
Türelmesen üldögélt csendben várakozott
Kellő pillanatban villámgyorsan lecsapott

Máris szájában ficánkolt a vijjogó madár
Nem ismert pardont hajtotta őt vadász énje
a kertben levő gyom bűvőhelyként szolgált

Néha amikor kora délután vadászni indult
betévedt a szomszéd kertbe s körülnézett
megbűjt a csipkebokorban éberem lapult ott

Fenyőfára varjak szálltak károgva vijjogtak
Cirmos cica kifigyelte az ott lapuló nyuszt
máris ugrott s kapta el frakkját tapsifülesnek

Hallom is a „visító gyereksírást” kint a kertből
s látom a büszke vadászt szájában a zsákmánnyal
Dicsérem őt hagyom élvezze a vadászat örömét

Tavaszi hírnöke

Kandúr dorombol
kuckóban szunyókál a
fűtött kemencén

Gazdi befűtött,
mindig házi kenyeret
és gyors lángost süt

Fárasztó munka
rettegett a sütéstől hogy
nem kel fel tészta

Lopva figyelte
dagasztás eredményét
Gyönyörűen nőtt

Sűrűn nő a gyom
ideje már gyomlálni
Tavaszi kandikál

Gazda néha szól
munkára lusta népség
„Laci ült rátok”?

Száll ott magasan
gólyamadár hazatért
Tavaszi idején

Élvezem jöttét
csodás kelepelését
Tavaszi áraszt

Hagyom a gyomot
lefotózom a gólyát
kikelet jöttét

A fotós

A fotós készült
felkúszott hegytetőre
mesés látképe

pillanat perce
bűvös csodát varázsolt
ott hegy ormáról

kopár sziklás táj
idegen-hidegen hagy
lekopott múltja

Elfogyó nappal
eltűnt szépség látványa
megjött az este

Búcsúzik az indián nyár!

Száraz avaron süvít őszi szél hangja
Magasról árván szól bús cinege dala
Futni készül már vénasszonyok nyara
Sok az idegen madár itt a kies határba'

Fekete varjú bóklászik friss szántásba'
Giliszta után kutat sűrűn bukdácsolva
Magasból is látják a friss őszi szántást
Éhes sereg ellepi a felszántott barázdát

A természet lágy ölén fuvola síp szólít
Őszi napot szélhárfa búcsúztat tovaint
Indián nyár finom napjait a tél fedi kint

Elfogy már hosszú finom őszenek napja
Tombol már kutya hideg kint a határba'
Hoppon maradt s búcsút int dér hajnala

Látogatás a festőművésznőnél

Bájos női arc
nyakát gyöngysor díszíti
három szép sorban

Barna csendélet
Biblián gyöngysor nyugszik
gyertya fényében

Iker női arc
tükörképe asztalon
békésen pihen

Félkészen portré
befejezésre vár csak
gyöngy lesz az éke

Kagyló felnyitva
gyöngye csillan vakítón
barna keretben

Tojánhéjon gyöngy
törekeny fény-árny játék
szigorú rendben

Festőművész
alkotás hevében ég
komponál képet

Isteni illat
fejedelmi teríték
ízletes falat

Üveg vázában
csipkebogyó száraz ág
csalogat fényben

Színes profil-arc
gyöngysoros fejfedővel
szigetvilágban

VÉBER NOÉMI: ROMÁNC

JALCS IRÉN

Ima

Barátaimnak ott fent a mennyben és itt lent a földön!
Szeretlek benneteket!

Uram! Beszélnem kell Veled, kérlek, hallgass meg engem! Ó, Uram, itt vagy! Beszélünk kell. Nagy rajtam a teher. Kérlek, oldd fel! Be akartam menni hozzád ma, de a lépcsőnél megálltam. Tudod, hogy nem tudok ott igazán beszélgetni Veled. Könnyfátyolos szemmel inkább hazatértem. Mert csak itt tudom igazán elmondani, amit akarok. Azért, mert nem járok mindennap a templomodba, és nem tartok böjtöt sem, azért hiszek Benned. Hiszek, mert végig éreztem életem során, hogy ott vagy velem. Mikor azt mondtam, nincs tovább, Te erőt és irányt adtál. Soha nem éreztem konkrétan semmit, ezáltal nagy terhet róttam Rád. Neked kellett döntenem abban, hogy mi legyen a további utam. Mindig csak azt mondtam: Istenem, segíts! És Te ott voltál. Gyenge voltam vágyaimat megfogalmazni. Most viszont kérni szeretnék. Konkrétan kérni. Most tudom, mit szeretnék, mire vágyom! Elmondom, mi az a teher, ami nyomja lelkem. Ugye, meghallgatsz? Persze, hogy meghallgatod, hisz mindig ezt teszed! Hogy van ennyi erőd? Mondd? Nem tudok már úgy élni, hogy állandóan könnyes a szemem. Rengeteg csatát megvívtam már az élet tengerén, de mindig erős voltam, és újra kezdtem. Soha nem fájt úgy semmi, mint ez a mostani. Boldogságra, szeretetre vágytam itt belül. Kaptam is. Nem panaszkodom, Uram, csak...

Ó, ez a csak ne lenne, mert ez az én gondom, Uram! Életem utóbbi szakaszában próbára tettél rendesen, és én nem értem. Sok-sok embert küldtél nekem, hogy velem legyenek. Barátot küldtél, kollégákat, esetleg azt, aki társam lehetne. Hálás vagyok érte Neked, nagyon. Sok barátom van, és ettől boldog vagyok. Szeretem őket nagyon, és fontosak nekem. Minden barát egy gyémánt, és vigyázni kell rá. Én vigyázok is rájuk nagyon. Szorítom őket magamhoz, mert sokat jelentenek ne-

kem. Rengeteg szeretetet és ismeretet kapok tőlük. Mert mindenkitől sokat tanulok. Tudom, kevesebb lennék nélkülük. Volt néhány barát, aki mélyebben megérintette a lelkemet. Igencsak volt. Olyan szeretetet sugároztak felém, olyan ölelő fényt, hogy azt el sem tudom Neked mondani. Felderült a lelkem, mikor velük találkoztam. Mert őszinte, tiszta szeretetet kaptam. Az a gond ezzel, tudod, hogy mindig csak olyan szalmaláng volt. Szívembe zártam őket, nagyon, de feladatomban még csak most jött. Olyan embereket küldtél, akik ők maguk is szeretetre vágytak, ott belül a lelkük mélyén. Ez nem is gond, ez jó dolog. Szeretem őket, nagyon-nagyon. Úgy érzem, ők is boldogok voltak ez által. Ugye, Uram? Nem tévedek? Kevés, nagyon kevés időt adtál mindig, hogy velük legyek. Mondd, miért? Te elvitted őket magadhoz. Valahol megértelek. Nagyon értékes gyöngyszemeket vettél magadhoz. Jó velük lenni, ugye? Tudod, azt mondják itt a földön, hogy csak a jók mennek el. Ez nem igaz, Uram! Mert akkor itt lent csak rosszak lennének, de akkor hogy találkoztam volna ilyen sok jó emberrel? Tudod, mind azt mondták, hogy „boldog vagyok, hogy találkoztunk. Kívánom, hogy légy boldog, mert, ha valaki, akkor Te megérdemled.” Mindenki hitte, hogy megtalálom a boldogságom. De Uram! Én nem találok! Tudod, ma döbbsentem rá, hogy talán ez a további sorsom. Adtam szeretetet, lelki támaszt barátnak, társnak, de a forgatókönyv megisméltődött, megint kaptam szeretetsugarat, nem kicsit, nagyot, De Te nem hagytad, hogy kinyissa szírmát. Azt mondtad, hogy ennyi volt, nincs tovább! Miért? Mondd, miért? Elveszett, mondd, minden remény, hogy egyszer boldog leszek én? Boldog lennék, ha nem csak barátot, de időt is adnál! Ezt kérek most Tőled! Időt! Sok-sok időt! Tudod, hogy mindig nehezen engedem el őket. Ettől fátyolos állandóan a szemem. Ragaszkodnék hozzájuk, de már nem tehetem. Temetőben, fejfánál állva mesélem el, hogy milyen nagyon hiányzik, és mennyire szeretem. Sokszor csak egy kődarabnak mesélek, mert, Uram, tudod, mi már csak így temetkezünk. Ahol sír van, ott a kezemmel morzsolom a földet, mert ezáltal közelebb érzem magamhoz, fejfára borulva mondom, hogy szeretlek, és ha-

gyom, hogy záporozó könnyem locsolja a síron a virágot. Szépek a virágok, Uram! Rendkívül szépek, az igaz. Most megint kinyitottál egy kaput, de látom, már zárni akarod. Ne! Ne! Ne zárd be! Hagyd még nyitva! Ne akard, hogy ne legyen velem! Hagyd, hogy szeressem őt még sokáig. Küldöm szeretetemet felé, s ő a halálra készül, de én nem akarom! Azt akarom, hogy sokáig boldog legyen! Nagyon szeretne még élni, tudom, és feladata is rengeteg lenne még. Itt kell, hogy maradjon. Hadd legyen boldog még, és ezáltal én is! Ne zárd még be a kaput! Korán van még, Uram! Még adni, adni akarok, mert szeretem őt nagyon! Most konkrétan időt kérek én! Időt, Uram! Sok-sok időt! Ó, Uram, adj kis boldogságot, hagyd kinyílni a virágot!

Köszönöm, Ámen!

Rózsák násza

Mese Neked, Kedves!

Hol volt, hol nem volt, ez nem az Óperenciás tengeren túl volt. Ez itt, a mában, a valóságban történt meg. Mesének tűnő igaz történet ez. Ha olvasod, mesének véled, pedig egy ember érzéseit tárja fel Neked. Olyan érzéseket, amelyek belülről, a szívből jönnek, és csak Neked szólnak. Fogadd szeretettel még akkor is, ha már felnőttél. Talán majd egy napon eszedbe jut e mese, mikor már a papír is megsárgulna, ha arra írtam volna, és én már az égi mezőkön leszek. Talán unokáid ugrálnak majd körbe, mikor véletlenül eszedbe jutok, és a mesére gondolsz majd, amit Neked írtam, akkor régen. Rád mosolygok akkor, fentről. Megsimogatom az arcodat, és azt mondom onnan is, hogy szeretlek nagyon. Öregkorodban, ha a napsugár melege megsimogatja arcod, akkor az én vagyok, mert akkor is veled vagyok. Íme, a mese, Drága, csak Neked! Sok-sok évet megéltem már, mire a sors Feléd navigált. Volt bennem sok-sok bánat, szomorúság ekkorra. Hihetetlen csodának véltem, mikor lelked felfedeztem. Benned összegyúrva találtam meg mindazt,

amit addig kerestem. Először nem érdekelt a külsőd, mert úgy lenyűgözött a belsőd. Mióta megláttalak, attól a pillanattól minden gondolatom Te vagy. Elmeséltem Neked útkeresésem történetét. A sivatagot, ahol a kincset kerestem. Te vagy az én kincsem. Igaz, felástam érte a fél sivatagot, de megérte! Szorosan próbáltam magamhoz szorítani az én kincsemet, és imádkoztam, maradjon az ölemben végleg. Féltem, hogy a sivatagi vihar elrepít tőlem. Éreztem, megtennék Érted bármit, csak kérned kell, és mérlegelés nélkül teljesítem Neked. Soha, senki ezt még nálam nem érte el. Veled úgy éreztem, szárnyalhatok szépen. Örültem, hogy életem része vagy. Nevedet suttogtam esténként, és Rád gondolva ébredtem mindennap. Örültem, amikor találkoztunk, mert minden gyönyörűen pompázott. Kinyitottál számomra egy ismeretlen kaput, és én hittem, hogy végigkísérsz az ismeretlen úton. Egyik nap azt mondtam, hogy minden boldogságom az életemben az, hogy Te nekem vagy. Nem kellett sokat várni a válaszra. Gyorsan írtál, hogy bezárul a kapu. Nincs több séta. Véget ért a földi csoda. Elfogadtam, mit is tehettem volna, de szívemből nem töröltelek soha. Szenvedtem sokat, nap mint nap, de csak azon imádkoztam, hogy Te boldog maradj. Jobban érdekelt az, hogy mi van Veled, mint az, hogy én szenvedek. Is-tenem! – Ugye, jól van és boldog? – kérdeztem, mikor a Bazilika elé lépem. Ez egy nap kétszer megtörtént velem. Reménykedtem, hogy visszatérsz, de hinni nem hittem. Akkor, azon az egyik napon, olyan gyönyörű álmom volt, hogy vizes párnám és könnyes szemem jelezte ébredéskor, milyen szép mesevilágban jártam éppen. Tudod, miután elköszöntél, mindenütt kerestelek. Az utcán azt reméltem, felém sietsz éppen. Így indultam mindig útnak, és úgy tértem haza, hogy elkerültél éppen. Álmomban felhívtál, és azt mondtad: itt a Te kincsed. Nem veszem el, csak kicsit kirándultam, szívem. Örömöm leírhatatlan volt. Minden vágyam az volt, hogy Veled legyek. Gondolatban megsimogattam arcod, hogy érezd a szeretetemet. Nem csak a búcsúzásig tartott. Találkoztót kértél, és én rohantam, hogy lássalak. Bársonyos kezeddal megsimogattál, és forró csókkal elvarázsoltál. Megfogtad a kezem, és kérted, tartsak Veled. Meglepetés, mondtad!

Nagy utazáson voltam, hogy Téged oda vihesselek, ahol beteljesül minden álmod. Hirtelen a sivatagban voltunk, ott, ahol minden álmom elkezdődött. Homok, homok mindenütt és sok sivatagi rózsza. Összezsugorodva esőre vártak a virágok. Vártak a megváltó vízre, hogy kinyílhassanak végre. Olyanok voltak ők, mint én. Hisz én is évek óta arra vágyom, hogy kinyílhassak végre. Eszembe jutott az a rózsza, amit én neveltem a könnyemmel, míg nem voltál velem. Olyan szép nagyra nőttek e rózsák, hisz' folyamatosan kapták a könny-utánpótlást. Sétáltunk kéz a kézben és gyönyörködtünk a természet alkotta gyönyörűségben. Köszönöm, Kedves, hogy ide hoztál. Hisz minden gondolatom ezen a földön járt hónapok óta. Nem tudtam betelni a látvánnyal. Görcsösen szoritottam a kezed, hogy maradj velem. A sok összezsugorodott rózsza között két gyönyörű rózsza pompázott egymásba fonódva.

– Mondd, Kedves, mi ez? – kérdeztem Rád nézve.

– Ez a rózsák násza szívem, a szívek keringője.

Szememben boldogság-könnycsepp jelezte, hogy örül a lekem, remeg testem.

– Mondd, Drága! Lennél a bársonytakaróm? – kérdeztem félve, hisz úgy vágytam az ölelésedre. Szó nélkül megöleltél, és bársonyos takaróként befedtél. Megtörtént a csoda, két ember testének egybeolvadása. Nem volt akkor Te és én, csak mi voltunk, egy testként. Olyan gyönyör járta át testünket, amiben még soha nem volt részünk. Te bársonyos, gyengéd, figyelmes ölelésseddel, én a testemből feltörő, olthatatlan vágygal kényeztetted egymást, s együtt értünk a fellegekbe. Ez olyan csodálatosan sikerült, mert szívünk minden szeretete benne volt. Ez volt két ember beteljesült vágya, a rózsza násza.

Álmomban már minden olyan csodálatos volt. Remélem, a valóságban is átölel majd karod, és valóság lesz a rózsák násza, két ember legnagyobb vágya. Bármit hoz az élet, míg élek, szeretlek, tudd! Bárhol jársz, és bármit csinálsz, valaki Téged nagyon-nagyon szeret és fog szeretni örökre. Ha távozom majd e földi létből, akkor majd a felhő szélén ülve nézlek és

SZERETLEK ÖRÖKRE

Fess boldog életet!

Gondolati képek kergetik a fejemben egymást. Gondolatok-képek, hát utánuk eredek. Álmodom egy szép világot. Olyan világot, melyben a szeretet, az öröm és a boldogság az úr, ahol a szeretet éltet mindent. Ma már tudom, hogy a merész álmok életre kelnek. Életre kel a vágy, az elképzelt világ. Tihamér festő barátom néhány évvel ezelőtt magának társat álmodott. Fejében megalkotta azt a női alakot, kinek profilját és aktját vászonra is festette. Megalkotta önmaga számára a legtökéletesebbet. Minden este megállt a kép előtt, és boldog volt. Nézte a gyönyörű nőt, és szólt is hozzá.

– Megálmodtalak magamnak, Édes, és tudom, egyszer eljön a nap, és tested' érinti kezem a vászon helyett. Karcsú derekadon végigsétálnak ujjaim, és érzem majd tested melegét, selymes bőröd tapadását hozzám. Ó, mily csodás pillanat lesz az! Gyönyörű szemeddel rám nézel, mosolyogsz rám, és érezni fogom, hogy szeretsz engem. Kéjes akarást olvasok majd ki a szemeidből, és akkor boldoggá teszek, hogy életem boldogság utáni vágya általad beteljesedjen. –

Így ábrándozott a festő minden este. Napról napra egyre több képet festett, és minden képen ott volt az eszményi nő. Sokan kicsit bolondnak nézték. Én tiszteltem a kitartását, de nem hittem igazán abban, hogy a lefestett nő valósággá válhat egy nap. Jó egy évvel később nem akartam hinni a szememnek. Egy tavaszi napon két ember piknikezett a nagy réten éppen. Istenem! Már láttam ezt a képet! – fogalmazódott meg bennem, mikor rájuk néztem. Pont úgy simította a gyönyörű női kéz a férfi arcát, mint azon a festményen. Eszembe jutott a mondat, amit a festőtől sokszor hallottam.

– Figyeld meg, Bébi! Egyszer még ezzel a nővel piknikezek úgy, mint ezen a képen, amit festettem.

És tessék! Itt a beteljesült álom. Oly boldogok voltak ők ott, ketten, hogy látni is gyönyörűség volt a szemnek. Azóta tudom: nincs lehetetlen! Csak álom nélküli világ. Álmodjunk

hát! Erőszakmentes, segítő, boldog, szeretet-világot. Én megálmodtam az életre kelt sivatagot. Nem csak por és homok, meg hőség, hanem zöld rét. Pompázó fák és virágba borult sivatagi rózsák. Dalolnak a madarak, s aki ide téved, mind marad. Szeretéből van a láthatatlan fal, mely lágy fénnel öleli magához a magányos utazót, hogy a magányát oldja, s az társát megtalálja. Hogy kezét a másik ember kezébe tehesse, és hevesen szeresse. Test és lélek óriási örömtengerben úszik. Nincsenek hazug szavak, csak őszinte, tiszta gondolat. Szívből jövő, őszinte mondat. A barát, az igazi barát, aki boldogságod láttán Veled örül, és szívét elönti a szeretet, ha Neked a lehetetlen is sikerül. A társ, az igazi társ, aki Veled tart egy életen át. Aki azt mondja, amit gondol, és ha szó elhagyja ajkát, mikor azt mondja: szeret, akkor abban biztos lehetsz. Mikor őszinte a szerelem, az az igazi gyönyör, a boldogság. Mikor már a szavak is szívből simogatnak, mikor nincsenek tabuk, és leomlanak a falak. Mikor kérsz, és kapsz. Mikor adsz, és mindent többszörösen visszakapsz. Csodálatos legyen a világ, olyan, mint a festő vásznán. Simítsa arcodat az imádott kéz, azt kívánom én. Tovább álmodni a festő álmát a szeretetben-szerelemben, átélni a testek egybe gabalyodását. Mikor dalol a test és a lélek, az a boldog élet. Mikor egyet akar a szív és a test, örömet szerezni partnerednek és önmagadnak. Mikor minden porcikádban érzed a bizsergést, ha megérint a vágyott kéz Téged. Csókokkal elhalmozni és közös társasjátékba kezdeni. Társasjáték az, mikor az egyik test kérdez, a másik válaszol. Mikor az egyik kér, a másik ad. Azután már nincs kérdés és felelet, mert a két testből egy lett az éj leple alatt. Fénylő csillagok nézik fentről a sok boldog szívét és testet. A látványtól eláll a lélegzetük, és még nagyobbra nyílt szemmel tekintenek le. Ezért, ha felnézel az égre, szebb és nagyobb minden csillag, mert a boldog földi élet látványától ők is nagyon-nagyon boldogok.

Végy Te is egy vásznat és ecsetet, s fess meg a vágyaidat, az elképzelt életet. Mosolyt fess és boldogságot, egy szebb, boldogabb világot.

A mámor románca

Várlak, kedves, hogy megérkezzél. Lelkem ünneplőbe öltözött. Testemen a kedvenc parfümöd pihen csendesesen. A gyertyák már égnek, hisz testem-lelkem vár Téged. A pezsgő behűtve vár, hogy egymásra koccintsunk ezen az éjszakán. Ahogy két pohár összecsendül halkán, de sokat mondva, mi is úgy forrunk majd össze újra. Boldogan karomba zárlak majd, és utazunk újra az ismert, de mindig felfedezésre váró szellem országba. Gyere, kedves, várok Rád! Rózsaszíromból vettem ágyat, hogy fokozzam a vágyat. Testem hív és vár. Szívem Érted dobban már. Itt vagy végre. Oly szép ez, hogy szavakba önteni nem tudom. Boldog, boldog vagyok nagyon, nagyon! Testedhez ér testem, és érzem, megremegek. Szeretlek, kedves! Ott van a fény a szemedben és az én szememben. A fény, a mindent elmondó ragyogás. A szótlan, de beszédes hívó vágy. Szívem tiszta ragyogás. Körbevesz egy burok. Most csak – te és én – mi vagyunk. Megszűnt a külvilág. Szemeidből olvasok némán, csendesesen. Szavak nélkül beszélgetünk kedvesen, kedvesem! Kezed puhán, finoman ér hozzám, mintha egy virágot simogatnál. Érzem szereteted vigyázó, óvó fényét. Már érzem a gyönyör előszelét. Testem már forró vágy. Érzem, tested válaszként lángol érte. Szemem örömtől és vágytól fátyolos. Ugye, Te is akarsz? Nem kellene szavak, mert érzem tested választát. Hozzám ér kezed, és édes borzongás fut át testemen. Finoman csókolom én is arcod, csókolom ajkad. Kezem felfedezi tested, cserébe Te is felfedezel engem. Előnt a vágy, az akarás. Akarlak Téged! Édes csókod megőrjít. Ez azért csodás, mert van két szív, ami egy dobbanás. Nekünk megadatott a csoda, az egymásra találás varázsa. Ritka kincs ez már a földön, amikor két ember himnusza az, hogy: én szeretlek, és Te szeretsz engem. Csók és puszi, mindig csak hevít, izzik testünk, mint a láva. Ó, ez a boldogság világa. Végigcsókolom tested, és kényeztetem minden részed. Válaszként hozzám érsz lágyan, kényezteted a Te orchideádat. Csókot adsz a virág szirmára, amitől belelveszek egy életre a vágy fokozódó

tengerébe. Már érzem, fél pillanat, és egybeforr testünk, érzem, együtt lélegzünk éppen. Tiéd vagyok, s Te az enyém. Ring testünk a mámorban, mint hajó az óceánban. Ringó testünk minden mozgása egy dallam, mely sok dallamból alkot majd egészet. Trallala-trallala, szól a dallam, a mámor románca. Magamba zártalak és nem akarom abbahagyni, foglyul akarlak tartani. Érzed? – kérdezed. Érzem! – suttogom, és boldog vagyok, nagyon-nagyon. Add a szád, hadd legyen teljes a nász! Érzem a dübörgést. A vágyból születő boldogságot. Te hangos vagy, én csendes, de most felkiáltok. Ne! Ne! Ne kínozz már! Tetőfokon a vágy, és az édes, kínzó mámorból forró eső fakad. Végigmossa testem, kívül-belül, kényeztetve, kedvesen. Egyszerre éreztük a boldogságot, a földi mennyországot. Megpihen testünk. Csendesen simogatom meg arcod, és szeretettel azt mondom: **ÖRÖKKÉ EZT AKAROM!** Te azt a kis boldogság-könnyet töröld le óvatosan, lágyan arcomról, és azt mondod: **SZERETLEK, NAGYON!** A rózsaszirmok boldogan mosolyognak. A pezsgőspoharak koccintásra várnak. Igyunk a boldog estére és egymás egészségére. Igyunk a boldog percekre, az örök szerelemre. Igyunk a szép estére, mikor két test összefonódott egy édes testbe. Várom a pillanatot, amikor ismét a Tiéd lehetek és Te az enyém. Ó, CSODÁS, SZERELMES SZERETKEZÉS A MIÉNK!

NEM MÁS EZ, MINT A MÁMOR ROMÁNCA.

Én így készültem Hozzád!

Olyan szép akarok lenni, hogy mindig engem akarj nézni.
Úgy akarok a szemedbe nézni, hogy azt soha ne tudd feledni.
Úgy akarok megszólalni, hogy mindig engem akarj hallgatni.
Úgy akarom megfogni a kezed, hogy érezd: örökre ott van Veled.
De, ha az Úr (ő tudja, miért) nem adott elég szépséget, elég csengő hangot, elég erős kezet, akkor – talán – a Bennem lévő szeretet felülaranyozza mindezt.

Ó, Uram, add, hogy így legyen!

KAMARÁS KLÁRA

Kék csend - (Egy kiállítás képei)

I.

Álmomban kék a kék Duna.
Ringat. Lágyan sodor tova...
Árvult, üres tutaj vagyok,
de várnak öblök, tárt karok,
és partok várnak, zöld hegyek,
barátok hívnak, intenek.
Az álom, persze, mit sem ér,
mert véget ér, ha véget ér...
Közel- s távolban semmi kék,
csak szürkeség, csak szürkeség...

II.

Talán egy hegy... talán egy vár,
de omladék már, rég nem áll.
Csak szürke kőben barna ér,
vagy ősi nyom, és rajta vér...
Itt nincs virág, termő faág,
csak gyom, bozót és pusztaság.
Tüzes a nap, tüzes az ég,
forró a szikla és a lég.
Mondd, mit remél, ki erre jár?
Halálos csend... halálos nyár.

III.

Valahol messze rőt hegyek
aranygyümölcsöt rejtene,
de addig hosszú még az út,
elfárad mind, ki odajut.
itt komor zöldek hűvöse
csak vágyat ébreszt, messzire
futnék, arany ligetbe fel...,
de már a visszhang sem felel,
leszáll a köd... jaj, nincs tovább,
nem jutok már a völgyön át.

IV.

Feljutni, fel a hegytetőre!
Ne nézzünk hátra, csak előre...
Míg tart az út, míg hajt a vágyunk,
hiába sebzi kő a lábunk,
téphet bogáncs, gáncsolhat bárki!
Így lehet csak a csúcsra hágni.
Hirtelen minden véget ér.
Se út, se ösvény, sem remény.
Felettünk trónol győztesen
a hegytető... s a végtelen.

V.

Egyszer minden tűzhely kihül,
az emberzsivaj csendesül,
fű borít régmúlt lábnyomot,
csak acélvázak állnak ott,
hol volt egy ország, benne nép.
Már ősvadon a messzeség...
Még áll egy templom: kong fala,
mert papja sincs, s ha egymaga
ragaszkodik a régi ranghoz,
az Isten magának harangoz.

Távolból

Nem kérdezlek, a címemet tudod.
Ha bánatod van, úgyis megtalálsz.
Ilyen távolról nem segíthetek,
nincs több erőm, csupán vigasztalás.

Búcsú

Pár gondolat csak, mit leírtam,
és ezer másnak vége. Kár!
Elhal a vers, mint a madárdal.
Hová repültél, kismadár?

KASKÖTŐ ISTVÁN

Ébresztő

Mikor a kakas szól,
rikkant, hogy hasadjon a hajnal,
mikor messzi távolból
hajókürt bög riadt jajjal,
mikor csupromból friss
kávé illata száll, ébreszt...
Szoktatom szemeim
a csupasz papírhoz
tudatom visszatér...
Élek.
Rendet teremtek asztalomon,
agyamban...
Jó reggelt, világ!
Jó reggelt, Élet!

Alássan jelentem,
Én, az örökös közlegény,
szolgálatra készen,
épen, ébren,
csodák csodájára
ismét megjelentem.

Nyugger-vigasz

Macskám enni kér.
Adok, majd ajtót nyitok.
Még hasznos vagyok –

Számadás

*Kertész Ákosnak emlékeztetőül,
hogy bárhol a világon lehet magyarnak lenni.*

Se kutyabőröm, se bibliám,
borbélymester volt az apám,
nem főispán.
Magyarnak is csak ippeg, hogy
magyar vagyok,
sem Ős-, sem Igaz, sem Jó magyar...
még nemes sem vagyok.

Nem vagyok Vajktól
származott csuhás pápista...
Elkárhozott vagyok.
Pogány paraszt, egy eltévedt eretnek,
kertemben csúszok-mászok térdemen:
ott is magot – s nem keresztet – vetek.

Kardot sem fogtam,
– békében telt el életem –
oláht, cigányt, de még zsidót sem öltem,
és Csurkát is csak hírből ismerem.

Hazám, hol kínok közt szült az anyám,
oly messzi van!
Szomszédom olasz, spanyol, sváb... meg kínai,
s ha netalán kérdezi valaki,
azt mondják rám: „magyar”.

Se űs-, se igaz, se nemes,
csak egy közönséges,
ki annyi év után,
még ma is magyarul számolja,
hányan vannak,
ha a ködös, őszi alkonyatban,
zajos gágogással, délre húznak
a kanadai vadludak.

KESZY-HARMATH DÁNIEL

Helené (részlet a regényből)

(...)

– Átkozott némbor. Viszont el kell ismernem, a terv nem rossz.

– Na, de Anyám! Miket beszél? Helené elrablása évtizedekig tartó háborúskodást eredményezhet szeretett görög népünknek!

– Ez nem az én népem! Ez Zeusz népe! Csak őt csodálják, őt istenítik! Na meg most a fránya kis feleségedet, Aphroditét. Borsot török az orruk alá. Olyan borsot, ami tényleg évtizedekig kitart majd. Aphrodité azt hiszi, azzal, hogy Helenét Párisznak ígérte, megkeverte a paklit. De nagyon téved. Én gondoskodom róla, hogy Helené biztonságos helyre kerüljön, Egyiptom országába, ahol a fáraó birodalmában őrzik majd, s senki nem jön rá kilétére.

– De miért jó ez Magának, Anyám?

– Küldök egy ál-Helenét Spártába, akit majd Párisz megszöktet, s azt hiszi, tényleg övé lett a föld legszebb asszonya. Ez a Helené csak test lesz és szépség. Emlékezete, érzései nem lesznek. Gond nélkül otthagyja majd Menelaoszt, hogy a kis ficsúrral hemperegjen. A büszke spártainak meg fogalma sem lesz róla, hogy nem is igazi kis felesége kegyeiért küzd, hanem egy hasonmásért. Helenét gyűlölni fogja az egész görögség, amiért megcsalja férjét, miközben ő ártatlanul, hüen várja majd vissza a férfit Egyiptomban. Sőt! A ma esti ifjú pár porontya, aki csak azért nem lett újabb fattya Zeusznak, mert az megelőzés céljából hozzáadta Thetiszt Péleuszhoz, s aki az Akhilleusz nevet fogja viselni, hadvezére lesz a görög seregnek ebben a nevetséges, fölösleges és ostoba harcban.

– Ez úgy hangzik, mint egy ördögi terv.

– Igen. Most megkapják, amiért gúnyt űztek a nevemből. Visszakap drága férjem, a nagyszerű Zeusz is minden megaláztatást, amit tőle kaptam. A megannyi csalfaság, a sok fatytyú után most pont sikerült hűnek maradnia, és vágyainak tárgyát, Thetiszt máshoz adnia, de mégis, én elintézem, hogy Thetisz fia nevével legyen fémjelezve a hamarosan bekövetkező háborúskodás. Zeusz népe szenvedni fog. Sokan halnak meg! Mindegyik áldozat vére egy-egy becsületfoltot mos le a nevemről, amit az évszázados megaláztatás során szenvedtem el. Zeusz megfizet! Miközben népe háborúzik, a költők lantot ragadnak, s ódákat és époszokat zengenek majd a dicső győzelem örömére. A háborút akkor robbantjuk ki, amikor a heves Akhilleusz megérett már a harcra. Addig várunk.

– S csak mi tudjuk majd, hogy e küzdelem hamis?

– Pontosan. A kellő időben pedig előhúzzuk a szekrényből az igazi Helenét, amivel szembeköpjük és kinevetjük Zeuszt és az egész dicső görög népet.

– Legalább a háborút a mi népünk nyeri?

– Ez már hidegen hagy, Héphasztosz. Hulljon a férgese! Te pedig foglalkozhatnál mással is. Például megszabadulhatnál a kis feleségedtől, akit Zeusz csak azért adott hozzád, mert te vagy a legrútabb teremtmény az Olümposzon, s így akarta elkerülni, hogy Aphrodité bájai miatt háborúk induljanak az istenek között.

– Na, ez kedves volt, Anyám. Magától nem vártam volna ezt. Egy csöpp kis szeretet se maradt magában?

– Dehogynem, maradt. Hidd el, fiam, maradt. És amikor a kellő pillanatban Helené, mármint az igazi Helené magára maradva, az őt körülvevő gyűlölettől övezve, a görög nép haragját és az apja, Zeusz megvetését látva, sírva könyörög majd a megváltásért, akkor, fiam, akkor eljön majd belőlem a szeretet utolsó kis szikrája, és megkegyelmezek a szerencsétlennek...

Fekete szerelem

Meglepetten,
csendbe meredve,
egy elfelejtett kedves,
megfeketedett szerelem
fejembe verve lelem.
Lelkem sebhelye,
megrepedt testsebe,
berekedt zene,
rengeteg, elfeledett
hegekkel tele zseb...
De ne! Ez nem kell!
El kell feledned!
Mentsd meg lelkedet!
Ne reszkess,
felejtsd el szerelmed!
Nem szeret.
Nem szerethet.
Kegyetlen gyermek,
szeretetre nem termett,
esze fejletlen,
zsenge emberke.
Nem tehet ellene.
El kell engedned,
s ezt befejezned.
Egy szebb, kellemesebb perc,
mely jelenleg csepegtet,
kedvvel lelkendeztet,
ebben kell meglenned!
Lelj kedvesre,
de ne egy megfeketedett,
elfeledett,
lehetetlen szerelemre...

KONCZ-KOVÁCS ANNA

Ej, mi a kő?

Pörikém kétségbeesetten csörgeti a négyezer-ötszázhuszonöt forintnyi aprót, kiborítva a hímző szakkör pirosrózsakéknefelejcs mintás kicsiny hímzett bukszáját a napköziotthon billegő lábú asztalára. „Ez még az anyagköltséget sem fedezi” – aszongya Mucikám együttérzőn kikukkantva fültre tekerhető pápaszeme fölött. Manyikám ráncosra húzott, szigorú szájával, nagyot sóhajtvá gombolja be kekibarna, kötött szvetterét. Incikém és Ancikám mást sem tudnak tenni, mint fontolóra veszik, tüntetésként ne húzzák-e át a tút a megrajzolttól eltérően közös terítőjükön a komádi rák-motívumot ábrázoló, csatogó ollócskákon. De mivel az ügyön nem tudnak előremeneltet foganatosítani, úgy döntenek, nem engednek meg maguknak ilyen merész öltést. „Na, most mi lesz, anyám?” – teszi fel a költői kérdést Manyikám, jóllehet egyik idős hölgygel sem áll rokonságban. „Mást kell kitalálnunk” – tudatja a csoport esze, az alig nyolevankilenc százalékosan rokkant Pörikém, minek hatására mégis megáll a tÚ a levegőben. „No, de mit?” – érzékelteti Ancikám, hogy nem főzik olyan forrón a kását Bihartöporlyún. „Van egy ötletem” – így Pörikém, s már húzza is elő a minap talált hétköznapi kavicsot a zsebéből, s bemondja az unalmast: „Van kiút”. Az öt hölgy a kavics fölé remeg, s jelenésként hunyorog a messiásnak tűnő kőcafatra. A munkát hamar elosztják: Ancikám a pénztáros, hiszen harminchét éven át szolgált postáskisasszonyként. Incikém lesz a vécés néni, tekintettel a háromnaponta esedékes vízajtójára. Manyikám árulja a vattacukrot, hiszen a 17,9-es cukrával nem

kell attól félni, hogy kieszi a valaha volt legleleményesebb hímző szakkört a vagyonából. Mucikám igazítja el a parkoló autókat, hiszen benzines tolokocsija révén neki van ebben a legnagyobb tapasztalata. Pörikém – nehogy elpazarolja a tehetségét – a társaság direktoraként irányítja a négy anyámat egy kellemes hűvös szobából, és intézi a tennivalókat mobiltelefonja segítségével.

A bejárat fölött hatalmas tábla díszelg: „Kőbánya Valóságshow”. Látogatók ezrei rohamozzák meg a megfelelően reklámozott földtani jelenséget, valamint voksolók trilliárdjai terhelik Pörikém mobiltelefonjának hálózatát. Sztalaktit kihívta párbajra Aventurint: itt a lételem a tételem. A kőbánya összetétele sokszínű, így ez a lépés ellentétes érzéseket vált ki a kőzetekben és féldrágakövekben. Achát, Sztalagmit és Bazalt Sztalaktit mögé csatlakoznak, míg Ametiszt, Rózsakvarc és Kőszén Aventurint támogatják. A pliocén időszak második félidejében, azaz két és fél millió évvel ezelőtt, még műsoridőn kívül kezdődött verseny a fináléhoz közelít, ennek lehetünk most szemtanúi: amelyi-kő-jük később korrodálódik, az nyer. A tévénézők közül annak, aki a legtöbb sms-t vagy regisztrált hívást engedi meg magának kedvence javára, a műsor létrehozói nem kisebb nyereményt sorsolnak ki, mint a hideg napok és a felfázás ellen derékmelegítőnek kialakított, Incikém által kitermelt vesekövet. Az e heti műsorban folytatódik a Bika csillagjegyűek kedvence, Rózsakvarc és a vulkanikus Bazalt szerelmi története, ahol a különböző érdekeltségű csoportokat favorizáló két celeb vonzalma az ellentétek bűvöletében orbitális szenvedéllyé alakul, melynek kő-vetkeztében különvonnak a tizennyolcas karikát jelképező barlangba, ahol rájuk szakad a mennyezet, és chilei bányászok módjára kivonják magukat egy időre a forgalomból; s ezzel együtt

Pörikém döntésére kizárják őket a játékból. A megmaradt hat játékos töretlenül folytatja a küzdelmet, leszámítva Sztalagmitot, aki oly sokáig mered az égnek ágaskodva, hogy megrogyik a saját súlya alatt, minek következtében Mucikám rohammentők segítségével szállíttatja a helyi ásványkiállításra. Kőszén nem tudja feldolgozni, hogy párja, Grafit a bánya falain kívül maradt, s csak párbajok idején láthatja a monitoron néhány pillanatra, akkor is sokat sejtetően összemosolyogva szomszédjával, a már hatalmas életművet felvonultató Fossziliával, hogy Kőszén barátunk úgy sejti, megkövült bennük a szerelem, ezért reményei – párjával és a győzelemmel kapcsolatban – szerteporladnak. Ametisztet és Achátot acharatukon kívül Manyikám söpri ki merő véletlenségből a vattacukor hurkapálcák összeteregetése közben, aminek eredményeként a nénit zárják ki a műsorból, s büntetésből meghagyják neki, hogy posztumuszt pizsamatartó emléktextíliát hímezzon Achát- és Ametisztetére a korán lefekvő tizenkét éven aluli nézők számára, akiknek a műsor megtekintése még nagykorúak felügyelete mellett sem ajánlott, így arra kényszerülnek, hogy hat-tizennyolc év elteltével műsoros kazettáról nézzék meg a 2010-es évek aktuálpolitikai törekvéseit demonstráló valóságshow-t.

Nos, a végső küzdelmet Sztalaktit és Aventurin vívja. A bihartöporlyúii kőbányában emberek tízezrei tolonganak – Manyikám hiányában vattacukor nélkül maradván – csak lásásák, kedvencük nyeri-e az évmilliók óta tartó küzdelmet a mai napon, ha már annyi időt, energiát, bizalmat, pénzt és boldogsághormont áldoztak kiválasztottjukra. Ancikám nem győzi szedni a belépődíjakat; Mucikám igazgatja a látogatókat, kiknek egy része Incikém toaletdje előtt kígyózik; Pörikémmel égnék a telefonvonalak, míg Manyikám a napköziotthonban

varrja a pizsamatartót a gyermekkorú állampolgárok részére, s fél szemmel a képernyőt sandítja: várja az oly régóta esedékes korróziót. Ekkor váratlan dolog történik: a személyi igazolványt ellenőrző, facekontrollt végző Ancikám éberségét kicselezi egy tizenegy éves kisfiú, aki átverekedi magát Mucikám tolokocsija előtt, beelőzve az Incikémmél kígyózó tömeget, elterelve Pörikém térfigyelő kameráinak adását, odaoson Sztalaktithoz – Maniykám standjának hiányától megzavarodva – csavaros cukorkának nézi, s puszta erőből kettéreccsenti sokat megélt finalistánkat, felfüggesztve a függő cseppkő reményeit a végső győzelemre.

Aventurin megnyeri a játékot. Incikém veseköves derékmelegítőjét kisorsolják, s odaítélik egy kabalarekesztői harminchét éves villamosmérnöknek. A közönség tombol. Aventurin rajongói pezsgőt bontanak, aminek hatására habparti kerekedik. Sztalaktit szimpatizánsainak féltékeny őrjöngése tömegverekedést robbant ki, mely a habos pezsgőben a kőbánya porával elegyedve iszapbirkózásba fajul, új trendet és potenciálisan vadiúj műsort kezdeményezve hétköznaponként este nyolc órakor a tévénezők tömeghisztériába kergetett egyéniségeinek legnagyobb öröme. Pörikém, Mucikám, Incikém és Ancikám csatlakozik a napköziotthonban maradt Maniykámhoz – a bevételt kollektíven birtokolva, melynek még legalisan leadózott egyenlegmaradványa is bőven fedezi az öt öreganyám hímző szakkörének textília-, cérna-, olló- és tűköltségeit, előreláthatólag legalább a következő esedékes ősrobbanásig. De hogy azután mit kezdenek, ha később mégis kifutnak a pénzből, az már a jövő zenéje.

MENTOVICS ÉVA

A következő két verset imádott Nagymamám; Horváth Lőrincné Farkas Anna emlékének ajánlom, aki 1899. május 18-án született és 1996. május 28-án hagyott itt bennünket.

A nagymama háza

Hajdanában aranszőke hajjal
futkosott a fenyőfák alatt,
s madárdallal köszönt az új hajnal
a hárs felől, mely ma is árnyat ad.
Akácliget bókolt, s lám, a bodza
most is ontja édes illatát...
bódító volt, mindig lázba hozta
– tövükben vert egykor kis tanyát.

Gyermekkora mára tűnő emlék,
szellő karján ringó látomás,
múlt kódéből visszaintó vendég;
frissen sült cipó, lágy tojás,
kakasszó a nyári ébredésnél,
tücsök dallal átszótt altató,
ezüstholdas, titokzatos éjféli,
rózsabokrot metsző nagyanyó...

Lám, a rózsák szirmaikat bontják,
ránevetnek ott, a zöld közül,
mert néha még elcsalja a honvágy,
ám az idő mégsem könyörül.
Bármily szép a virág karsú ága,
mely kibújt a régi hant alól,
megrokkant a ház az elmúlásba',
s lélekharang hívó hangja szól.

Ablakai ma már nem ragyognak,
évek marták szét a keretet,
bárhogy fájhat, feszíthet, sajoghat,
falai közt múltja bennrekedt.

Köszönet a Teremtőnek

Nem akasztottam ki
képedet a falra.
Az időnek nincs akkora hatalma,
hogy elhomályosítsa arcodat.
Előbb mállik le a vakolat,
s omlanak széjjel
a gőgösen nyújtózkodó,
évezredes hegyek,
mint hogy elfeledjem nevetésedet,
s kezed könnyű simítását.
Azóta sem találok mását
szép szemed kéklő csillagának.

Mielőtt itt hagynának
a védelmemre rendelt angyalok,
remélem, én is hagyhatok
valami halovány nyomot,
s ha az idő csak sajgón vánszorog,
mielőtt még – mint egy árnyék –
ágnak dőlve vegetálnék,
elnyerem majd az égi kegyelmet,
hogy ne mint tehetetlen gyermek
búcsúzzam e gyarló testtől,
s adjam át mindenestől lelkem
az öröklétnék, mint te, hajdanán.

Mikor fejfádat öelve
közös imáinkat mormolom,
a hang elcsuklik torkomon,
s könnyem áztatja e becses földet,
megköszönöm a Teremtőnek,
hogy lehetőséget adott rá;
Te légy a Nagymamám.

A holló és a róka

(Tizedik variáció)

Adott egy rút holló, egy bélpoklos róka,
kinek az okból jött e légyott kapóra,
mert szárnyasunk csőre egy szép sajtot tartott.
Ahogy kiéhezve épp arra oldalgott,
kiszagolta már a túlsó határszélen,
s így szólt a madárhoz (hát... zaklatásképpen):

– Ó, szépséges holló,
hogy a teremtés, lám, véled mily pazarló!
Hogy fér ennyi kulcsin ily apró madárra?
(s mert nem adja fel, kitartó a drága,
tovább fondorkodik, csúri a szavakat)
– Sose láttam ily szép, főúri madarat!

Mint hú alattvalója, úgy bókol a róka,
s vihogását legyőzve,
esengve borul térdre előtte.
– Ennyi báj és kellem! Elalélok menten!
És én botor, balga, nem is említettem;
bársonyos hangja is megérne egy ódát!

Szinte látni lehet a szárnyas egóját...
már-már túlnő rajta,
s felemeli hollónk' – madárúrnó ragra,
ki eldalol kegyesen, fennhangon egy nótát,
megörvendezettetvén hú alattvalóját,
ki a sajtot falva csupán annyit morgott:

– Szép a hangod, úrnőm, de még szebb e Rokfort!

Szunnyad az élet

Alkonyi inget fércel az este,
bíborba mártja testét az ég,
tó vizén ringó fényjelet festve
örködik Holdunk, nyitja szemét.

Földre peregték a rozsdaszín fátylak,
egyre csak szürkül az édeni táj,
fagy suhan csendben, gőgösen, s lám csak
- fellegek fodrain tél hezitál.

Dér pereg lassan a hajnali rétre,
gyolcsfehér bokrokon csíz didereg,
suttogó, zizzenő hanggal kísérve
hajlong a sárguló téli berek.

Fárad a Földanya, álomra készül,
lombtakaró alatt védi magát,
hófelhő lebben, átsuhan, s végül
ott leng a fákon a télikapát.

Hegycsúcsok méláznak hűsen, fehéren,
csillogó sipkájuk felhőkbe ér,
kis nyuszi szökken a hólepte réten,
s távol a föld és a menny összeér.

Zegzugos erdők, zord meredélyek
szendergik csendben át a telet,
s millió magban szunnyad az élet,
melynek a földünk ágyat vetett.

MILBIK JÓZSEF

Metamorfózis

A fakó út a hegyre tart, magasra, bodrosan gomolygó, fényes felhők közé. Kövét, emberemlékezet óta, jámbor vándorok szóltanul rótt léptei morzsolják porrá, amint most épp csúf kis szöszös hernyók araszolják.

Oldalán szépen művelt gyümölcsös. Gondozott virágos udvar választja el az úttól, benne sok mással pazar rózsafák.

Az ösvény melletti diófa húsében kovácsoltvas kerti garnitúra. Korosodó hölgy ül a párnázott széken, fej-biccentgetve finoman dudorászik, fülén hallgató, valami zene szól az ölébe ejtett laptopról, melynek tükröződő monitorán pózolgatva méregeti magát. Riadalom nélkül néz fel az érkezőkre, barátságos mosolyt ejt, ápolt kezével a repkény befutotta parkon át az épület irányába mutatva invitál.

Az erdészlakszerű villa falán borostyán, oromzata mívesen faragott fenyő. A vadszőlő árnyékolta terasz grádicsán zsemleszínű vizsla, középuitt a kanapékon s körül az oszlopoknak, párkányoknak dőlve a szokásos délutáni beszélgetésre gyűlt népes társaság. A disputa régi rend szerint zajlik: a vendéglátó rövid elmélkedése után vitát kerülve, óramutatóval szembememet körbejár a szó, nem föltétlen követve tartalmi kontinuitást.

– Minden emberre vár a sorsdöntő eszmélés: földi élete időben, térben véges. Ez óhatatlanul igencsak tévelyegős identitás keresést indukál.

– A rohanó időben tágul a tér, szélesedik a horizont. Viszont fény nem vakíthat, láрма nem tehet süketté, hamis káprázat önzővé-álnokká, siettünkben sem gázolhatunk keresztül útszerűen kuporgó kolduson, kinek könnyeszár az, csavisznya lőrétől folyton homályló szeme messzi téridőbe réved: végtelen a múlt, a jövő, csupán a jelen mérhető – gyors pillantás, kész!

– Vélhető, e relációban a *koldus* gyűjtőfogalom, bármiben ínséget szenvedőkre, kiszolgáltatottságban lévőkre vonatkozhat. Gondolom, a *csavisznya lőre* hasonlatosan.

- Egy régi helyzet (sokat és szkeptikusan emlegetett) utolsó óráját mindig követi egy új helyzet (bármire megnyerhető) első perce. A köztük feszülő gondolatfonal a távlatot teremtő parányi alkotó-jelen = tevékenységet generáló tevékeny pillanat. Tehát a saját szubjektív fizikai valóját tekintve mozdulatlan szellemi szféra hozza ismét mozgásba a saját objektív fizikai valóját tekintve lassuló anyagi dimenziót. Ezen új lendület vektor-determináltsága nem véletlen- vagy ötletszerű, többnyire lelki-lelkület gyökerű.
- Az ajándékba kapott élet teremtését én kell, befejezzem, az-az halálra érlelnem.
- Az élet kiteljesedése mennyire beteljesülés?
- Ecce homo! Amit akar, vagy amire szüksége van, teremt magának. Bármit, istent is...
- Ilyen a világ. A szükségesség persze tág s relatív fogalom, arról nem szólva, manapság több s több ember saját maga lesz önön istene.
- Pedig ez még magaslat. Rosszabb esetben valami ócska, bővli árucikk előtt hajlong, szellemül, révedez. A pult az oltár, a pénztárgép a persely, de ki-mi a bemutatott áldozat, honnan hová emel, van-e ott bűn, alázat, bocsánat, szeretet?
- Ja. Múltkor egy sima tükrű tó szélén a nyugvó napnak háttal álló fiúk hevesen maguk elé fröcskölték a vizet. Szóltam: - *Miért veritek fel? Mit csináltok?* Értetlenül fordultak hozzám: -*Szivárványt. Mi ebben a képtelen?*
- Nyilván úgy komplett en bloc. Tobzódás teremtene égi hidat? Na! Már semmi sem tabu?!
- Feslik a burok, nyílik az ég, táru a kusza útvesztőkkel teli, nagybetűs élet. Néma csörgéssel béklyók, bilincsek hullnak porba: végre itt a hön várt szabadság. Bárki, ki eszmél, kérdi: tényleg szabad vagyok, és boldogabb? Ki tudná bár? Aztán rájön, boldogsága feltétele teremtett önmagára találni. Majdan megéri, az élet olyan hajóutazás, melyen a végtelen tengerre kifutva találsz meg a sziklarepedésből fakadó forrást s olyan kapcsolatot, ahogy méh szereti a mézet.

– Weöres Sándor sorai jutnak eszembe: *Alattad a föld. Fölöt-
ted az ég. Benned a létra.*

– Szép. Am ez eddig csupa emberi ív, még csak el se rugasz-
kodtunk a transzcendencia tájára. Mielőtt tennék, tartsunk kis
pihenőt. Kérlek, parancsoljatok... – mutat a házigazda a bő-
séggel terített asztal felé, rajta friss gyümölcsök, sütemények
relikvia majolikátálon, párás palackokban könnyű szörpök,
pinchideg borok.

Ekképp telnek a délutánok tán öröktől örökké, legalábbis
amint jó érzésű vágyak szeretnék. Közben leperegnek, sárba
kesernyednek a színes falevelek, csatakos árral óceán felé zu-
bog a szikrázó hó, ismét zöldül a fű, kéklík az ég, végeláthatat-
lan térben gurul tova az évkerék. Néha úgy tetszik, gyorsul,
máskor lassul, s olykor beimbolyog feslő abroncsa...

A rég elhagyott kert szélén kócos bozottá vadult rózsafák. Már
pirosodóban a félérett bogyók, s gyöngén illatoz néhány meg-
késett virág. Egyikükön fehér lepke nyaldos ragacsos nektárt.
Váratlanul magasba hág, és társával a szomszédos út fölött a
nyárvégi napsütésben szerelmes táncot jár. Le-fel libbenve kö-
röznek... De jaj, éles csikorgás hallik: a bolondosan kergetőző
önfeledt lepkék a szélvédőn ütődve az ég felé dobódnak, s
mint szállingózó hópihék földre hullnak az autó mögött.

A metáلكék sportkocsi után kavargó légörvény két alélt testet
dobál. Halott virágszirmokként csapódnak ide-oda. Míg egy-
szer csak, akár rossz álomból, eszmélni kezdenek. Törött szár-
nyaikkal sután verdesve erőre kapnak, az ég felé vágva a lebu-
kó nap utolsó sugarának aranyló köntösébe bújva ellejtik fél-
beszakadt táncuk'. Majd búcsút intve a nászuk bölcsőjét ringa-
tó csipkebokornak, mind fennebb-fennebb szállnak, messze-
messze a kék derengés bíbor fénye felé, hol az erdőben friss
vizű patak csobog, víg madárdal szól zöldellő ágakon, s buja
szövevényében nincs se út, se útvesztő.

A gázpedált – korához képest kínosan jólöltözött – fiú tapossa.
Közben gátlástalanul feltűri a mellette ülő szoknyáját, ápolt uj-
jaival szorongatja-simogatja annak bársonyos tapintású comb-

ját, néha közelebb hajol, és a kiégettek szenvtelenségével
hosszan szájon csókolja a flegmán rágógumizó lányt, szeme
sarkából a dzsumbujjá vált tájékra sandít – az abból semmit se
látó tekintete csupa cinikus gúny, indulat, értetlen megvetés.
Az autó az ősidők óta a hegyre tartó úton száguld. Melyen ott
a tetőt rejtő bodor felhők, amik, beléjük lépve, hűvös, nyirkos
ködök.

Apokrif

Szellő borzol tükörképet,
Rezdületlen nap és éj.
Szakítás múlttal-jövővel:
Fény az árnyal szembe néz.

Őszi vázlat

Vonat robog ködös tájon.
Ablakán benn dús pára,
Künn vízcsepp húzta kriksz-kraksz.
Amott távol
Színes fák köré fátylat leng
Az idő, a tér, a csend.

Amott nyár volt.
Hamu-kék égen bíbor fény
És kócsag-fehér emlék.

Háló

Hullatlan levél reszket
S rongyos szövevény.
A pók elbújt? elszállt? Vagy...

MOLNÁR JÓZSEF BÁLINT

Bence unokám karácsonyi rajza

(Öt éves unokám meglepetés-Jézuskája)

Előtte fehér papír, tiszta lap
Immár kész a havas alap
Szemében barna csend honol
Emlékeimben keres valahol

Kezében ceruza vagy barna toll
Egy mozdulattal nagy kört rajzol
Ez lesz a hóember törzse hasa
Még egy vonás s kész a nyaka

Fejében virít sárgarépa orr
Két szén szem fenn valahol
Feje búbján keménykalap
Épp hogy megáll alig tapad

Fenyők állnak élénk zöldben
Kék ég alatt barna földben
Fenyők mögött sárgul a Nap
Előbukkan zöld fák alatt

Kusván rajzolt kicsit naiv
De árad a melegség van benne szív
Érték mit kis unokámtól kaphatok
Boldog vagyok s roppant meghatott

Idő és örökkévalóság

Halld meg a vadon
lűktetésének ritmusát.
A szél hogyan hordja
a hullámzó patak zaját,
miközben véges léted
ketyeg tovább.

MÓRICZ ESZTER

Emesének

Nézem
apró
arcod, –
rideg
kővé
meredt
percek
mosolyt
lopnak.
Lágyan szól
a kő-zene,
a percek
elcsitulnak, –
simogat
egy pici
arc.

Sakk – és matt...

Apukám! Az égiekkel lejátszottad a meccset.
De, tudod mit? Kössünk egy alkut!
Maradj még! Játsszunk együtt, s előtte
csodáljuk a tavasz illatát,
a nap játszi fényét, ahogy rákacsint nyiladozó
nárciszokra, rétre, kacagó
gerlékre. Utána ülünk le, játszunk egy partit, de
ez ne érjen véget SOHA!

PAPP FÜR JÁNOS

fosztóképzők

akár mondhatnád is amit.
de ha már elindultál.
hangosabban kellene.
a távolság már túl.
szerintem sem lenne.
de mind a ketten akarjuk.
úgyhogy tovább ne.
mert a végén nehogy.
nehogy egyedül.
se te se én.
mert lehet hogy már soha.
és az nagyon.
még egyszer utoljára.
hogy semmiképp ne legyen.
talan-telen.

a tükör impressziója

hajadat igazgatod a tükör mögötti csöndben
fésűd láthatatlan íveket rendez a semmibe
néha egy pillanatra megállsz mintha ott sem lennél
kételkedsz a porcelánhideg éjszakába csak az angyalok
képesek ilyen csöndben lenni eltávolodik tőled a tér
végképp magadra maradsz aztán kezed lendül még
egyszer beletűrsz s felejthetetlenül a füled mögé simítod
az elárvult tincseket én csak nézlek a metsző résen át
észrevétlen vagyok tanácstalan hunyorgok valahová
kívülre szorulva ahol már biztos nem veszed észre
mennyire szégyellem hogy csak ennyire szeretlek

GAYER VERA: SZÖVETSÉG

PÁL-KUTAS ORSOLYA

Könnycseppek - jég

Sötét szoba,
A csend beszél,
Némán zsibong
Az esti szél.
Jégvihar dúlja szívemet,
Fázósan lelkem didereg.
Szívemben rideg álmromok
Üszkös darabjain zokogok.

Medvedal

Irgum-burgum – mormog a medve,
Nincsen neki már jó kedve.
Málnáját a borz megette,
Üres maradt a bendője.

Megy is már, az erdőt járja,
A vackor a jó barátja.
Ízlelgeti, szagolgatja,
Meg is eszi egy falatra.

Dirmeg-dörmög, mormol a medve,
tele van már a bendője.
Bebújik a barlangjába,
Elfáradt az erdőt járva.

PETHŐ ISTVÁN

Amikor születtem...

Amikor születtem, még a háború állt. A „messiást mutató csillagok” sem tudtak fényleni. Már az első utamon is azért tévedtem el. Ezt, sajnos Édesanyám igen megszenvedte, mert farfekvésű voltam. Talán ez is meghatározója az életvitemnek. Gyakran azt vettem észre magamon, hogy ami másnál normális, az nálam nem áll. Viszont fordítva is van, ami másnak nem megy, nekem kézre áll. Tudom, mások is vannak így. Ám az már kiskoromban is kitűnt, hogy életrevaló voltam, ami néha kellemetlenségbe torkollott. Harmadik gyerekként jöttem a családba. Utánam még tizenegy testvér követett. Hamarosan kiderült, hogy én külön „sziget” vagyok a családban, a testvérek között.

Természetesen, voltak hibáim bőven, de azért volt miért felnézni rám a testvéreknek is, szüleimnek is. Öt évesen kiderült, hogy csak egy szemmel látok. Ez nagy nyomot hagyott bennem éppúgy, mint a család minden tagjában. Majd az életem útjain is erősen befolyásoló tényezővé vált. Ám beláttam; nekem így kerek a világ. Bárki becsukja egyik szemét, rájöhet, hogy csak az orráig lát. Ez nem kör alakú látóteret mutat. Én is így látom a világot. Sajnos, többször hátrányos ez az állapot, de ez van. Én így vagyok „egész ember”.

Aki végignézi az életem folyását, megítélheti létem értelmét. Voltak üresjáratok benne, viszont voltak eseménydús, értelmes szakaszok is. Erről szólnak az írásaim. Van, amit versben, van, amit prózában – novellaként – örökítettem meg.

Édesapám, a jótevő

Volt Soltszentimrén egy idős, beteg néni. Volt ennek a beteg néninek egy kis földje a határban. Többek között barackfa is volt benne. A barackfáknak van egy rossz tulajdonságuk. Egyik évben bőven teremnek, míg a másik évben alig. Most

éppen a bő terméshozam volt a soros. Beteg gazdasszonya nagyon várta a beérését, mivel annak árából tervezett kicsit változtatni szegényes életvitelén. Már erősen azon gondolkodott, hogy a bő termést miként szedje le, és szállítsa haza, hogy azután eladásra a szövetkezetbe vitesse. Ám az életnek is megvannak a maga furcsaságai. Talán a gondviselés felelős érte, vagy az igaz hite, ami a templomjárásra, isten imáadására ösztönözte, de megesett az alábbi esemény.

Rákosi kormánya utolérte Édesapámat azután, hogy már megnyugodtak a kedélyek, amit az a tény váltott ki, hogy anno Horthy Miklós utasításának ellentmondott. Többször került már említésre, hogy nem lőtte le azt az embert, akit Horthy Miklós, az akkori kormányzó akart Édesapámmal lelővetni.

Rákosi Mátyás, a szovjet bérenc, kommunista vezér, úgy próbálta likvidálni a volt csendőrt, hogy éhhalálra ítélte, miután a nép nem engedte a kivégzését. Ezt egy tilalommal oldotta volna meg. Kiadta utasításban, hogy a volt csendőrnek pénzért senki munkát nem adhat. Akit e tilalom ellenére rajtakap, az bajba kerül!

Ám, köszönet a soltszentimrei lakosságnak, nem hagyták a volt csendőrt a családjával éhen halni, hanem pénz nélkül is adtak számára munkát. Megválasztották csósznek. A fizetése természetbeni juttatás volt. Erről a tilalom nem rendelkezett. Mindenki, akinek volt őriztetni valója a határban, úgy fizetett érte, ahogy a belátása diktálta. Kinek-kinek, amije volt, abból adományozott. Nem futotta fényűző életre belőle, de azért, biztosított volt a megélhetés. A csószködés is von magával némi emléket. Mint minden munkahelynek, ennek is voltak előnyös és hátrányos oldalai. Egy ilyen esetet emlétek meg most. A fent nevezett beteges, idős néni kertjében érett a barack. Messzire látszott az érett voltát eláruló sárga színe. Erre is oda kellett figyelnie a csósznek.

Édesapám ismerte a nénit. Tudott arról, hogy a barackfa milyen érési állapotban van. Ezért is jobban odafigyelt. Persze, a többi részekre is becsülettel vigyázott. Mint emberséges ember, mindenkire volt jó szava. Mindenkit ismert megbízói, a tulajdonosok közül. Rögtön észrevette, ha az arra ólálkodó személy

indokolatlanul járt arra. Nem lévén igazoltatási joga azért szóba állt vele, és elfogadva a „védőbeszédet”, végigkíserte a jövevényt a bemondott útján. Ez az ilyen út, többnyire terepszemle volt csak. Édesapám is tisztában volt ezzel a módszerrel. Ám, meg nem említette, hogy átlát az ilyen trükkön. Végül is ez volt a feladata, hogy az ilyenekre odafigyeljen. Figyelt is.

Történt, hogy szemergett az eső. Szinte ajánlkozó idő egy kis érő gyümölcs jogtalan begyűjtésére. Hiszen a csósz ilyenkor nem járja a határt, csak a rosszban sántikáló látja az időt megfelelőnek. Ám Édesapám résen volt, mindenre felkészülten lesben állt egy ilyen, alkalmi eső ellen védő bódében. Mintha csak várta volna az érkezőt, aki menetrendszerű pontossággal jött is. De még hogy! Kocsival! Megcélozva a roskadozó, immár csaknem teljes érésben levő barackfát. Nem is figyelt a bódéra. Pedig valószínűleg észrevette volna a benne csendesen meghúzódó, mindenre ügyelő csósz, aki éberrel figyelt. Várta a tettelegességet. Nem kellett sokat várnia. A kocsos hamar megtelt a szép, sárgálló barackkal, amit a „begyűjtő” óvatosan a kocsiderékba borított. Szedte a következő kosárral. Ez ment a fa teljes leürítéséig. A kocsiderék is szépen megtelt, így elégedetten igyekezett a kocsira felülni. Ekkorra ért a csósz is oda. Emberségesen üdvözölte a tolvajt. Dicsérte a szép termést és a szorgalmat, amivel ilyen hamar leszedte a meglehetősen sok barackot. Ám felvetette a gondot is, hogy ennek a fának a gyümölcsére más is igényt tart. Mégpedig egy idős, beteg néni. Ezért a kocsira ő is felült. Bár ez nem tetszett a barackszedő kocsisnak, de elkíserte a nem túl közel lakó tulajdonoshoz, aki nem győzött hálálkodni, mikor a csósz előadta, hogy ez a „derék ember” „szívességéből” leszedte, és haza is szállította a némi gondot okozó, bő termést.

Mindjárt el is mentek a kocsi barackkal a Szövetkezetbe. Ott gondosan leszedték a kocsiról, és lemérve kifizették a szép árut. A „fúvaros” pedig örült, hogy nem lett nagyobb gond belőle, igyekezett minél előbb, minél távolabb kerülni. Azóta nem került a csósz szeme elé. Nem volt továbbiakban kíváncsi a durva szavakat mellőző, de annál inkább lélekbemászó, szívreható, Édesapámra jellemző „hegyibeszedre”!

Édesanyámról

Édesanyám volt a családuknak éke,
A segítőkézség legszebb példaképe,
Sok szép gyerekének menedéke, pajzsa,
Holta után is még javunkat akarja.
Angyalmódra élte életének sorját,
Minden szenvedőnek nyújtotta a jobbját,
Új reményt ébresztett, hol szenvedést látott,
Csak segített mindig, de sehol nem ártott.
Úr Jézust követte cselekedetében,
Maga volt az angyal – ember köntösében,
Most is óvón néz ránk Mennyei Atyántól,
Úgy óv meg bennünket életünk bajától.

Köszív

Ha egyszer engem is kőből kifaragnak,
Egy fásark sarkába majdan díszül raknak.
Randit ad nálam az ifjú a leánynak,
Tanúja lehetek jó pár csókváltásnak.
Ám, ha tovább mennek, nem állva meg csóknál,
Akkor mosolygok a huncut holdvilágnál.
Mikor átkarolják egymást szeretettel,
Együttérzek velük majd a köszívemmel.

Sakkról

Királyok játéka, játékok királya,
Aki megtanulja, soha meg nem bánja,
Unalom elszökik, mikor jó a parti,
A gond, hogy nem lehet könnyen mattot adni.

SÁNTA HAJNALKA

Évszakhaikuk egy óvodáról

Fagy

Hervatag szirmon
lecsüngő jégcsap: dermedt
álom a tavasz.

Homokpiramis

A csendesedő
udvaron letűnt korok
visszhangja foszlik.

Káprázat

Talán csak tikkadt
káprázat a hús szellőt
szomjúzó árnyék.

Levelek

Tarka emlékként
rezdülő levélsereg –
hová fúj a szél?

Emlékkönyv helyett

A.-nak és B.-nak

Az idő apró
barázdáin könny csorog –
vesztesek vagyunk.

SZABÓ EDIT IRMA

2012 - A Változás éve

Vajúdik az Idő,
vágatnak az évek,
tűzözön-szekéren
zúg-robog az élet.
Vonszolják a múltat
vontatott tegnapok,
ős-életcsavarban
erejük elfogyott.
Csillagtalan éjben
vonaglik a jelen,
jövő vándorútja
bűnös, örömtelen.
Járhatatlan völgyben
vánszorgó hónapok,
véges-végtelenül
gyökértelen nyomok.
Lángolnak a napok,
füstöl az erdőhát,
úton és útfélen
fulladnak az órák.
Hátrálnak a percek,
léptük imitt-amott,
de csokorba kötnek
pár szép pillanatot.
Meginthathatatlan
hitem el nem hagyom,
időrend áll sorba
elszánt nyomvonalon.
Leteszem a terhet,
nem cipelem tovább,
félelem-fogasra
nem aggatok ruhát.

SZABÓ KILA MARGIT

Parányi homály szikrázik

Kristályvizű álomtenger
ragyog arany káprázatban.
Mebűvöl lénye, varázsa,
a pompája, álmaimban.
Fellobbanó szépsége már
rég múltó szavak, fényévek.
Parányi homály szikrázik,
boldogságra emlékeztet.

Pislákoló lángján, csendben,
fájón, tétován merengek.
Életem fénye halkán cseng.
Langyos szellő még cirógat.
Ifjúság nyarát kerestem,
S rózsza elhervadt mellettem!

Szép percek, órák, a napok,
álmaim, már tovaszálltak.
Békesség, szeretet éltet,
napok tengerében várnak.
Tünedező élet tükre
lett a szép virágos nyárnak.
Szerelem, szenvedés édes
fája – feledéssé váltak.

Lelkem mélyén édes sóhaj!
A múltam kábult valóság!
Emlékképben tündököl, és
visszhangzik: volt egy boldogság!
Szívünk együtt dobogott! Óh!
Mebűvölt lénye! Rég volt már!
Eltűnt a mesés valóság!
Lassan alig emlékszem rá.

Virágtánc

Ragyogó napsütés pitymallatkor cirógat.
Kósza nyári illatfelhő útra hívogat.
Kinyílt a borzas fejű pünkösdi rózsa.
Fehér liliummal díszleg a csokorba'.
A szegfű, a piros rózsa illata bódít,
Szemerkélő eső simogatja szirmait.
Árvácska bársonyszirma szelíden lengedez.
Égszínkék nefelejcs kék ruhában díszleg.
A tarka rét, a mező pompázik a nyárban.
Sokszínű virágok, a lepke táncot járnak.
Harangvirág csilingel a szép szarkalábnak,
Vérpiros pipacs nevet a búzatáblának.
Margaréta virága illegeti magát,
Napraforgó sárga kalapjával szalutál.
Kék búzavirág a búza között integet,
Táncra hívja a piros pipacs-gyülekezet.
Langyos szellő dalára lágyan hajladoznak,
Pompás virágokkal a lepkék táncot roznak.

Álmaim tükre

Álmaim tükrébe ragyogó a szerelem.
Keresni Őt fájdalmas, meg nem szűnt küzdelem.
Emlékek sugara tündöklően parázslík.
Selymes hangja, gyémánt mosolya hiányzik.
Szivárvány-fényben érzem lépte suhanását.
Fájdalom egén látom arca ragyogását.
Égő szívem repdeső gondolata csillan.
A messzeségben bársonyos mosolya villan.
Keresem csillogó szemének pillantását,
Bódító szerelem virágának illatát.
Most is vártalak a boldogság szép szigetén,
A szép tükröt eltörte a káprázat-remény!

SZABÓ MÁRTON

Az ég talányait kifejni

Az ég talányait kifejni énnekem
Nincs külön, kivált jogom,
De titkon vésd szívedbe, ó Istenkegyelt,
Hogy nincs nekem hű s igaz honom.

Ím, Pannónia ó-szegletén,
Hol egykor lángfűvő orom
Fenyítette zord, vadon vidék
Hódolta Ság hegyét; viszont korom
Födte már omlott hűlt helyét.

Idők ekéjének pusztító vésete,
Fanyar savnak zúgó zápora,
Ellenségeid hamis dicsérete,
Ej, de gyorsan hozták károdat.

Halálnak gyolcsba gyűrt haván,
Midőn a lélek alva szendereg,
Nem hallva mást, mint álnok szavát,
Hiába, nagy ború alatt dereng.

Őseidnek számos érdeme
Tükrözi nemes származásodat,
Itten jó el oly idő, midőn
E sok drága áldozat
Gyümölcsseit magad fogyasztod.

Nyisd föl szemed, hol a fő
Előtted megmutatkozik,
S vedd észre azt, hogy a kő
Súlya téged is nyomaszt.

S használva azt, feléledj,
Láss világot, új erőre kapj,
Ne sajnálj verejtéket,
Melynek lenni kell, ha vagy.

Poros világ, lanyha ifjúság,
Hangosan kiált feléd,
Gyógyítsd be azt, üdítsd fel azt,
a művet tedd kezéd elé.

Életkép

Zafirszínű fenyvesek között,
Hol éhes ordascorda atyja kinn
Süvítí hangját; kölyke hóban sündörög,
s kutatja anyját; ő, ki húst keresve itt,
E rossz és hallgatag fenyők alatt,
Hol cinkos néma csend borong,
A prémvadász hideg derűn haladt...

SZABÓ MÁRTON FOTÓJA

SZAKÁLI ANNA

Úrutazó

Kitárta karjait, és felemelkedett a helyről, ahol eddig állt. Tudta, hogy repülni fog, hogy képes rá. Ugyanolyan mozdulattal, mint a madarak, háromszor-négyszer megemelte mindkét karját, aztán fokozatosan egyre feljebb emelkedett. Repült.

A fák magasába került, már felülről látta a sűrű lombokat, a háztetők cserepei alatta piroslottak, és egyre kisebbek lettek. Az utcák vékony szalagjai összevissza tekergőztek, a templomtorony őrsemként vigyázó, hatalmas tornya gyufaszálynak látszott. Az egész település parányivá lett. Látta az erdőt a dombok tetején, a kilátó söröskorsó alakú építményét, a Balaton ezüstös színű hatalmas víztükrét, és a túlsó hegyei terepasztalnyivá zsugorodtak. Már csak a vastagon gomolygó, fehér felhők és a kék ég voltak felette.

Nem érezte a súlyát. Könnyű volt. Megszabadult a nehézség érzésétől. Valahol, a szárnyat bontó lendületben, amikor emelkedni kezdett, onnantól érezte magát egyre könnyebbnek.

Hatalmas kegyelemnek gondolta, hogy tud repülni. Senkitől és semmitől nem függött, csak saját akarata tudta volna megállítani. Élvezte, hogy ő dönthet, élvezte a semmihez sem hasonlítható függetlenséget, és sajnálkozva gondolt azokra, akik nem képesek repülni. Milyen nyomorultak – gondolta megvetően. Már Európa hatalmas földdarabját látta, partjainál a sötétkék óceánok vonalait. Aztán a földgolyó látványa varázsolt el. Mint egy óriási labda kék, barna, zöld színeivel, a hegyek csúcsain vakító fehérséggel nézett rá, mintha azt kérdezné: – Mit akarsz ember? Engem akarsz legyőzni? –

– Meg kell néznem, mi van odakint! Látnom kell azt, amit más nem láthat soha – gondolta remegő izgalommal.

Elkápráztatták a kozmosz fényei. A sötétség felerősítette az aranyban megmártózott bolygók, a közeli és a távoli csillagok vibráló fényeit. Igen. Innen kellene elindulni, és feltárni a titkokat. Meglódult a Szaturnusz irányába, és akkor...

...mellkasában, éppen középen, feldobogott a szíve, vagy

nem tudja, mi. De onnan kiindulva, egész testében végigáradt, ujjai begyében, lábában, sarkában, hasában, ahol a nap-csakra van, a köldökcsomkjában elárasztotta az iszony...

Látta a többi bolygót, és megértette. Halottak. Csak a Föld él. ...ha továbbrepülök, nem térhetek vissza! NEM TÉRHETEK VISSZA! – hasított bele a felismerés. És ekkor már tudta, hogy fél, és a félelem megálljt parancsolt.

Minden erejét össze kellett szednie, hogy visszaforduljon az öreg bolygó felé. Nem érezte a súlyát, és ez félelmetes volt. Lassan, küszködve közeledett a Földhöz. Végre eltávolodtak a többi bolygók, és újra csak a Föld hatalmas labdáját látta, majd lassan, nagyon lassan belesüllyedt a fátyolként szétterülő, felhőktől védett légkörbe. Örömmel állapította meg, hogy egyre növekszik a súlya. Egy idő után már újra irányítani tudta a repülést, és végre ereszkedett. Még mindig remegett a belseje az iszony érzésétől.

Amikor kinyitotta a szemét, sötét vette körül. Az első másodpercekben nem tudta, hol van. Felemelte a fejét, és végre meglátta az ablakon beszűrődő halovány holdfényt.

– Szép vagy te innen lentről is! – gondolta elhúzva a szája szélét.
– A repülés maradjon meg a madaraknak. Jó nekem itt lent is! – motyogta félálomban, majd a falnak fordult, és újra elaludt.

A forrás

Hatalmas mezőn lépkedtek, melynek nem látszott sehol sem a vége. A rengeteg apró virág, mint egy nagy puha szőnyeg terült el a lábuk alatt.

Beát vezette, a főnökasszonyát, aki nagyon beteg volt, elesett és gyenge. Óvatosan haladt, hogy lépést tudjon tartani vele. Közben megnézegették a virágok színét, alakját és megszagolták őket, miközben egyfolytában azt mondogatta Beának: Nézd, milyen szépek! Milyen illatosak!

Aztán továbbmentek, és csak mentek, mentek, mintha más dolguk nem is lenne. A virágmezőnek hirtelen lett vége. Megálltak. Előttük ezer és ezer forrásból buggyant fel a víz, kicsi kupolákat alkotva, és csak buggyogott, buggyogott frissen, üdén

és átlátszó tisztaságban. Anna továbbindult a források közötti helyekre lépve, de Bea nem akart menni. Félt ettől a helytől. Félt az ismeretlentől.

Év elején kezdődött a betegsége, magas lázzal. Sokáig reménykedtek, de amikor parókában jelent meg kéthetes távollét után, már mindenki sejtette a rettenetes igazságot. És most itt álltak ők ketten a források földjén, ők ketten, akik önzetlenül szerették, tisztelték és segítették egymást a munkában, akik között soha nem lehetett érezni a főnök – beosztott viszonyt.

Bátorítani kezdte: Gyere, Beácska! Ne félj! Nézd, milyen csodás, tiszta víz. Ez nagyon jó, nagyon szép hely! Nézd, mint a kristály, olyan! Ez jó jel, gyere bátran...itt szeretni fognak téged! – és elindultak. Anna boldog örömmel vezette Beát, és érezte, hogy Bea már nem fél, hanem mosolyog. Arcára viszatért a pír, szeme csillogott, és hálásan követte Annát, míg Anna egyszer csak azt érezte, hogy Bea elengedi a kezét, és döbbenet láta, hogy Bea felemelkedve ellebeg a messzeségben. Hiába kapott utána, Bea csak szállt, repült, és boldogan mosolygott vissza rá: Köszönöm, Anna! Köszönöm! – kiabálta a messzeségből, egyre halkuló hangján.

Hirtelen ébredt fel. A rádiós óra kijelzője négy óra nulla percet mutatott. Az álom keltette érzések még jelen voltak benne. Beára gondolt, és felsóhajtva csak ennyit mondott: Istenem, segíts rajta, ne szenvedjen annyit!

Kis idő múlva visszaaludt. Reggel, alighogy beért a munkahelyére, megcsörrent a telefon. Lajos hívta, Bea élettársa. Alig tudott megszólalni. Végre összeszedte magát, és elmondta, hogy ma hajnalban, négy órakor Bea örökre elaludt. Lajos, a halálosan beteg asszonnyal együtt már hetek óta virrasztott. Hajnalig kártyáztak, beszélgettek, de már nem bírta a hetek óta tartó virrasztást, és elszunnyadt pár pillanatra. Mire feleszmélt, Bea lelke már eltávozott.

Később Anna elmesélte az álmot Zsuzsa nevű kolléganőjének, aki azt mondta: az álom mély állapotában a lelkek képesek voltak találkozni. Jól tetted, hogy megnyugtattad, és megmutattad neki az utat. Így könnyebb volt elmennie...

SZEPESI ZSUZSANNA

Az alkony

Ezüst fátyol lágy selymével
borul rá a tájra,
kéklő hegyek messzeségét
elrejtí a pára.

Tükörré lett már a folyó,
lesi benne sok fűz,
amint lombjuk fölé az est
csillagkoszorút tűz.

Olyan békés, csendes a part –
bársony sötét lepi;
álmot szítál a fényes Hold,
nem mozdul hát semmi.

Az utolsók

Mennek-mennek, fogynak nagyon,
kiknek vére én is lettem;
egyre több szál köti oda,
rögök alá, az életem.

Gyökerem nő, nem a lombom,
az gyarapszik rácsát fonva,
s köröttem a néhány levél
dideregve készül tova.

Jeges szél, ha beléjük kap,
leszakítja mind az ágról;
az utolsó mért maradjon –
távol minden rokonától?

TÓTH-HEKKEL ARANY

Gyöngyfüzér könnyeim...

A túlsó parttal szemben álltam,
magasodó fenyveseket láttam.
Keresték szemeim a távoli tájon,
ábrándoztam, talán megtalálom.
Átszötte énem' a szeretet árja,
izzította vérem a szerelem lángja.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

Nap hevében vágyakozón álltam,
egyre hevesebben égett vágyam,
a túlsó partra Ő utána vágytam.
Az ezüstparton évődtem nélküle,
az aranypartot néztem merengve,
fürdött a nap az opális víztükörben.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

Sóhajok sóhaja szökkenve tűnt tova,
ragyogott a vén Hold valahány sugara.
Holdfény árja komponálta a szív dalát,
a fénysugarak húrjain szívembe talált.
Csillagok dúdolták az énekek énekét,
hajnalcsillag tündökölt éjjelek éjjelén.

Gyöngyfüzér könnyeim peregtek,
Viaszkönnyük hullt a fenyveseknek.

József Attila
halálának
75. évfordulójára

Sírodon könnyezve *Jajgat a bánat fájdalma
december havában Ó! élted delén tragédia
mi összezúzta ifjú ZSongó lelked-tested
bíborbársony véred folyt Elmázolva a Mindenséget
gőzmozdony sikolya Fájdalmas gyászinduló
a balatonszárszói sínpár A véreddel pecsételődött
az 1284-es tehervonat Tested zúzta görgetve
szerteszét a Távolságba reptetve
összetörve Ily mód írói
vénád Látó éned
könyeztek A mécsesek
sínpárok Sikolya izzott
véreddel Itatott gyász
a tájra Rásimult
a lelked Horpadt
titkos Akkordok
dallama Lelkekbe
fészkelő Miértek
miértje Álmodok
mezején Rohantak
emlékeid Attila tova
1937. december
havának 3. napján

(*A vers úgynevezett *mezosztichon*:
a sorok közepe egy függőlegesen összeolvasható kifejezést ad ki.)

UJHELYI TIBOR

Én vagyok Isten

Én vagyok Isten,
Mindenki más csak utánam,
De voltam Ördög is,
Ahogy mindenki más is előttem.

Próbálok teremteni,
Hat nap alatt alkotni,
Könnyedén, csak úgy magamtól,
Fellobbanó lánggal.

Mikor megteremtem majd a fényt,
A sötétet elhagyom,
Örök világosság legyen
Bennem és a világon.

Gyarlóságom levetem,
Az emberektől is ezt kérem,
S mivel Én vagyok Isten,
Ezt parancsba teszem.

S ha már unjuk a békét,
Újra nézzük a háborúk képét,
Megszerezzük a tudást
Meglátni a történelmi bukást.

Hogy ne kelljen ismételni újra
Lehullani a porba,
Siratni az ártatlanok könnyét,
Kik a múltat elszenvedték.

Jelen

A nagyok már alszanak,
Feledésre várnak,
Nézik a végtelent,
Az üres jelent.
Ma könnyebb, mint rég,
Bárki lehet szóvitéz,
Az igénytelen lábra kél,
S reggeltől reggelig beszél.
Vesszőfutás a hírnév felé,
Mert gázsijuk attól lesz kőkemény.
S a fogatlan párbeszédnek,
Pofonnal kezdődnek.
Megrendezett világ,
Álruhás valóság,
Vásári portéka
Ócska másolata.
Ezt kínálja a sugárzott média,
Még jó, hogy van téka.

Kislányom szereti az esőt

Kislányom szereti az esőt,
Szél fújta, friss levegőt,
Ha nap süt és esik,
Mikor szivárvány pompázik.

Kislányom szereti az esőt,
A harmatos rétet és a mezőt,
Égnek árját,
Mi oltja virágok szomját.

Kislányom szereti az esőt,
S mond tavaszköszöntőt,
Várva húsvét izgalmát,
Locsolkodók egész hadát.

Kislányom szereti az esőt,
A felhőt, víztől csöpögőt,
Körülötte az ébredőt,
Kertre hajló aranyesőt.

Felébred benne a vágy
Locsolni a virágok palántáját,
Kislányom szereti az esőt,
Pedig csak most járja az elsőt.

Ismétlés

Lehunyt szemem sötétet ölel,
Ölelő karom erőtlen,
Erőtlen szívem szomorú,
Szomorú lelkem magányos,
Magányos soraim ájultak.
Ájult szivárvány színtelen,
Színtelen tájon lépkedek.
Lépkedve valahová elérek,
Elérem a messzi távol
Távoli színeit,
Színek világa befogad,
Befogadja öreg lelkemet,
Lelkemben ébred egy vers,
Versben mondom örökké,
Örökké tartó szép ritmusát,
Ringató, szabad világát.

Nagy szerelmem a bor

Nagy szerelmem a bor,
Vele vétkezem bármikor.
Az évek már belepték fejem,
Ősz barázdálja a testem,
Kiürült palackok sora
Növeli hitem a borba'.
A tapasztalás és tudás
Érik, ha sok a kóstolás,
Erjedt álmok ébrednek,
Kiszellőztetett tünemények,
Könnyű léptű vörösek,
Aranyló fehérek,
Agg testű öregek,
Óbor-remek.
Pincékbe zárt homály,
A gyertya fénye halovány,
De fényénél megcsillan a bor,
Testében tűz van – olykor,
S e szétterült csoda:
Megcsap a bor illata,
Mesél egy bezárt világról,
A palackba rejtett csodáról.

Malbec

Poharamban argentin Malbec,
Vele ma jól elleszek,
Hagyom, hogy kitárja lelkét,
Megismerve e vidék legjobb szőlőjét.

Messziről jött vándor,
Itt mesél az óvilágról,
S most, hogy új hazát talált,
Megismerte az Andok világát.

Magasan, hol szőlő ritkán jár,
Ő hozza legjobb formáját,
Gyümölcsök zamatát,
A borok vaníliáját.

S ha hagyom, spanyolra tanít,
Néha franciából fordít,
Mert nem feledi a múltat,
A bordói hegyoldalakat.

Az írás

Fentről lefelé a függőleges irkán,
Agyam rágódik a mondatán,
Ollózza, válogatva az impressziók hadát,
Felbűfögi a gondolatát,
Aztán landol, szépen leszáll,
S most az irkán itt áll,
Vár még egy folytatást,
Valami ráadást,
Ölelkező szinapszisok,
Idegi kapcsolatok
Folytatják a hajszát,
Rám kényszerítve, amit akarnak, hát
Nem hagynak megállást,
Így erőltetve a gyötrő vallomást.

Kezem már letenném,
De parancs jön, mi nem enyém.
Elvesztem rég,
Ellenkezhethnék még,
Írhatnám vége,
De valami új jön a helyébe:
Újabb kívánság,
Mélyből feltörő világ,
Valami új áldás,
S most – a feltámadás.

Vonatom késik

Voltam már magányos,
És vak.
Voltam már süket,
És néma.
Voltam süket, néma, vak,
Esetlen, tehetetlen béna.
Süket fülem mellett
Elszállt az élet dala,
Vak szemem előtt
Megállt az idő,
S néma számban rekedtek,
Kérdéseim.
Messze, mégis közel
Az ellentétek gyötrik életem.

Új ritmusok születnek.

Tómondat lett az életem,
Párbeszédem néma.

Ismétlésbe burkolt válaszok,
Kisiklott mondatok,
S a peronon állva várok,
Előttem robognak
A jövőbe tartó vonatok.

Jelenem jegyét zsebembe teszem,
A hangosbemondót értem:
Vonatom késik,
Valahol messze a távoli síneken.

Gondolatok híján

Gondolatok híján
A kurzort bámulom árván,
Mondandóm elkopott,
Szövegem halott,
Minden okafogyott.
Ma, üres délután,
Csak estefelé jön valami – talán.
Megérkezik,
A kurzor ugrik.
Ritmust vált a magány,
Súg, de a gondolat még halovány,
Kibontott szárnyal repül az ihlet,
De nem figyeltem, s tovalibbent.
Most megint várok,
A jövőbe lapozok,
Meglátom holnapi gondolatom,
Amit még ma nem tudhatok,
Ezért le sem írom,
Holnapra hagyom.

Ma másról beszélek:
A délelőttök milyen nehezek,
Reggelire kávét készítek,
Néha híreket nézek,
És verseket szerkesztek,
Örökké rímeket keresek,
S ettől szabadulni nem merek,
Csak ha leírom e rettenetet.
A véget nem érő kecskerímek
Egymást kergetik.
Üldözött vagyok,
Többet már nem írok.

Meztelen verseim

Megkérném az éjt,
Maradjon velem,
Megkérném a hajnalt,
Sohase keressen.

A sötétség leple
Oly kedves,
Ha itt maradna örökre velem...

Sápadó verseim
Véznán, betegen,
Levetnék rímeim,
S csak úgy, meztelen,
Semmit sem szégyellve,
Könyörtelenül feltárnák
A világ hazug igazságát.

VIEMANN LÁSZLÓ

Bölcsőm

Bölcsőm és kenyere voltál,
Ringattál, mint szél a kalászt,
Tapestam tarlód, hol kaszált,
Igaz, néha sebet szúrtál,
Mégis szép emlék maradtál.
Izzadva hordtam kévéid,
Hogy ehessenem *old* kenyered,
És legyen zsíros újévim.
Hej, de szép ám az emléked!
Ringj, ringó búzaszál-kalász,
Ha szúrtál is, hű maradtál,
Arany színű búzakarász.
Ringjon emlék-bölcsőm reám,
Bárhová lettél! „Elszálltál!”

Mint kis lepkék

Alig voltam húszéves, egy meleg nyári napon egy szőke kislány kezét fogva sétáltunk bódult-szerelmesen, nem is sejtve, hová sodor a következő év, de a levegő zavaros volt ötvenhat nyarán. Szerelmem testvére nézeteit jól ismertem, tudtam, hova húzza a baráti köre, ezt tudva mégis megkérdeztem babámat: eljönne-e velem Ausztriába, semmit nem gondolva következő hat hónap fejleményeire.

A végzetes randevún – pár nap után – ideges arcvonással, sírva bevallotta: apja megtiltotta a velem való további kapcsolatot. Az édesanyját jól ismertem, így feltettem neki a kérdést: és anyukád mit mondott erre?

Mire ő: „te nem ismered aput, ő egy goromba ember”. Ezek után csak annyit mondtam: nem tehetek mást, a döntés a tiéd. Ennek az ősznek a viharja elsodort, s elhagytam első szerelmemet.

Azután jött tél, tavasz, és vele új ismeretség, bár még a gondolataim a mai napig visszaszállnak hozzá tűnődőn, és az édes ajkak elmémbe vésve vannak, de szívből kívántam s remélem: Ő is rátalált az igaz szerelemre.

Jött új év, új évszak, virágzó tavasz; jött nappal, és „az éjjel rászálltak a fákra, mint kis lepkék, a levelek”.

Fogas

Hol volt, hol nem! Egy nagy medence, amit úgy neveznek: Kárpát-medence Tenger, tele mindenféle vízben élő kisebb s nagyobb állatokkal, persze, több millió, talán még a billió évet is meghaltda e nagy tenger életkora, szóval, nagyon régen volt. Akkor mintha a halak, csúszómászók és madarak, no meg a szárazföldi állatok is mai méreteikhez képest óriások lettek volna. Talán a mi tengerszemi kis halunk, a fogas egykor szintén borzasztó nagy hal lehetett, mert az óriások között meg kellett védenie magát, mivel ha akkora lett volna, mint ma, a nagyobb halak (mint kicsit) megették volna.

Tehát az a kis halunk, amit ma úgy nevezünk: balatoni fogas, egykor, millió évek során kiverekedte magát, és itt van közöttünk, annak ellenére, hogy a nagyoktól fenyegető veszélyt éppen hogy megúsza, de hidd el, nem volt könnyű dolga, és még a mai napig is küzd a létezésért. Láthatod, a nagy tengerből egy kis tengerszem lett, ami a Balaton. A tenger kisebbedésével mára az óriási vetélytársak is – ahogy a kis fogas – csökkent méretben élvezik az életet, és közülük sok már ki is halt.

Kedves kis barátom! Ha legközelebb a Balatonban fürdesz, és egy kis fogas hozzád simul, ne ijedjél meg, ő téged nem megharapni akar, csak jelzi: élvezzi az életét, amint te is a magadét. Felnőttkorodban is gondoldj rá: bármennyire ízletes a balatoni fogas, védj e kis halunk megmaradását, tenyésszük, de ne csak az élvezetért. Legyünk büszkék a mi kis tengerszemtavunkra és mindarra a szép környékére, ami körülveszi: a szép szőlőskertekre, a sok gyümölcsösre, a vízen haladó vitorlásokra. A szórakoztató majálisra, amely vonzza nyáron a gyerekeket, felnőtteket: még más országokból is jönnek élvezni kincses Balatonunkat, és csodálkoznak értékeinken, melyeket vendégeinkkel megosztunk, hogy jól érezzék magukat.

Kisfiúk és kislányok! A balatoni látogatástok alkalmával éreztek jól magatokat, éppen olyan szeretettel, ahogy én gyermekkoromban éreztem magamat. A környék történelme, amit a suliban tanultam, máig bennem él, és kísér a mai napig, agg létemig. „Itt a vége, ússzál érte!”

Folyosó

Mi az öregnek háza?
Végsők előcsarnoka,
Penész-lét. Kevés nagyja,
Kámfor- és doh-szaga,
Kényszerűség sem oltja.
És moly eszi szobájuk,
Hol a slukk is ítélet
Nekünk, s porral porozzuk.
A közös-szoba éltet,
Végsőt hidegen várjuk
Amíg az jön, és betelt.

ZENTAI ETA

Az Óceán

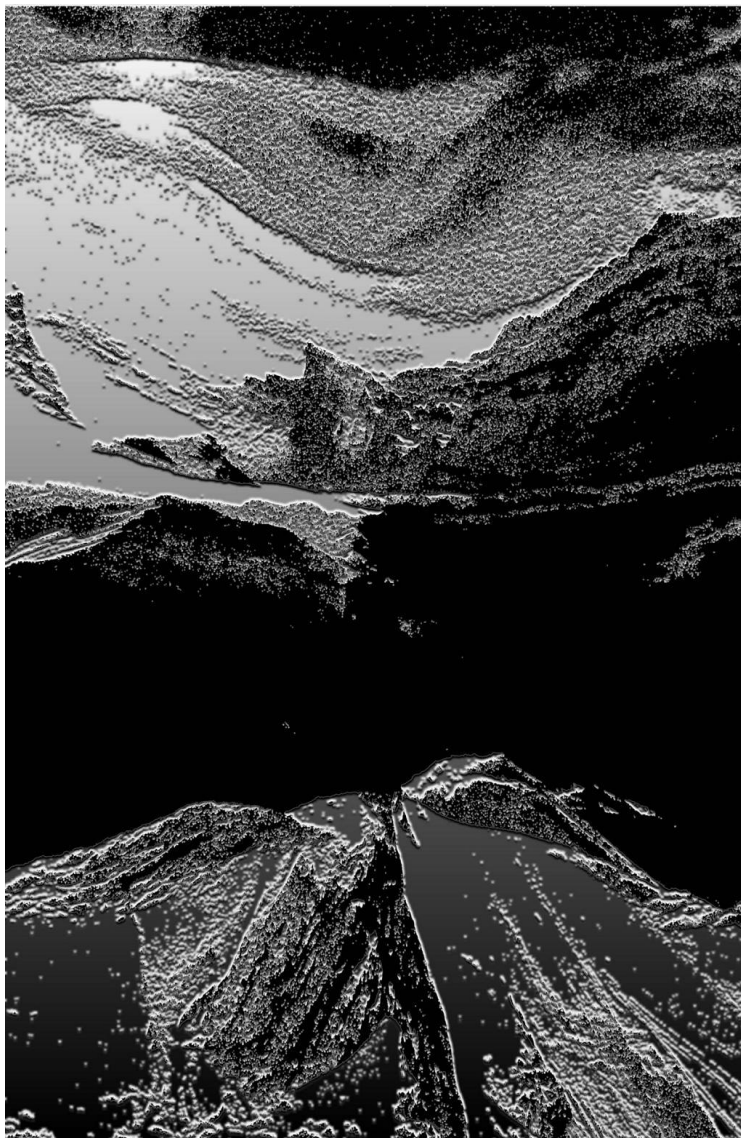
Az egyetlen idegen vagyok ebben az apró, francia faluban. Az itt élők különcknek, talán bolondnak tartanak. Naphosszat egyedül járkálok a környéken, nem beszélgetek senkivel, magányra vágyom. A vendégszerető falusiak sem tudnak mit kezdeni, a barátságtalannak tűnő, szomorú nővel. Kerüljük egymást. Sétáim mindig az óceán partján végződnek, ahol leülök a homokra, szemben a nagy vízzel, és várom a dagályt. Úgy meredünk egymásra, mint az ellenségek. Ő erőteljes morajlással ijesztget, és kapkod a lábam után, én azzal ingerlem, hogy csak az utolsó pillanatban mozdulok. A szomjas hullámok kitartóan követnek, folyamatosan hátrálásra kényszerítenek, amiben úgyis nagy gyakorlatom van. Tíz napja vagyok itt, de ezzel az erővel bárhol lehetnék.

Ez az utolsó napom. Ülök a néptelen parton, közeledik a dagály. A hatalmas víztömeg lankadatlan erővel követeli vissza, a pár órával előbb elhagyott homokcsíkot. Az éhes hullámok soronként nyelik el, ami jár nekik. Rövid idő alatt elérik, és hűvösen nyaldosni kezdik a lábamat. Hátradőlök, nem akarom látni, ahogy a part felé tolakszik, megállíthatatlanul. Amióta az eszemet tudom, félek a víztől. Úszni sem tudok, nekem a legbarátságosabb formája, mikor a pohárban csillog, vagy fürdőszóval vár a kádban. Most mégis itt vagyok. Ennél tovább már nem futhatok, számomra itt van vége a világnak. Utamat állja ez a mérhetetlen, hullámzó energia. Talán erőt ad a túlélésre, olyan felejtést, ahol még az árnyékok sem kísért. Elmerülhetek önmagamban anélkül, hogy belevesznék az önsajnálatba. Segít megérteni, hogy a kudarcot az én gyengeségem okozta, vagy a te erőd, ami egy marginális létbe szorított, aztán ott felejtett.

Az eget nézem, de az arcod hullámzik fölöttem. Idegen, felhőszerűen széteső, közömbös. Messze vagy. Én mentem messzire. Ott hagytam neked az ismerős helyeket, csak magamat hoztam el. Mert árnyék voltam, ha fényre vágytál, csönd, ha szóra, parázs, ha tűzre, piros, ha kékre, és én voltam ott, ha másra vágytál. Eljöttem, távolság kellett ahhoz, hogy meggyógyuljak, és csak arra emlékezzek, amire érdemes. Ne csorbuljon, ami egész volt, és ne keseredjen meg az édes. Az eső finoman permetezni kezd. Én is sírok, hogy mennyi a könny, és mennyi az eső, lényegtelen. Mozdulnom kellene, mert már a szoknyám szegélyét lebegteti a víz. Markolom a homokot, ami lassan iszappá válik, és belefúlnak az ujjaim. Valami esztelen ellenállás feszül bennem, most nem engedek, ez az én helyem. A combomat finoman harapdálja a nedves hideg, mégse fázzom. Látod, olyan tüzet gyújtottál bennem, hogy nem bír velem az óceán.

A víz mormolása már nem félelmetes, inkább csitít, nyugtat, mint anyám dúdolása esténként, ha altatott. Most az óceán altat, melynek öléből kezdetekkor, nyugtalan hegyek és békés lankák vajúdtak a fényre, és testüket behálózták erei az édes vizeknek. Az ősanya altat, aki megszülte az életet, és dajkálta, amíg az partra úszott.

A víz elérte a derekamat, a hullám könnyedén megemelte, ahogy te szoktad. Ha itt maradnék, ábrándozom, dús hajam gyökeret eresztene, belesüppednék az iszapba mozdíthatatlanul, a boldogtalanság mementója lennék. Az óceán tovább ostromol, gyengíti az összetartozást, ami még ideköt, mintha tudná, hogy számomra nincs gyógyír a parton. Egy nagyobb hullám érkezik, hirtelen könnyű leszek, a gondolatok hűvös gyöngyök, szétgurulnak, a testem ringatózik, mint egy szál virág, amit a távozó után a vízbe dobnak.

GAYER VERA: A VILÁG SODRÁSÁBAN

Bemutatkozunk

ÍRÁSOK SZERZŐI:

Ambrus József: „A mindenséget vágyom versbe venni, de még tovább magamnál nem jutottam.” – Babits szavai állnak legközelebb hozzám... Kiemelem a mélyből a gondolatokat, a világ elé tárom, *hogy látva lássátok...* A távolból szemlélve a világot vetettem és vetem papírra a gondolataimat, – azt a számtalan ötletet, ami lapult és lapul bennem iktatatlanul... Még halk a hangom, a realista bipoláris hang, de szerény vágyaimmal, tisztánlátással öntözgetem, és úgy érzem, eljött az idő, hogy elinduljak a Költészet Univerzumában. Ezt az utat szeretném járni, a múlt, jelen és a jövő kifürkészhetetlen ösvényein...

„Ahogy a divatos vér bolyong ereimben” –, úgy falat rengető őszinteséggel keresem magam, hangom, éles látásom... A tisztánlátást erősítem, próbálom fölismerni a körülményeket, a korlátokat, a lehetőségeket a klasszikus, de a modern forma újjáélesztésével is... Odaadó kíváncsisággal kutatom a belső világ rezdüléseit, a vágyak, a gének létezését, a logika törvényeinek sodrásával – az emberi élmények harmonikus összekapcsolásával...

Baranyai Attila – Anisse: 1968 áprilisában születtem Győrben. Tizenkettedik éve vezetem a Barátok Verslista nevű irodalmi társaságot. Az elmúlt tíz évben több mint 45 nyomtatott kiadványunk – folyóiratok, antológiák – szerkesztése fűződik a nevemhez. 2010-ben közösségi munkámért megkaptam én is az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat.

Írással 2008-ban próbálkoztam meg először – és sokáig utoljára is.... Valljuk be: nem igazán sikerült első ki-

buggyanásom. 2011-ben azonban előzőnlötték a haikuk listánkat, és én is megpróbálkoztam e műfajjal. Az általam elkövetett alkotások ugyan tartják a haikuk 5-7-5-ös formáját, de inkább lét-buborékoknak neveztük el őket...

Bazsó Éva Andrea (Korin): Budapesten születtem 1961-ben. Jelenleg Szigetszentmiklóson élek a családommal. 2009 őszén született meg az első versem.

Azóta sok minden történt: irodalmi oldalakon szerepelek, új embereket ismertem meg, nyertem pályázatokon, és több közös antológiában is olvashatók a verseim.

2010 szeptembere óta az Irodalmi Rádió szerzője vagyok, s az ő gondozásukban netkötetem jelent meg, amely megtekinthető a <http://mek.oszk.hu/09000/09056/> címen. Jó érzés, hogy megoszthatom másokkal a gondolataimat.

Berze Tünde: 1968-ban születtem Gödöllőn. Már gyermekkoromban elvarázsoltak a könyvek. Mindent olvastam, szinte faltam a betűket. Gyenge próbálkozásaim versírás terén fiatalon is voltak, de aztán lefoglaltak az élet dolgai, család és a munka. Néhány éve azonban olyan dolgok történtek, hogy a mindennapok túléléséhez írni kezdtem. Bármilyen körülményben, erős késztetést érzek, hogy azt papírra vessem, és tudassam gondolataimat, érzéseimet másokkal is. 2007-ben tagja lettem a LIM-nek, ahol kaptam két Irodalmi Emlékdíjat is. Írásaim több antológiában is olvashatók, saját kötetem azonban még nincs. Nagy kedvencem és példaképem a versek terén: József Attila. Persze, más költők kötetét is szívesen forgatom.

Bihary Zsoltné: Hatvankilenc éves nyugdíjas pedagógusnő vagyok. Harmincnyolc esztendeig orosz és francia nyelvet oktattam egy budapesti középiskolában. Az utóbbi időben főfoglalkozású készenléti nagymamaként definiálom magam, aki ugyan rendszeresen, de ritkán írogat is. Ahogy az ihlet diktálja. Amúgy 1974 óta. A művészetek – bár hivatásos gyakorló művész nem lett belőlem – befogadói szinten egész életemet végigkísérték. Publikálni 1993 óta áll módomban. Különböző önréből születő antológiákban és – újabban – az interneten jelennek meg verseim.

Boda Zsófia Borbála (Buxsi): 1981. április 7-én születtem, Tatabányán. Általános iskolai tanulmányaim után a tatai Eötvös József Gimnáziumban végeztem 1999-ben. Miután nem vettek fel az Állatorvosi Egyetemre, így a PATE állattenyésztő mérnöki szakán voltam diák közel 9 hónapig, majd a győri SZIF-en és SZE-en végeztem el főiskolai szinten a környezet- és településmérnöki szakot. 2005 áprilisától műszaki előadóként a Komárom-Esztergom Megyei Kéményseprő KFT-nél dolgozom, 2008. május 31-től kéményseprő mesterként. Sokat vívok, párbajtőrözök, s nemrégiben elkezdtem kardozni, mindezeket amatőr szinten űzöm, kisebb-nagyobb sikerekkel, a többi hobbisportommal együtt, mint pl. sífutás, lovaglás stb.. Nagyon szeretem az állatokat és a kertészkedést. 2008 nyarától írok verseket, már négy kötetem jelent meg. Szabadidőmben még rejtvényeket szerkesztek, rajzolok, xilofonozok, festek, stb..

Boga Bálint dr.: Orvosíró vagyok. Tizenhét éves korom óta írok verseket, akkor már megjelent egy versem. Az orvosírók körének alapító és folyamatosan aktív tagja vagyok. Szeretem a legkülönbözőbb versformákat, a hexametertől a haikuig. Az utóbbi évtizedben esszéket és elbeszéléseket is írok, amelyekben immár több mint hét évtized élelményeiből merítetek.

Az esszék nagy része az orvostudomány és a művészetek kapcsolatával foglalkozik. Írásaim folyóiratokban és antológiákban jelennek meg. Orvosszakmai írásaim főleg a gerontológia tárgykörét ölelik fel.

Bor Erika: Felnőtt testbe csomagolt átlagos gyermekember vagyok, ha viccelődésről esik szó, átlagon felül teljesítek – több OKJ-s papírom igazolja. Kedvenc tantárgyam a matematika, és utálok olvasni. Imádom az embereket, akik ellopják a biciklimet. Jelenleg minimálbéres cselédnek edukálódok egy viharsarki kolbászgárban, mert túl sok a diplomás, és alig van jó szakmunkás. Hiszem, hogy minden test nyugalomban van, vagy egyenes vonalú egyenletes mozgást végez mindaddig, míg egy másik test vagy mező mozgásállapotát meg nem változtatja. Életem a humán rekombináns DNS technológiával előállított bioszintetikus vegyületekben. Jelenleg oroszul tanulok, mert nyelvvizsga nélkül nem munkás a szakmunkás.

Budai István: 1950. január 24-én születtem, Eleken. A vasúttól mentem nyugdíjba, 2007-ben. Iskolai tanulmányaimat Dócon, Szegeden és Budapesten végeztem.

Önálló köteteim: Fényben és homályban (versek) 2007, Sugarak az őszből (versek) 2008, Felfeszülve a szivárványra (versek) 2010.

Verseim több irodalmi folyóiratban és napilapban, valamint 25 antológiában jelentek meg. Több országos pályázaton nyertem különböző díjakat.

Elismeréseim: Pro Bono-díj (2008), Déli Tükör-díj (2008).

Tagság: Szegedi Amatőr Alkotók Köre (titkár), Pécsi Művészkör, Miskolci Irodalmi Rádió.

Czégény Nagy Erzsébet: A versek iránti szeretetem talán egy előző életemből hozott vonzalom. Úgyis mondhatom, szerelem. Mindig lenyűgözött zenéjük, dallamuk, lüktetésük. Bennem új életre keltek, velük éltem, velük fájtam, velük örültem, s velük haltam. Intenzívebben 2004-től írok verseket, 2010-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat írásaimért. Alapító tagja vagyok a városunkban működő Kertész László Hajdúsági Irodalmi Körnek, tagja vagyok a Barátok Verslistának, az Irodalmi Rádiónak. Verseim különböző antológiákban, folyóiratokban megtalálhatóak. Első verseskötetem a *Fény-térben* 2009-ben jelent meg, a második 2012-ben *ecsetvonások* címmel.

[E kötet megjelenésével egyidőben Pendzsi megkapta az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat kiemelkedő közösségi munkájáért is. Gratulálunk! – a szerkesztő]

Csetneki Juhász Balázs: 1947-ben születtem Tiszalúcon BAZ megyében.

Miskolcon laktam, itt végeztem el iskoláimat, majd a Debreceni Orvostudományi Egyetemen végeztem 1972-

ben. Két szakvizsgát szereztem üzemorvostanból, majd házi orvos-tanból. Jelenleg házi orvosként dolgozom egy Miskolc-közeli településen, Sajóladon, közel 30 éve. Nős vagyok, feleségem nyugdíjas orvos. Az egyik lányom orvosi egyetemet végzett, a másik jogi egyetemet.

1990-től 1996-ig polgármester voltam a szomszéd településen, Sajópetriben.

Golán Angéla Gabriella: 1968. december 7-én születtem a művészek városában, Szentendrén. Apám által, aki szobrász, már korán lehetőséget kaptam arra, hogy a művészek életébe és munkájuk világába betekinthessek.

Már gyermekkoromban többször eltévedtem az irodalom rejtelmes útjain. 1984-ben Németországba kerültem. 1987-től kezdtem el próbálkozni a gondolataim és érzelmeit németül leírni. E mellett igyekeztem az anyanyelvemet ápolni és fejleszteni. 2004-ig azonban inkább passzívan használtam a magyar nyelvet. Kislányom születése után azonban az aktív anyanyelvhasználat mindennapossá vált, és nagy örömmel vettem észre, hogy a gondolataim egyre sűrűbben magyarul fogalmazódnak meg. Így kezdtem el szabadidőmben az élet sokrétű befolyását magyarul is feljegyezni.

2008-tól tagja vagyok a Barátok Verslistájának. 2009-től mostanáig több verslistás antológiában és folyóiratban jelentek meg műveim. 2010-ben, a Verslista fennállásának 10. évfordulóján, az Amatőr Irodalomért Verslista Díjjal tüntettek ki, melyet életem eddig egyik legnagyobb megtiszteltetésének tekintek.

Gósi Vali: Nekem a versek, a könyvek, az irodalom: élet és halál. Nekik köszönhetem, hogy hálás vagyok a létezésért, és – bár megmutatta legkegyetlenebb arcát is – nem hívom, de nem is félem a halált. Nekem a rím, a ritmus: a lét dallama.

A boldogság és a fájdalom muzsikája. Olvastam egy véleményyt a kötött versről, ahol a kritikus valahogy így fogalmazott: „a vers írója kierőszakolja magából a rímeket, feláldozva a mondanivalót is”. Én erről másként vélekedem. Ha lelkem hangjait versbe szedni készülök, előtte már hosszan muzsikál bennem az örömteli ritmus, vagy szomorú dalra kél a bánat, és szinte ösztönösen, lágyan köréje gyűlnek a dallamos verssorok. Nem érzem úgy, hogy rabságban tartják gondolataimat a rímek, a ritmusok, és ma már tudom, hogy a vers, az irodalom szeretete létünk értelme lehet: élni segít, és meghalni tanít. Nekem a vers a lelkem is.

Végtelen hálát érzek, hogy megadatott: 2011-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat az írásaimért, és ez évben megjelent első verseskötetem Halkuló hiány címmel.

[E kötet megjelenésével egyidőben Vali megkapta az Amatőr Irodalomért Verslista Díjat kiemelkedő közösségi munkájáért is. Gratulálunk! – a szerkesztő]

Györke Seres Klára: 1933-ban születtem Kolozsváron. Diplomámat Moszkvában (ösztöndíjasként), majd Kolozsvárott, a Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán szereztem (orosz, magyar és román nyelvekből). 1988-ban – visszahonosodván Magyarországra – tovább képeztem magam a gyógypedagógia, autizmus, logopédia és

általános diagnosztika szakterületein. 2001 óta írok (verset, prózát). Irodalmi Körök (Krúdy, Kláris, Tácsics, KEK, Tamási Lajos, Váci Mihály, Barátok Verslista) tagjaként pályázatokon nívódíjakat, Írói Art Aranyoklevelet, emléklapokat, helyezéseket nyertem. Antológiákban, irodalmi lapokban, honlapokon jelennek meg az írásaim.

Megjelent köteteim: Álomkert (2005); Rímek, Szép az élet (2006); Álmaim, Emlékeim (2009); Quatrain (2010); Séta apával (2011).

Hajdu Mária: Hajdu Tiborné vagyok, 1958-ban születtem, Isaszegen élek születésem óta. A család – a gyermekeink – a legfontosabb az életemben, azután az olvasás és az írás. Hajdu Mária írói néven publikálok. Írásaimmal azt szeretném elérni, hogy néhány kellemes percet szerezzek olvasóimnak. Magukhoz vegyék lelkem apró darbjait, mosolyt csaljak az arcukra, esetleg magukévá tegyék gondolataimat. Ha többet szeretnének kedves olvasóim, látogassák meg honlapomat: www.hajdumaria.hu. Itt bővebben bemutatkozom, nemcsak a költészetemmel, hanem prózai írásaimmal, meséimmal és fotóimmal egyaránt.

Hangya Lajosné: Hangya Lajosné Korek Anna vagyok (64 éves nyugdíjas pedagógus), Gyomaendrődön élek.

Vargabetűt leírva lettem tanár,
Előtte jártam az élet iskoláját,
Megismertem az agráriumot,
Lepörgettem sok kalendáriumot.

Tudom, hogy a jó anyaföld a legjobb nevelő,
A mag napfényre és esőre megnő,
A gyermek is jó szóra, tudásra szomjazik,
És, ha megkapja, száz tőről sarjadzik.
S már csak nyesegetni kell,
Hogy a rossz a jótól váljon el.

Ez volt a hivatásom kollégiumi nevelőként, szakközépis-
kolás és szakiskolás tanítványaimnál, jelenleg pedig „csa-
ládi kincseink” fényezésén (5 unoka) munkálkodom,
ameddig ez kölcsönös örömünkre szolgál.

Hanyecz István (Stefanicus Hungaricus Firkász):

1946. december 25-én, Garán születtem. 1971-ben kötöt-
tem házasságot Lám Etelkával. Nehéz, embert próbáló
éveket éltünk meg. 1978 óta élünk Svédországban. Ma
mint nyugdíjas, irodalmat, sportot szerető ember élem a
hétköznapijaimat. Az írás gondolta lassan érett meg ben-
nem. Hangoz gondolatimat, az írott szót, a verselést
körülbelül 1990 óta művelem; nagyjából húsz éve kapcso-
lódtam be – „firkáim” révén – különböző magyar honla-
pok életébe. A Barátok Verslista tagja vagyok, és operá-
torként is segítem a Lista éltét és a hétköznapijait is.

2005-ben jelent meg Napfogyatkozás Etelkával a Duna
partján című önálló kötetem.

2007-ben megkaptam az Amatőr Irodalomért Verslista
Díjat. 2012-ben közösségi munkámat Különdíjjal ismer-
ték el.

Jalcs Irén: 1963. augusztus havában vidéki kis faluban
születtem. A vidék szeretetét magammal hozva, életem
hosszú-hosszú éveit a főváros befogadó szeretetében

élem. Minden ember szívében ott él a vágy a boldog holnap iránt. Én a mindennapjaimban azon dolgozom, hogy ez valóra váljon.

Hiszem, hogy a szeretetben óriási erő van. A szeretettel építhetünk boldog, színes jövőt. Én ezek szerint az eszmék szerint élem az életemet, és szövöm a holnapomat.

Kamarás Klára: Pécsen születtem 1932. december 18-án. 1954 óta Letenyén élek. Gyerekkoromtól vonzott az alkotó munka, de nem volt elég önbizalmam, és a vidéki elzártság is késleltette, hogy műveimmel kilépjek a nyilvánosság elé.

Kaskötő István biztatása és a számítógéppel való megismerkedés segített hozzá műveim publikálásához. 2002 óta a www.kalaka.com szerkesztőségi tagja vagyok. 2003-ban a Fullextrán megnyertem a lap első nagy pályázatát, a „Publikáció és kommunikáció”-t. 2006-ban a Barátok Verslista az Amatőr Irodalomért Verslista Díj „Publikációért”, majd 2009-ben a „Közösségért” kategóriában díjjal jutalmazta munkámat. 2012-ben ismét nekem ítéltek a díjat a „Publikációért” kategóriában. 2010-ban az Irodalmi Rádió szavazásán első lettem. Tízennyolc önálló kötetem van.

Kaskötő István: 1929. július 29-én született Reformátuskovács házában. Főiskolai tanulmányait a Színház és Filmművészeti Főiskola Dramaturg Szakán végezte.

A Békés megyei Jókai Színház dramaturgja volt. Az 1956-os forradalomban való részvétele miatt, a második letartóztatást elkerülendő, családjával Kanadában telepedett le. 1994 óta nyugdíjas.

2002. október 20-án alapította a Kaláka Internetes Szépirodalmi Folyóiratot, amely azóta is havonta megjelenik.

Keszy-Harmath Dániel: A főváros szülötteként nyüzsgő, mozgalmas élettel áldott meg a sors. Nem is csoda, ha ilyen természettel, ami nekem van, emberek között szeretek lenni a legjobban. Tanulmányaim is olyan hivatáshoz vezettek, amelyben emberekkel, pontosabban kisemberekkel dolgozhatok: pedagógus vagyok. Szívvel és lélekkel végzem a sokrétű és sokszor fárasztó középiskolai tanári és egyéb (pl. szervezői, osztályfőnöki, stb.) feladatokat. Mellette az élethosszig tartó tanulás híveként doktori tanulmányaimat végzem a diplomámat is adó Eötvös Loránd Tudományegyetem Bölcsészkarán. Ha pedig a nyüzsgés elől az alkotó magányba menekülök, verseket, novellákat és regényeket is fog a toltam. A Barátok Verslista életem egyik fontos állomása. A társaság aktív tagja, az élő találkozók segítő szervezője, a lista belső pályázatainak felelőse vagyok, és a 2011. évi Amatőr Irodalomért Verslista Díj Közösségi Kategóriájának nyertese is.

Koncz-Kovács Anna: Vadonatúj házslét, jóleső esküvői fotó-csömör, munkahelyi kimaradozás, kanapén elterpeszkedő, derékfájós várakozás, térképészeti helyváltoztatás; régi novellák doc. formátumban zoknik között a fiókban; távolról üdvözli a Sodrásban antológia minden egyes alfabéta individuumát egy domesztikált PhD hallgató az uralkodó-lappangó öröklésmenet szóösszetétel második tagjának szögletéből!

Mentovics Éva: Ugyan még akkoriban nem fogalmazódott meg bennem, de már kora gyermekoromban éreztem, hogy nem csak a fizikai testünk, a lelkünk számára is szükséges a táplálék. Rajongtam a versekért, mesékért, és egy napon azon kaptam magamat, hogy saját versemet dalolgom a nagymamám tükrös szekrénye előtt.

Azóta évtizedek teltek el, ám a bensőmben szunnyadó vágy a versírás iránt csak nem szűnt lankadni, így 2006 óta megadom magam a toll és papír (illetve a klaviatúra) csábításának. Azóta már számtalan önálló kötetem, gyermekeknek írott lapozókönyvem, verses kifestőkönyvem látott napvilágot, antológiákban, havonta megjelenő gyermek- és felnőtt magazinokban olvashatók az írásaim, megzenésített verseim pedig CD-n hallhatók.

Hálás vagyok a Sorsnak, hogy megajándékozott az alkotás örömeivel, azzal a csodával, amely a létezés egy újabb dimenzióját nyitotta meg előttem. Boldogsággal tölt el, ha akár kicsi, akár felnőtt olvasóim találnak írásaim között olyat, mely megmozgatja fantáziájukat, és általuk sikerül néhány felhőtlenül boldog, örömteli vagy elmélyült percet szerezniem.

2012-ben Amatőr Irodalomért Verslista Díj-at kaptam írásaimért.

Dr. Milbik József: 1961-ben születtem Debrecenben. Négygyerekes pedagógus családban nőttem fel Létavétesen, a Dél-Nyírség és az Érmellék vidékén. Gimnáziumi tanulmányaimat Hajdúböszörményben végeztem. Gyógyszerész diplomát a szegedi SZOTÉ-n, analitikusi és mikrobiológusi szakgyógyszerészi képesítést a budapesti SOTÉ-n szereztem. Két lányom lakhelyünkön, Deb-

recenben egyetemista, két fiam Pannonhalmán gimnazista. Örömmel és sokat vagyok a természetben. Szabadidőmet túrázással, kerékpározással, írással-olvasással, művelődéssel töltöm legszívesebben.

Molnár József Bálint: 1940 novemberében születtem Szekszárdon. Nagydorogon nőttem fel. A középiskolát Pécssett jártam. Az ELTE matematika-fizika szakán diplomáztam 1965-ben.

Rövid tanítási gyakorlat után mint számítógépes programozó helyezkedtem el. Munkám mindvégig a számítógéphez kötött, egészen nyugdíjba vonulásomig. Tíz évet dolgoztam német nyelvterületen. Csepelen lakunk 1975 óta. Két gyermekem van. Tamás híradástechnikai mérnök, Ági közgazdász. Írásaim több irodalmi folyóiratban, antológiában jelentek meg. Szívesen fordítom német költők verseit. Különös szeretettel Heinrich Heine és Christian Morgenstern költők írásait kedvelem. Írásaim olvashatók a <http://verseim.uw.hu> weboldalon.

2010-ben megjelent kötetem „Emlékeim hullámai” címmel, magánkiadásban. A Magyar Elektronikus Könyvtárban is olvasható (<http://mek.oszk.hu/10500/10550>).

Móricz Eszter: Debrecenben születtem. Írógatással már kamaszkorom óta foglalkozom. Az irodalom szeretete mindig is meghatározó volt számomra: amolyan családi örökség.

A szépirodalom, a versek lételememmé váltak. 2005 szeptembere óta jelentek meg igazán írásaim: először a Netversek, majd a Barátok Verslista, a Forrás, a Napsziget Íróklub, a Művészetek Forrása és a Kaláka honlapja-

in. Nyomtatásban a Jelen-Lét, a Sodrásban című antológiákban, a Napsziget és a Képzeld el... nevű folyóiratokban, valamint a Torontóban megjelenő magyar nyelvű folyóiratban, a Naplóban. Eredeti foglalkozásomat is így választottam: nyomdász lettem, betűszedő. Mára már a számítógépes technika kiszorította „ólmos” szakmámat. Szerkesztő, montírozó, korrektor lettem. Két felnőtt gyerekem van. Nagyon pesszimista ember vagyok: ezt tükrözik a verseim is. Szeretem a természetet úgy, ahogy van, szeretem az embereket, szeretem a szépet s a jót... Úgy gondolom, ha egy valaki is elolvassa az írásomat, akkor már megérte tollat ragadni.

Papp Für János: 1976-ban született Hajdúdorogon, jelenleg Hajdúböszörményben él. Egy 11 éves kisfiú és egy 6 hónapos kislány édesapja, felesége Papp-Für Márta. 2002-óta ír és publikál rendszeresen. Eddig három verseskötete jelent meg. Rám csukódott ajtók mögött, Metszetek és apokrif (az út) címmel a sylenta kiadó gondozásában. Jelenleg egy gyerekverses kötete készül Gerendás Péter CD-melléklettel, amin Papp-Für versek Gerendás megzenésítéssel hallhatóak. A Kertész László Hajdúsági Irodalmi Kör elnöke, a Magyar Írószövetség Költő szakosztályának tagja, a Magyar Írószövetség Hajdú-Bihar Megyei Írócsoportjának titkára.

Pál-Kutas Orsolya: Életem közepén már elég sok megpróbáltatáson túljutottam, érzelmeimet mindig ketősség jellemezte. A nagy érzelmek, és a gyerekek iránti szeretet. Foglalkoztam számítógépekkel, gyerekekkel és emberekkel, adtam életet és vesztettem is el. Az örömök

és tragédiák feldolgozásában mindig a versek írása lendített át, melyet már gyermekkoromban elkezdtem. Nem publikáltam még, inkább más kötetek megjelenésénél segédkeztem, mint szerkesztő. Jelenleg az interneten jelentetem meg munkáimat. Kedvenc költőim: Radnóti Miklós, Reichard Piroska. Mottóm: „Az írás hatalmas eszköz. Idegenek szívét érintheted meg általa, fájdalmakat törölhetsz ki magadból, színt vihetsz mások életébe, és ugyanakkor bárkit megsemmisíthetsz vele egy pillanattal töredéke alatt.” (Ismeretlen).

Pethő István: A második világháború közepén láttam meg a napvilágot 1943. február 6-án, az Izsák tanyavilághoz tartozó, Matyónak nevezett területen, Soltszentimrere peremén. Mivel Soltszentimrere jártam iskolába, orvoshoz vagy boltba, soltszentimreinek vallom magam. E születési helyemről elköltöztünk 1956-ban a Dunavecsei tanyavilágba. Később, ahogy államosították földünket is, felkerültem a fővárosba. Csak egy szemmel éltem és élek, ami különösen behatárolta az egész életemet. 43 éves munkaviszony után mentem nyugdíjba. Verseket már korábban is írtam. Főbb művem az Édesanyám különös életviteléből írott trilógia, ami megalapozta költői, írói pályámat.

Sánta Hajnalka: Szeretem a magától értetődőt és a különöset. Talán ezért szereztem meg a magyar nyelv és irodalom szakos középiskolai tanári, valamint a szociológus végzettséget. Szeretem a különöset és a magától értetődőt. Talán ezért írok haikukat. Szeretek írni, nem csak haikukat – a flow élmény feledhetetlen. Szeretek olvasni – átérzem, hogy mások is sodrásban vannak.

Szabó Edit Irma: Boltizárné Szabó Edit vagyok, írói néven Szabó Edit Irma. Családommal Sarkadon élek. Hivatásom óvónő, jelenleg óvodavezetőként dolgozom.

A Barátok Verslistának 2008 óta vagyok tagja, nagyon szeretem ezt az összetartó kis csapatot.

Verseim olvashatók még az Irodalmi Rádióban és a Hét-toronyban. Nyomtatásban eddig 13 antológiában jelentem meg. Eredményesen szerepelek különböző pályázatokon. Ritkán írok, ilyenkor a bennem rejlő gondolatokat, érzéseket próbálok formába önteni. Hamarosan olvasható lesz első Netkötetem az Irodalmi Rádió kiadásában.

Szabó Kila Margit: Nyugdíjas, aranydiplomás óvónő vagyok.

Verset 14 éve írok. Verseim 4 verseskötetben, 18 antológiában, folyóiratokban (Déliab, Képzeld el, Csillagfény, Lyra, Pápai Kristály) jelentek meg.

Tagja vagyok a Veszprémi Alkotó Közösségnek, a Cserhát Művész Körnek. Itt 2010-ben Aranyoklevelet, 2011-ben Aranydiploma-díjat kaptam.

Szabó Márton: Szombathelyen született a most Tanakajdon élő költő. Verseiben a természet, az évszakok változása jelenik meg erőteljesen. Érdeklí a történelem, a Károly vezér című készülő verses elbeszélése egy fikatív középkorban játszódik. Versei megjelentek a pécsi Új Hang 2007. decemberi, 2008. márciusi és decemberi, a Nyírségi Gondolat 2008. decemberi, 2009. februári, júniusi és szeptemberi számaiban. A „Mint a gyöngyház” (2008) az „Életjelek”(2009) és a „Számadásra ké-

szen” (2010) című antológiákban is olvashatjuk lírai alkotásait.

A 2009-es Országos József Attila Versíró Pályázaton oklevéllel tüntették ki. Szerepel a Nyírségi Gondolat alkotóinak 2010-es antológiájában és a „Verselők” antológia kötetében.

Szakáli Anna: 1952. január 1-jén született Zamárdiban. Korai alkotói tevékenységét egy-egy novella megjelenése és különböző alkalmakból írt versei jellemezték. 1988-tól alkotói tevékenysége folyamatos. Önálló verses kötetei: Tisztafényű lélekkel (2003.), Hajnali napköszöntő (2005.), Nevető Hold (2008.), Névtelen dalnok (2011.), Névkönyv (verses képeskönyv gyermekeknek 2011.)

Az önálló köteteken kívül több antológiában, kiadványban jelennek meg versei, novellái. Szerzője és tagja az Irodalmi Rádióknak, a Barátok Verslista irodalmi csoportnak. Díjai: Primavera-díj 2006, Advocatus Pro Urbe Siófok 2008, Amatőr Irodalomért Verslista Díj 2009.

Szepesi Zsuzsanna: Nyergesújfalu-Szentendre lakhelyű, írással is foglalkozó tanár vagyok, tagja néhány irodalmi portálnak.

Szeretett költőim sorai lebegnek szemem előtt, valahányszor írok: „S ha a Lehetetlent nem tudtuk lebírní, / Volt egy szent szándékunk: gyönyörűket írni.” (Ady).

Mesékkal kezdtem, versekkel folytattam, s könyvelhetek el némi sikert is általuk: pályázatokat is nyertem velük.

Különféle szempontok szerint válogató antológiákban, mesekönyvekben, folyóiratokban jelentek már meg verseim, írásaim. 2011-ben jelent meg első önálló kötetem

Helyettem..., 2012-ben pedig a második Vörös-sárga nyár címmel.

Élményt, örömet szeretnék adni műveimmel. Okozzon oly örömet olvasásuk a tisztelt irodalomszerető embernek, mint a megírásuk nekem – ezt kívánom!

Tóth-Hekkel Arany: E néven publikálom írásaim. Születési nevem: Hekkel Aranka. Ötgyermekes család első szülöttje vagyok. Gyermekként festőnek vagy grafikusnak készültem.

A művészetek több ágával is ismerkedtem: zene, tánc. Már gyermekkorban is írtam verseket. Művészi pályára nem mehettem, szüleim a taníttatásomat nem tudták vállalni, így „vakvágányra” kerültem. Aktív életemet hivatalnokként éltem le.

Verseimet több internetes irodalmi oldalon publikálom. A Délibáb Irodalmi Művészeti Folyóirat Batsányi Cserhát Művész kör legutóbbi XX. évfolyamának magazinjában jelentek meg verseim. Előkészületben van az első verseskötetem. A versírás mellett egyéb írásaimon dolgozom.

Ujhelyi Tibor: 1956. október 7-én születtem Egerben. Életem első tizenhárom évét Vajdácskán éltem, majd a következő négy évet Sátoraljaújhelyen. 1973-tól Miskolcon élek.

Tizennégy éves korom óta írok verseket. Megjelent egy verses kötetem „PC VERSEK” címmel. Ezért ez a cím, mert verseimet számítógépen írom.

Tanult szakmám: rádió- és televízió-műszerész. Dolgoztam Líbiában és Ausztriában, a nyolcvanas években.

Hobbim a versírás.

Későn, harmincegy évesen nősültem. Három gyermek boldog apukája vagyok.

Viemann László: Ki vagyok én? Nem más, mint egy ötvennégy évvel ezelőtt száműzött, húszéves magyar gyerek, aki 1956-ban, új hazájában családot alapított, és most egy 75 éves, nyugdíjas fiatalember, akit az emlékei fűznek vissza oda, ahol anyja megszülte. Ahová, amihez hű maradt, és aggodalommal figyeli országát, népét, nemzetét, éppen olyan élénkséggel, ahogy tette azt húszéves korában.

Mi vagyok én? Újpesten végeztem ipariskolát, az USA-ban, New Jersey államban pedig hároméves ipari szép-művészetet tanultam, ezzel a végzettséggel szerszámkészítő és legyártó üzemet nyitottam; ezt a tevékenységet üztem harmincöt évig. 2000 után felvettem a tollat és az ecsetet: mondani és mutatni velük az életemből valami keveset.

Zentai Eta: Nyugdíjas könyvtáros vagyok. Tizenéves koromtól írok, de a nyilvánossággal csak három éve próbálkozom. Úgy érzem, az írás az önkifejezésnek egyik legszebb formája. Nekem megszépíti az öregkoromat, szellemileg karbantart, egyfajta szellemi kihívást jelent. Megjelentek írásaim Garbó Kiadónál, a Faludy György Irodalmi Műhely kiadásában, a Napkút Kiadónál, az IPM Magazinban, különböző mesekönyvekben, az interneten stb.

GRAFIKÁK, FESTMÉNYEK ALKOTÓI:

Dezső Ilona Anna: Nagyrábén élek, a Sárrét egyik kis falójában Magyarországon. Nagy szerelmem a festészet és az irodalom. Eddigi életem folyamán egyiket sem állt módomban tanulni, így csak ösztönösen készítem képeimet, írom verseimet, történeteimet. Az elmúlt évek folyamán elsajátítottam, és oktatom is a digitális grafikakészítést, honlapokat szerkesztek. Több önálló kiállításom volt már. Az elmúlt öt évben számtalan közös tárlaton is rész vettem. Képeimet évente két alkalommal zsűriztetem a Batsányi-Cserhát Művészkör tavaszi és őszi gáláin.

E mellett írásaim több kötetben is megjelentek már: A világot alkotom máglyának (2010), Tündérvilág (2010), Őszibe tért (2011), Kincs (2011), A kincs 2 (2012), A megálmodott világ. Elérhetőségem: www.dezsoili.com.

Gayer Vera: Nagy megtiszteltetés, hogy lehetőséget kaptam a Sodrásban című antológia illusztrálására, és szeretnék a jövőben is grafikák készítésével foglalkozni.

A textiltervező és az alkalmazott grafikus végzettség megszerzése után Kaposvárott a főiskolai évek következtek. *Rajz – vizuális kommunikáció* tanári diplomámat a gyakorlatban is hasznosítottam, mivel öt évig Baján, a Liszt Ferenc AMI Képző-és Iparművészeti Tagintézménye tanáraként rajzot, grafikát, festészetet tanítottam. Időközben pedig a Magyar Képzőművészeti Egyetem másoddiplomás *vizuális nevelőtanár* szakát is elvégeztem. Kedvelem a hagyományos sokszorosított grafikai eljárásokat, valamint szabadidőmben sokat fotózok, festek, az utóbbi időben pedig számítógépes grafikák készítésé-

vel és kollázsokkal foglalkozom. Két egyéni és több csoportos nemzetközi kiállításon is részt vettem. Jelenleg egy önálló kiállítás anyagán dolgozom, melyet Svájcban szeretnék bemutatni az érdeklődő közönségnek.

Véber Noémi: Festőművész, rajztanár. Hegedűvarázs című illusztrációi a klasszikus zene és a festészet összefonódásából születtek. Az elmúlt években 10 önálló tárlaton mutatkozott be Szegeden, Budapesten, Herenden, Szabadkán, a Bartók Rádióban, a Magyar Nemzetben, a Duna Televízióban, a SZEGED folyóirat címlapján. A képek alapján készült már falinaptár, képeslapsorozat, egyedi, exkluzív borcímke, és porcelán-mintaterv is.

Díjak: Herendi Porcelánmanufaktúra Zrt. fődíja, Országos Kisplasztika kiállítás díja (BUDAPEST GALÉRIA és Nemzeti Sírkert), „Interior Design 2012 Budapest” fődíja. Elérhetőség: noemi.veber@citromail.hu

A Barátok Verslista levelezőlistájának bemutatása

„A barátság klasszikus kapcsolat, s a mai ember a klasszikus kapcsolathoz kicsiny.” (Hamvas Béla)

Félreértés ne essék, nem vitakozni akarunk az idézet szülőatyjával, csupán kiteljesíteni, tovább szőni e gondolatot a XXI. század embere számára. Napjainkra teljesen természetessé vált az információ könnyed áramlása a világhálón keresztül, így a kapcsolattartás már nem lehet kibúvó az egymást megismerés alól. Hiába élünk távol a másiktól, ha érdeklődésünk egyfelé mutat, nincs az a földrész, amely elválaszthatna minket, s ezáltal, egyfajta barátság ki ne alakulna közöttünk. Igen, barátság, egy apró rügy az emberi természet dzsungelében, mely, ha megfelelően ápolják, virágot bontva életre kelhet. Mindenkinek szüksége van valamilyen virágkehelyre, közösségre, ahol saját boldogságát megtalálja, s ehhez kíván segítséget nyújtani kis csapatunk, a **2000-ben** Anisse és Dina által **alapított** (és idén 12 éves) **Barátok Verslista** is. Hogy hogyan? Mondhatnám: klasszikusan, egyszerűen, a magunk kicsiny, szerény „eszközeivel”, mindenekelőtt a nyitottsággal. Szeretettel várunk ugyanis mindenkit, aki hozzánk hasonlóan affinitást érez a művészetek iránt, mint pl. az irodalom. Bizunk benne, hogy egy otthont tudunk ezáltal kialakítani a virtuális tér eme bizzar világában. Ehhez sokféleképp igyekszünk hozzájárulni. Ha már internet, létrehoztunk magunkról egy saját honlapot (<http://portal.verslista.hu>), mely állandóan frissülő oldalaival gyönyörködteti el az arra járót. Ízelítőnek rögtön elolvashatók és megtekinthetők a Barátok írásai, (versek, prózák), alkotásai (grafikák, fotók), tájékoztatást kaphat az Olvasó

a művészetek sokszínűségéről, (pl. zenei blokk, művészetek blokk), s részt vehet fórumunkon is, alkotásainkról írhat kritikát, rendelhet könyveinkből, vagy információt szerezhet további hasznos linkjeink által. S hogy miért is jó a Barátok tagja lenni? Mert nemcsak a gép mögött ülve ismerjük egymást, hanem egyre sűrűbben találkozunk az ország különböző helyein, s a tagok között őszinte barátságok, szerelmek is kialakultak. Egymás szemét látva, egymás hangját hallva, egymás kezét fogva. Mert az internet csak egy lehetőség, hogy megtaláljuk egymást, s kapcsolatot tudjunk tartani azokkal, kiktől nagy távolság választ el, mikor nincs arra lehetőség, hogy mindennap összefussunk az utcán, beüljünk egy kávéra, és így osszuk meg egymással gondolatainkat. Embernek maradni, nyitottnak a világ felé, egymás felé – talán ez az egyik jellemzője a Barátok vers- és irodalomkedvelők levelezési listájának, s reményeink szerint ez tükröződik a levelezőlista honlapján is. Tagjaink olyan humán érdeklődésű személyek, akik verseket, novellákat írnak a Listára, legyen saját vagy idézett alkotás. Mint afféle lelkes amatőrök vehetünk részt itt a különféle irodalmi, fotó- vagy grafikapályázatokon, egyéb műveltségi feladványokban, agytornáztató játékok inspirálhatnak, lehetőséget adva számunkra a kibontakozásra. Minden pályázatot szavazás követ, mely a mi „kezünkben van”, azaz egymás pályaműveire voksolunk. Természetesen nem elhanyagolható az elismeréssel járó jutalom sem, amely legtöbbször valamilyen könyv, kiadvány akár dedikálva is, de már maga a részvétel örömet okoz. Az emberi kapcsolatok személyes voltát mi sem kívánjuk megkerülni, ezért mindenkinek lehetősége van a találkozóiinkon való megjelenésre, mely az ország különböző helyeit érinti. Ezenkívül részesei vagyunk a saját magunk által létrehozott antológiáinknak (**Hálóba szőtt szavak**, **Álmodók Földje**, **VersűzeNET**, **A lélek temploma**, **Jelen-Lét**, **Tízek**). Rendelkezünk önálló folyóirattal (**Képzeld el...** címmel, elérhetősége: <http://kepzedel.hu>), novellás kiadvánnyal (**Magánkozmosz I-IV.**) és többfelé kikacsingatunk, értem ezalatt pl. az **Irodalmi Rádió**, a **Kaláka**, a **MAIT** és a **7Torony** nevű irodalmi portálokat, ahol mind az online, mind a nyomtatott sajtóban való publikálás adott lehet.

Barátaink, ismerőseink, rokonaink, lett legyen irodalommal, avagy más művészeti ággal foglalkozó egyén vagy társaság, lehetőséget kaphatnak reklám nélküli internet megjelenésre a <http://www.poeta.hu> társoldal alatt. Rendszeresen írunk ki nyílt pályázatokat, amiket szintén a <http://www.poeta.hu> oldalon találhat meg a érdeklődő.

Évente jelentetünk meg nyílt bekerülésű antológiákat is – **Sodrásban** címmel.

Úgy hiszem, ez a kis csapat – a nevéhez híven, – valóban egy baráti gárdává állt össze, így mindannyian egy-egy önálló gyöngyszem vagyunk társadalmunk kultúr-arszenáljában. Talán nem túlzás azt állítani, hogy ez a kis inter-netes sziget a lelkes emberek kikötője – azoké, akik nemcsak odaadásukkal támogatják a művészeteket, ezen belül az irodalmi élet terjedését, hanem anyagi segítséget is nyújtanak.

A levelezőlistára a **subscribe@verslista.hu** címen lehet feliratkozni.

Irodalom Feketén–Fehéren – irodalmi folyóirat köszöntő és ajánló az új irodalmi laphoz

Köszöntelek, kedves Olvasó, aki kezredbe veszed az „Irodalom Feketén–Fehéren” címmel jegyzett új irodalmi lap első öt számának egyikét! (Internetes változat: <http://poeta.hu/feketen-feheren/>)

A lapot a Barátok Verslista – fáradhatatlan – alapítója, vezetője, Baranyai Attila „képzelte el”, s indította útjára azzal az elgondolással, hogy még egy lehetőséget teremtsen a megjelenésre mindazok számára, akik nem rendelkeznek könyvnyi terjedelmű írással, akik szeretnék nyomtatásban látni eredetileg íróasztalfióknak szánt munkáikat, vagy nincs lehetőségük önálló kötet megjelentetésére.

S bár mindent megtett, hogy érveit elküldje a szélrózsa minden irányába, talán a mai gazdasági helyzet miatt, talán bizonytalanságból, talán félve az „ítélettől” az utolsó pillanatig nem volt jelentkező, hogy önállóan megtöltse a folyóiratot, így a lapengedély s az indítással járó minden munka mármár veszendőbe ment.

S ezt a befektetett munkát sajnálva arra gondoltam, hogy annyi pletykalap, reklámújságnak nevezett szenny tölti meg a világot, hogy miért épp az ne kapjon lehetőséget, ami esetleg ennél jóval többet ad sok embernek, esetleg örömet szerez egy kis csapatnak, egy családnak, az egyénnek.

„Építs egy házat, ültess egy fát, nevelj egy gyermeket, írd egy könyvet, s nem éltél hiába.” - szól a görög bölcsesség.

Az Irodalom Feketén–Fehéren nem könyv, hanem egy negyvenoldalas folyóirat, amely azonban az először megjelenő szerzőnek igazi könyvélményt jelenthet. Az anyagi ráfordítást is visszakapja olyan formában, hogy ajándékozhatja ünnepekre, kedvességéből, viszonzásképpen mások kedvességéért. S akkor már megérte.

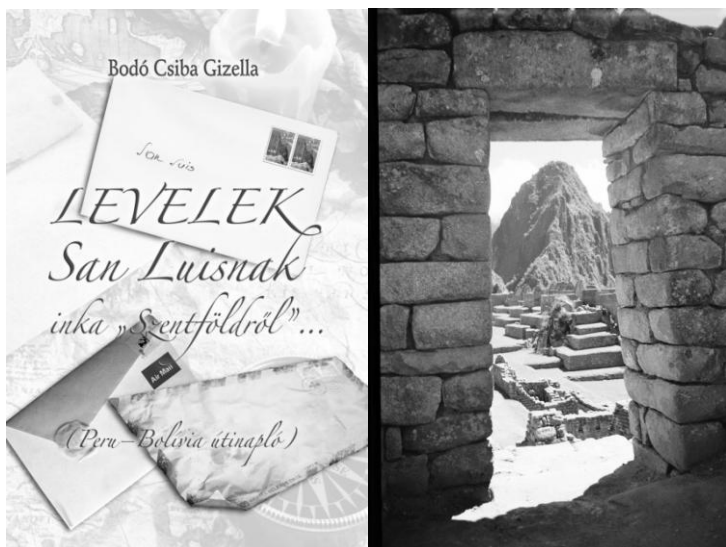
Ahogy a lap szinte egyetlen nap alatt összeállt, már meg is érkezett az első két jelentkező, így valószínűleg a következő számok is meg fognak születni.

A megjelenésről az alapító-főszerkesztő minden fontos információt elmond, én e sorokkal csak „jó utat”, „hosszú életet” kívánok ennek a lapnak, úgy is, mint első bemutatkozója, s úgy is, mint jövőbeni olvasója.

Találkozunk e lapban egymással minél többen, a szerzők és az olvasók oldaláról is!

A folyóirat iránti érdeklődéseket a folyoirat@poeta.hu címen várjuk!

Hasznos időtöltést kívánok: Bodó Csiba Gizella szerkesztő

*Az idei Ünnepi Könyvhétre
megjelent
Bodó Csiba Gizella új könyve, mely
egy mesés Peru-Bolívia-i utazásról
szól - lélekre hangolt levelekben.*

*A könyv 2.800.-Ft-os áron
megrendelhető
a Szent Gellért Kiadó és Nyomda
Könyvesboltjában,
Bp. V., Kossuth L.u. 1.sz, vagy az
a@sztengellerthiado.hu e-mail címen.*

